

ششصد و پنجاه و شش هزار و شصت و شش هزار و شصت

قسمت اول غزوات مومنه لطائف الحجال و

قسمت دوم رابعه است بنام دقایق الحجال و

جامع آن امیر محمد صالح قزاق رهبری ملقب به

صدرالاسلام است باقی مدینه صالحیه مشهوره

به دره فرار است و مقدمه و فهرست و ترتیب و نظم

از محمد نصیر عقیق مشهوری مخلص به نصرت و تاریخ

تدوین ۱۱۰۴ هجری است که در کتب کما

برابر اول کتاب است به بیست و یک هزار و

دو صد و پنجاه و شش هزار و شصت و شش

هزار و شصت و شش هزار و شصت و شش

هزار و شصت و شش هزار و شصت و شش

هزار و شصت و شش هزار و شصت و شش

هزار و شصت و شش هزار و شصت و شش

هزار و شصت و شش هزار و شصت و شش

هزار و شصت و شش هزار و شصت و شش

هزار و شصت و شش هزار و شصت و شش

هزار و شصت و شش هزار و شصت و شش

هزار و شصت و شش هزار و شصت و شش

هزار و شصت و شش هزار و شصت و شش

هزار و شصت و شش هزار و شصت و شش

هزار و شصت و شش هزار و شصت و شش

هزار و شصت و شش هزار و شصت و شش

هزار و شصت و شش هزار و شصت و شش

میرزا صالح برودری

ملاطیف سیم برودری

محمد شهباز برودری

الشری برودری

دکتر برودری

برادر محراب صاحب برودری

طهر ابرو برودری

ملاطیفی برودری

بازدید شد
۱۳۸۲

۹۴۹۲-۵

	کتابخانه مجلس شورای ملی
	کتابه لطائف الحجال ۲ دقایق الحجال
شماره ثبت کتاب	مؤلف محمد صالح رهبری
۱۵۹۳۰	موضوع
۱۳۴۱۵	شماره قفسه ۵۰۲۹۵

۹۳۹۵

بازدید شد

مغلی ثبت شده
۹۳۹۵

جامع میرزا صالح رهبری است راو

عمر آنرا از سال ۱۱۰۴ هجری است

و در آن زمان که در مدینه صالحیه مشهوره

بوده است و در آن زمان که در مدینه صالحیه

مشهوره بوده است و در آن زمان که در مدینه

صالحیه مشهوره بوده است و در آن زمان که در

مدینه صالحیه مشهوره بوده است و در آن زمان

که در مدینه صالحیه مشهوره بوده است و در آن

زمان که در مدینه صالحیه مشهوره بوده است و

در آن زمان که در مدینه صالحیه مشهوره بوده

است و در آن زمان که در مدینه صالحیه مشهوره

بوده است و در آن زمان که در مدینه صالحیه

مشهوره بوده است و در آن زمان که در مدینه

صالحیه مشهوره بوده است و در آن زمان که در

مدینه صالحیه مشهوره بوده است و در آن زمان

که در مدینه صالحیه مشهوره بوده است و در آن

زمان که در مدینه صالحیه مشهوره بوده است و

در آن زمان که در مدینه صالحیه مشهوره بوده

است و در آن زمان که در مدینه صالحیه مشهوره

بوده است و در آن زمان که در مدینه صالحیه

مشهوره بوده است و در آن زمان که در مدینه

صالحیه مشهوره بوده است و در آن زمان که در

شش هزار و شصت و شش

در این شاه در مای رودخانه شب ازین و جان نگاری لقب پیواری سرب یکیش چنان شایسته آن برده که
 اجازت داری تحت دوری و نزاری درود و همجوری و جدا که درم از ما همجوری زنده زود همجوری آن نصف که
 و آنف امر از جمله مخلوق و از در هر حالت و در زود آنند بود از اینجا بر این صاحب عینی نفس بر و جان
 با نفس با خلق از این عظیم و همجوری تمام بل الغنی بالکلام است و هر خوش نمانده هم زنی امینوش روح
 و سیاهستان نش و جام بر سر است این سینه هوش را که با بجزش کل نکات شود که در نظر او
 شیرینی نکات شده از هر صلا و کیش کام جو ایش و قی نیست خدام که ام زوی انوار الاله ام غره که در
 سیادت و نجابت در ره پیمانی باج نقابت و هدایت گوگب در بی برج انا دت فاق و دما و همجوری
 مکارم خلق قدرت که به فضل اشفاق مویس پس در آن جهان شیده نمانی بود و امینوش
 عدلی همجهار و عرف و حقیق دست به یکدیگر ای زکار نکات و در قیامت التو غیبه ایش
 و پیشش باغ منتجب افراد و همجوری از پیشش صبره قدر در آن کوه ای کران بی خیال سیری میت
 شناسد با یک شتر از زنده اوراق پریشان و مقصد سخن و دانشوری چراغ افروز فصل
 حر اوستانی زیم که در آنده و همجوری استیجاب سید بر نقاب خلف الصدق و در مان معطوفی سلاطین
 خاندان بر همجوری امیر از جمعه عالی الرضوی اودام استیجاب سلطان قباد الیم الدین با وجود کثرت مثل
 دینوی و عرف است و الانست کتب سید و همجوری از زود اعلی اوقات بقدر اینها من فرست
 هر کشتی که بود که در هر مرغ داری سنجیده زنده است و از هر نهادی که نور سن صاحب اوام آورده که
 است بود که بخلافتی ز غبار خدام و الامتاق مویس به رسید که آن کله سنجی رگین که اگر در کشتی
 از بدین غای صورت حال امینی و هر سنج سنجش نمودار شده که است صحبت عینی است که با جمع
 بر ترقی خاص هر چه از بدین استیجاب تمام هر یک از آنها تواند بود در ترقی طبیب الخصال غریب
 لهذا چه مین این امر است که در خدام و الامتاق است و الله این ترقی به بعضی این همجوری
 الصبیغ غیر ترقی مخلص نبوت این کشته است و اگر بطریق بر استیجاب استیجاب است برای مخلص
 شوی که در اینجا چه اندر چه باشد متعدد بیان ترقیب آن نموده معینون الاطراف فوق الادب خدام
 و جرات با و جای این کشتی نشاط و سرور شد امید از طریق الطاف ادب استند او که
 این کنگ اصلاح خیار ذلت و فادانده و معاهد ان پاک و منظور طاعت است از ایشان باشد
 در که در ده و چنان است با آنکه در زبان فارسی اچات و شمار از غزل و قصیده و غیره برود نوع است

خطی - فهرست
 1195

در این داستان بر نفس است که با جان آن عرش هم برده اند و زمانه تا کرمان طاعت هم آورده است
 حکمت الهی که با وی جان و دنیا قیامت نشانی برای نوری و هر صدق از الله قضا هر جا که طریقی حق پیورده و
 انجاست بود که کوشش سید بر اعم خود ای سکت چنان خود شیدا نشود از لعلان عینی عینی
 انجاست نکات قلوب سیدان امر از عینی سید است خود شیده است از ما از طالع اطلاع باز
 استراق است در ذمه کوشش سید از باب استیجاب است انوار فیض و در آن از شتاق و اطلاع
 نصیبی که سید صاحب است از سر و شوقی کلام خود نظام و بی بسند بر مانده یعنی که در ادای معاهد و
 بار شاد طبع و دل روی و سینه هم جوی هم که در هر دست بی که در حق سید است و در هر دست
 با دت آفتاب در هر کوشش قلب انوری سر از او که بسته ادا دت کوشش سید است
 از امکان نموده و همجوری دردی کوشی همجوری او عیاش او ایام رسیده و در هر دست سینه غره
 نموداری را بر سر خوان پیش نشانیده در ویش نهادی است که از بجهای رگین با کس طرح از هر دست
 بجز در اچات برود برودش اندر کلاه کلاه کاهی چادر ترک را بی بر سر نهاد و در فصل مرغ سیر
 سیدس نموده غایبی است اندک لطمه و انیغ کن و عظام کوشی که سید فرزند و شیبی که او هم عینی
 تا حد یک جهان ذی الشکر و لکوت بر زبان جاری شده و از استقامت خود انوار در آن سخت سکت
 بر کتب است و چون اول از ترقی است برود در هر کنگ در عمل است اندر از آن است که در هر دست
 آفتاب بر این فصل غریب با هم شادایا نه که سرباب کوهی به عینا بر غیب داده که حدیث حکیم است
 که از ترقی کردای او است صغیر از در سینه سینه بجز با سر و درای کونان همی و کائنات و بی کرده
 که منطبق البیاض عصاره اگر کجک دم کوشی و در مقام فر با طه در آن قدسی هم برود زاری پیش که
 یکا از که بسنگان خود احوال است این حال است که از شتاق غیر مرقم و کانه دوات برگ در روز است
 جان علی که در کسکام طب سید است لب در خود را بجا ایش زبان لایبی توانم کرد
 ناماری از در هر دست از سلبش بر زود و از خانه در بسته طبع است و کوشش در بروی خواس
 تواند است تا با جان کج کج قار و کوشش شده و نماند کوشش الله کوشش سید بر زود از آن طرف
 خود کوشش بر روی هم است و نماند کوشش از تعالی مدد و در هر دست و در هر دست
 تعریف خیر خیر برات سید از فرود دانت و جمعیش زبان غلیظ ان کتبت این کوه را
 نعت با از این بایه هر تر با بر نهاده با او سید هم در ویش در ویش است از روی مصیبت

با آنکه در دستور بر حرف توفیت رومی داشته گمردی سازند و باقی حرف توف را که روی گویند حرکت
و مکتوب را با نظر داشته اند نهایت از دو طرف به همان حرکت و مکتوب حرفی منظور است مثلاً که توف و سرد را
بهم قافیه میکنند و در فارسی اگر حرف او خالف در روی الف با او با حرف با و ساکن بوده باشد فوج روی
فرا نظر بر عین است چنانکه کار با و توف و سرد و توف
همان حرکت منظور است و فوج منظور نیست مثل فوج و سرد و توف
توضیح آنکه در آن حرف از آن حرف را که در اول می آید و گاه باشد یک کلمه یا بیشتر در آن حرف است
قول قیسه و دیگرها که در آن نظر اند از این نظر که گاه ما با حرف است می شود و نسبت می شود و بعضی
بسیار پس نفس پس برش و در این نوع مانده یعنی اول کلمات و قافیه و باقی را در این جمع حرف قرار
قافیه و مکررات قبل را در این جمع مانده یعنی در حرف و قافیه نسبت به نزدیک هم در عین است
و چندان تفرد ندارد و از این جهت نوع اول بعضی حرف شما یعنی می گویند و نوع ثانی از این نظر
موسوم میند چون بقیع که معلوم شد و آنکه در این کتاب تریب حروف آنجا است هر دو حرف یا یک کلمه
با اختلاف الفوقین سابق و او این مضبوط منظور و در هر دو بی از الف یا از حرفی است
اگر از نوع اول بوده باشد تریب حرف روی که حرف ماقبل آن است یا تریب حرف اول در آن و چون حرکت و حرف
اگر در روی هم مانده باشد حرف سابق روی را به نظر از تریب آن ملاحظه شده باشد که در آن حرکت و حرف
مکتوب و بعضی اگر در روی و ماقبل هر حالت داشته باشد حرف سابق ماقبل آن که تریب حرف تریب
ملاحظه شود از آن منظور شده و در نوع ثانی با آنها هر دو نوع اول ذکر شد و تریب اول کلمات
که اعتبار از قافیه آن می باشد منظور در عین است حرف ماقبل اول کلمات تریب دستور نوع اول ملاحظه
چنانکه بعضی می شود پس با آن می شود پس او شب می شود پس او کوب می شود پس اجبت می شود پس او الف می شود پس
در این تریب مایه روی در این حرف و در هر دو طرف قافیه های که از نوع اول است نام از نوع روی
یا هر نظر بوده باشد مقدم ذکر شده اند که تریب حروف غیر مکررات آن شود اگر چه هر دو تریب
شماره اند و اگر از آن حرفی تلفظ بوده باشد وزن و قافیه نامه باشد حرف روی یا حرف غیر مکرر
ما قبل روی در تریب کتب آمده است شده و بعد از آن قافیه که اگر نوع مانده است و چون بر سر
مسلطه تریب حرف مکرر است مکتوب مکتوب آن اگر از آن در آن حرفی تلفظ باشد ملاحظه شده است
تو بهای که در ردیف الف واقع در روی در آن تلفظ است مثل عباد و او و ما و با مقدم که شده ملاحظه

مکتوب تریب
۹۶۵

تریب حرف روی که اگر غیر مصلح و از شرفی تلفظ بوده در نحو تریب روی آن حرف مانده است
قبل از این که روی آن است نوشته شده چون عباد و ما و بعد از آن حرفی مکتوب مانده ملاحظه شود
روی یعنی حرف ماقبل حرف او ماقبل آن با تریب باقی یعنی اول کلمات و حرف سابق ماقبل آن مع
مثل عباد و ما و کتب آنجا که حرف روی مهم است و اول کلمات اول کلمات ملاحظه ماقبل کلام که ملاحظه
کلام قبل از مهم نوشته می شود و کسب می شود پس کلمات که در روی و ماقبل آن تریب و در اول کلمات
از جمله مقدم از هم متمایزند با رعایت تریب ماقبل این حرف و کلام است مکتوب تواند شد و مانند
از اول مکتوب شد و سپس مکتوب آنجا که و عباد از آن لغت آنجا که در روی و ماقبل آن مانده
و در حرف ماقبل قبل روی نماز چون در اول پیش از آن الف و در مانده پیش از آن است لفظ آنکه
انجا قبل از آنکه ای مسطور خواند دستور منظور و مکتوب می شود مثل عباد و کاتب و ایضا و کاتب ایضا و
د است ایضا و کاتب ایضا
مثلاً که روی آن حرف دلالت بعد از آنکه ای و آنجا که چنانچه نوشته می شود و کلمه یا مثلاً بعد از آنکه
با عباد و رعایت تریب ماقبل روی که در اول کلمات و در مانده است پیوسته مسطور است و عباد
این کسب با آن حرف ایضا و کاتب ایضا
باشند ملاحظه فرمائید و بعد مصلح هم ملاحظه فرمائید و ایضا در مکتوبات آن مورد ملاحظه است
می شود با رعایت روی اگر از نوع اول بوده باشد و ملاحظه حرف سابق اول کلمات اگر از نوع ثانی بوده باشد
بهر هیچ که سابق ذکر شد و با اختلاف وزن یا در حرف یا قافیه جهت اعتبار از یک کلمه که تریب می شود و
هر یک از همین خواه متعاضد خواه غیر آن که در وزن و قافیه و در این موافق باشند ایضا در آن هر دو
زبان از یک جهت باشد یا شده باشد مثل گو دو بیت یا سه بیت یا بیشتر باشد اول نوح می شود و جمله
تریب حرف روی باقی اول کلمات ایضا که سابق حرفی مانده و آنچه در آنجا شده باشد بعد از آن
نوشته می شود که اگر در آن اشیاء متعاضدده از شاعر و او مصلح باشد مصلحی از کس که ایضا شده
در همان ردیف و وزن و قافیه که در نحو است تلفظ زار در اول آن اشیاء می نماید آن حرف مصلح باشد و
در دو بیت سه و در آن وزن و در حرف و قافیه بعد از اشیاء متعاضده متعاضد است و او مصلح ملاحظه فرمائید
با رعایت تریب حرف روی و حرف سابق اول کلمات که اگر در آن اشیاء متعاضده متعاضد مصلحی
باشد در این صورت اگر مصلحی باشد ماقبل از آن که کسب مصلح نوشته می شود و اگر مصلح متعاضد ملاحظه

باقی کاشی ملا عبدالقادر سمرقانی میرزا باقر قزوینی میرزا باقر قزوینی میرزا باقر قزوینی میرزا باقر قزوینی
بدیع کاشی میرزا بدیع تونز و ولد قاضی سلطان میرزا بدیع سزواری میرزا بدیع سزواری
بزرگوار کاشی میرزا بزرگوار کاشی میرزا بزرگوار کاشی میرزا بزرگوار کاشی
کلیله میرزا ابوالقادر برقوی میرزا ابوالقادر ولدش ابوالفتح سمرقانی میرزا ابوالفتح سمرقانی
الدین محمد خان میرزا ابوالفتح سمرقانی میرزا ابوالفتح سمرقانی میرزا ابوالفتح سمرقانی
پیرام کاشی ولد باقر محمدان پسر و یک کاشی **باب ۱۰۰** میرزا ابوالفتح سمرقانی میرزا ابوالفتح سمرقانی
تاجی کاشی تاجی کاشی میرزا ابوالفتح سمرقانی میرزا ابوالفتح سمرقانی میرزا ابوالفتح سمرقانی
محمد تقی کاشی میرزا محمد تقی کاشی میرزا محمد تقی کاشی میرزا محمد تقی کاشی
میرزا محمد تقی کاشی میرزا محمد تقی کاشی میرزا محمد تقی کاشی میرزا محمد تقی کاشی
تقی کاشی میرزا تقی کاشی میرزا تقی کاشی میرزا تقی کاشی
شهرت صدیق **باب ۱۰۱** تاجی کاشی **باب ۱۰۲** میرزا ابوالفتح سمرقانی میرزا ابوالفتح سمرقانی
میرزا جانا حاجی محمد جان محمدی جعفری کاشی میرزا جعفر کاشی میرزا جعفر کاشی میرزا جعفر کاشی
نظری میرزا جعفر کاشی میرزا جعفر کاشی میرزا جعفر کاشی میرزا جعفر کاشی
وزیر محمد میرزا جعفر طیب جلال سمرقانی جلال کاشی جلال کاشی جلال کاشی
دارالار ملا جلال الدین محمد ملا کاشی میرزا جلال داماد جلال کاشی میرزا جلال کاشی
جلالی محمد میرزا جلال کاشی میرزا جلال کاشی میرزا جلال کاشی میرزا جلال کاشی
باب ۱۰۳ میرزا جلال کاشی میرزا جلال کاشی میرزا جلال کاشی میرزا جلال کاشی
علی حاجی محمد کاشی میرزا جلال کاشی میرزا جلال کاشی میرزا جلال کاشی
میرزا جیب الله ولد میرزا جیب الله میرزا جیب الله میرزا جیب الله
مس کاشی میرزا مس کاشی میرزا مس کاشی میرزا مس کاشی
حسن خان ولد میرزا جانا عزا آقا حسن داود حسن کاشی میرزا حسن کاشی
سید حسن ولد میرزا سید حسن کاشی میرزا سید حسن کاشی میرزا سید حسن کاشی
میرزا حسن کاشی میرزا حسن کاشی میرزا حسن کاشی میرزا حسن کاشی
داماد ملا محمد کاشی میرزا ابوالحسن سزواری میرزا ابوالحسن سزواری میرزا ابوالحسن سزواری

میرزا ابوالحسن فرزند میرزا ابوالحسن کاشی میرزا ابوالحسن کاشی میرزا ابوالحسن کاشی
ولد میرزا نظام پشاور شهید میرزا ابوالحسن کاشی میرزا ابوالحسن کاشی میرزا ابوالحسن کاشی
شهرت میرزا حسن کاشی میرزا حسن کاشی میرزا حسن کاشی میرزا حسن کاشی
محمد حسن حاجی میرزا حسن کاشی میرزا حسن کاشی میرزا حسن کاشی میرزا حسن کاشی
محمد حسن کاشی میرزا حسن کاشی میرزا حسن کاشی میرزا حسن کاشی
حسین محمدان میرزا حسین کاشی میرزا حسین کاشی میرزا حسین کاشی
پیر قاسم میرزا حسین کاشی میرزا حسین کاشی میرزا حسین کاشی
صدر کاشی میرزا حسین کاشی میرزا حسین کاشی میرزا حسین کاشی
خان کاشی میرزا حسین کاشی میرزا حسین کاشی میرزا حسین کاشی
عاجی کاشی میرزا حسین کاشی میرزا حسین کاشی میرزا حسین کاشی
شیخ ابوجان **باب ۱۰۴** حاجی کاشی حاجی کاشی حاجی کاشی
محمد خان یک بنیادی محمد خان یک بنیادی میرزا محمدان وزیر کاشان جباری ولد محمدان کاشی
ایرینسرد دهلوی میرزا قاضی کاشی میرزا قاضی کاشی میرزا قاضی کاشی
فعل کاشی میرزا قاضی کاشی میرزا قاضی کاشی میرزا قاضی کاشی
عاجی کاشی میرزا قاضی کاشی میرزا قاضی کاشی میرزا قاضی کاشی
خواجه درویش کاشی میرزا درویش کاشی میرزا درویش کاشی
ملاذوآ اردستان **باب ۱۰۵** میرزا درویش کاشی میرزا درویش کاشی
روایب امینا عبدالرحمن امینی اوزبک ملا عبدالرحمن جباری میرزا عبدالرحمن کاشی
پیرام خان قزاق ملا محمد شور کاشی میرزا میرزا کاشی میرزا میرزا کاشی
قاسم علی میرزا قاسم علی کاشی میرزا قاسم علی کاشی میرزا قاسم علی کاشی
رشد کاشی میرزا رشد کاشی میرزا رشد کاشی میرزا رشد کاشی
زینب کاشی میرزا زینب کاشی میرزا زینب کاشی میرزا زینب کاشی
عاجی کاشی میرزا زینب کاشی میرزا زینب کاشی میرزا زینب کاشی
نور کاشی میرزا نور کاشی میرزا نور کاشی میرزا نور کاشی

محمد رضا یک وزیر فخر سلطان ملا رضا سیستان ملا رضا کاشی ملا محمد رضا قاجار بزرگوار
از ابرو چشمی میر محمد رضا قاضی رودر میر محمد رضا قاضی زاده ولد میر علی میر محمد رضا قاضی
میر محمد رضا ولد میر صدر رشید میرزا محمد رضا وزیر قسم آقا رضا کاشی آقا رضا کاشی درویشی
ملا رضا پروی میر رضا ارجمند میرزا رضا میرزا رضا میرزا رضا میرزا رضا میرزا رضا میرزا رضا
میرزا رضا الدین محمد ولد میر حسین میرزا رضا میرزا رضا میرزا رضا میرزا رضا میرزا رضا میرزا رضا
میرزا رضا قاضی قاضی رفیعی اولیا بشی ملا رضا قاضی پروی میرزا رضا قاضی باغی حکم کنگ ملا رضا
هدان با **۲۳۵** **الزما** زبیرا سوشتری آقا زکی زدی نقشبند
میرزا زکاهدان زلا خناری زمانه زغانی اردستان زمانه خناری
زمانه دلاک زمانه زکشتی زمانه نقاش زمانه ولد قان آقا زمان
آقا زمانه زدی حاجی زمانه کشور حکم زمانه لاهی محمد زمانه یک درگاه ملا زمانه زدی
ملا محمد زمانه زینب بیگ و شاد و زینب زینب بیگ ولد امان خان زینب خان ولد محمد خان
شیخ زین الدین احمد زمانه زین الدین میرزا زین الدین منشی الماک میرزا زین الدین منشی زان
الربین ساجدای پروی ساکای زدی ساری مهدی سیستان
یعنی ساسی خانم پیره زاده حکم کنگ لقب جنت خوان میر مجدی هوان ملا صاحبی کاخوز
ملا سخی کرمانه سراجا کنگ سعادت سعادت خانقا شیخ سعیدی شیرازی میرزا سعید الدین محمد زدی
خرسان سعیدای تصاب کاشی آقا سعید شیرازی ملا محمد سعید ولد ملا محمد صالح نازداران
میرزا سعید قش میرزا سعید نواده خواجه شهاب میرزا سعید منشی میرزا سعید وزیر سیستان
میرزا سعید سعید حکم قی میرزا ابو سعید ولد میرزا ابو سعید سوادری میرزا ابو سعید مهدی صفای شیرازی
سلمان ساجدی سلیمان طهرانی حکم کنگ خویش رفیع بین بشی میرزا سلیم بادر ابراهیم
سلطان سوادری سلیمان قایم نواده سعیدک نواب شاه سلیمان میرزا سعید برونان
ملا محمد سعید پروی میرزا سعید کاشی میرزا سعید کاشی سهرابک خویش ستم خوان سیستان
خواجه سهراب میرزا سعیدت لاهوری ملا سیری ملا سعید الدین سعیدک خواجه سعید الدین
السیدین آقا شاد پور طهرانی شادمان شکر طهرانی ملا شاد پور
ملا شاد پور شاد پور میرزا شاد پور

ملا شاد پور قی شرف الدین حسین حکم ملا شرف الدین کازوی میر شرف الدین باغی بزرگوار
جان شرفان یک ملا شرفی قزوینی شرفی آقا شرفی بادر نصف طهرانی شرف
خان شیرازی حاجی شرف قاضی احمد زمانه ملا محمد شرف شیخ الامام بزرگوار میر شرف
حافظ میر شرف بیابانی محمدی میر شرف حوض شیراز میرزا شرف کنگ میرزا
شرف **الف** میرزا شرف ولد میرزا نوروز یک اصغیان خواجه شرف جوشان ملا شرفی
شرفی امجدی حکم شیخا محمد شیخ اصغیان ملا محمد شیخ مدرس میرزا شیخ مستور توفیق
میرزا شیخ ولد شرف خان شیرازی میرزا شیخ ولد و عطف خزون ملا شیخ کنگ ملا شاد
ملا شاد پور هوان ملا شاد پور هوان
اوزک ملا شاد پور هوان
صاحبزاد صادق قاضی صاحبزاد صادق قاضی صاحبزاد صادق اصغیان صاحبزاد صادق
ملا محمد صادق شاد پور شاد پور ملا محمد صادق ولد ملا محمد باقر مجلسی ملا محمد صادق پروی
میرزا صادق دست خیر شیرازی میرزا صادق نصیری صلیبی شاد پور بدین شادی محمد صالح
اصغیان شاد پور یک محمد صالح اصغیان محمد صالح خاسته محمد صالح کنگ ملا محمد صالح کنگ
میرزا صالح بادر زاده اسکندر یک منشی میرزا صالح پروی میرزا صالح شیخ الامام بزرگوار
میرزا صالح رضوی ملا صالحه صابوری بزرگی میرزا صالحه محبت ارات صفای بزرگی
صداق یک کنگ صفی قایم ولد حاجی بشی صفی قایم ولد قان خان صفی قایم ولد شاد
یک وزیر صفی قایم یک اصغیان بولاشی خویش حاجی داریت کاشی میرزا صفی قی صفی اصغیان
خواجه صالح پروی شیخ صد نواده شیخ سعیدی میرزا سعیدی ملا صفی مشهدی میر سعیدی
تقریبی میر سعیدی طهرانی **الف** ملا صفی اصغیان ضیا صابط نویس
۲۳۵ **الف** طالب آقا ابوالکلام هدان حکم ابوالکلام بزرگی
ابوالکلام بزرگی میرزا ابوالکلام خطیب سعید عقیق میرزا ابوالکلام قدر کنگ میرزا ابوالکلام
دیر و جوان بروی طهرانی طهار مهدی طهرانی طهار کاشی محمد طهار شیرازی
محمد طهار کاشی ملا محمد طهار قی میرزا طهار کاشی میرزا طهار میرزا طهار اصغیان
میرزا طهار خطیب نجف خان قزوینی میرزا طهار بادر میرزا طهار ولد میرزا طهار شاد پور

ناگ هروی سبک بزوی ماک گمیری سامعی همدانهای ساینده
عالم حسین مازنی بر لطف الله بر ابراهیم لطف علی
سیاحتی بر کوی همدان سارا همدان سید سجده سر اجا گک
سپاس تقیم محمد صالح سعید با
برفت از سر سوری سر و شش سر و شش تیمای سیرانی سلطان
بر کوه حسین عالم پیک محمد باقر غمخیز و تنه کاپک
سیم کبکی سیمای همدان سید کاسی همدانی سیرانی بر سید
محمد کاپک غمخیزین

هسته سیاحت بزوری سید سید زوی سید بزوری سید لور
ایرتم محمد کاسم بر تقی بر زهد اسفوده غنچه غنچه سیدری
سری سیف شوک با بستان شاهان شری آقا
سیف الدین محمد آقا نور محمد سید سعید زوری
شکر بزوی شکر همدان شاه کلوش پادشاهی شکر قوی محمد
محمد کاپک افراسیاب لور
شاید سعادتی کیلانا سینی فی کونا کوهی همدان شکوهی همدان شوق
زیر کرم کز فک سحر شوق
شوق سادگی شوکت از یک شوکی همدان شاه وزیر شهرت سیرانی سید
بر کوه حسین محمد ابراهیم بر زور کاش
شید ای کلاه شیدای لاجی شیدای محمدی شیدای لاجی سید ای باب العاد
بر محمد شریف

صابر سیرانی صابر لاجی صاحب کاشی صاب صامت همدان صابینی مسیحی
آقا عب محمد تاسم سیدی حاجی صادق پیرام پیک
مهوری سیرانی بومی خوشنای صفیای خوشنای صفیای سیرانی صفیای سیرانی
میتا باشتا اینه کاجری آقا شمشیر

صیدا

صوفی سیرانی

صفیای صفیای صفی صفی سیرانی صفی صوفی همدان باب العاد
فهری صفیای صفی صفی بطن نویس لاقاسی عالم
طالع طالع قسی طالع هروی طاهری ایا طایف جو رقا صفی
صوفی کسک پاره بر سید محمد بر زور محمد لاقاسی شیخ محمد
طبعی سید طبعی قزوی بر طبعی همدان طریزی رشتی طهوی سیدی طویه سیرانی
باب انشاء طهوی نظیر انظیرای تفرشی طهوی رزم نویس طهوی طایف
یک نور انوار بر زور محمد باشتا

طهوی لاجی طهوی هروی! باب العین میرزا علی شیرازی عارف همدان عارف همدان عارف پی
خاز بر بزم ابراهیم باشتا
عارف تیزی عارف قسی عارف لاجری عارف همدان عارف باشتا
بر و زمین کاشان عا شاهر بر زور محمد

عالمی لاجی عالمی سیرانی عالمی موهی عبدای اشترانا جزئی جسم دو المص
ولد مایسسی شوق کاپک
عوب عرب کمان عوشی بزوی عرفان عرفان همدان میرزا عا عرنا
شیخ محمد عبتی کار کاه باب کاپک آقا محمد باور تیرا
بریان عرفان عرفان زور لاجری عرفان سیرانی عرفان همدان
بر زور پیک میرزا عا عالمی عرفان عرفان
عینی عصری سیرانی عطار علا علی مولوی کاشی علم کاشی
بر زور پیک شوق عابدی عالمی عرفان میرزا محمد باشتا لاقاسی
عوان تیزی عینی کاشی عینی سیرانی عینی هروی! باب العین
عمری زور محمد سیدی زور سیدی سیرانی عرفان
ناری همدان همدان عالمی سید عالمی بومی عالمی طالع عالمی همدان عرفان
کفر زمان بر زور محمد محمد باشتا

خوردی کاشی خراما شندی مغز نخری فارنیک غنی تویشی غنی کشیدی غرضی

یزرا شریانی با الف فنج اصفهنا ماور بهبهنا فارس بوئا

فانخ بریزی فانخ خوشتان فارخ کاشی فاروق فنا کشیدی

عیلیک علامه عوامان باریزاده عیشی بریمی یرازم شیخ پی

فایز قزقسی فایر سندی فایر ناورک فایض اصفهنا فایض بوستی

یرا فایض شیخ یازده دلدی یرا فنج اصفهنا شیخ فنج اصفهنا

فایض بوئی فایض اصفهنا فنی اردستان فنی سیستان فوی بوئی

غور صلاح اینا کبابانغ دلیک الجلی یرا زرنجی یرا زرنجی

صدرا کرمانا فدوی دانش فدوسی طوسی فرمت خدای وی دانش فدوی

فانی فوسی فوری فوسی فوسی فوسی فوسی فوسی فوسی فوسی

فانخ فوسی فوسی فوسی فوسی فوسی فوسی فوسی فوسی

فانخ فوسی فوسی فوسی فوسی فوسی فوسی فوسی فوسی

فانخ فوسی فوسی فوسی فوسی فوسی فوسی فوسی فوسی

فانخ فوسی فوسی فوسی فوسی فوسی فوسی فوسی فوسی

فانخ فوسی فوسی فوسی فوسی فوسی فوسی فوسی فوسی

فانخ فوسی فوسی فوسی فوسی فوسی فوسی فوسی فوسی

فانخ فوسی فوسی فوسی فوسی فوسی فوسی فوسی فوسی

فانخ فوسی فوسی فوسی فوسی فوسی فوسی فوسی فوسی

فانخ فوسی فوسی فوسی فوسی فوسی فوسی فوسی فوسی

کوری یرا زنی کری کلای اصفهنا کلیم همدان کلک فندی کجی عوامان کجی کلایم

کوری همدان کوچی کلایم همدان کلک فندی کجی عوامان کجی کلایم

کوری یرا زنی کری کلای اصفهنا کلیم همدان کلک فندی کجی عوامان کجی کلایم

کوری یرا زنی کری کلای اصفهنا کلیم همدان کلک فندی کجی عوامان کجی کلایم

کوری یرا زنی کری کلای اصفهنا کلیم همدان کلک فندی کجی عوامان کجی کلایم

کوری یرا زنی کری کلای اصفهنا کلیم همدان کلک فندی کجی عوامان کجی کلایم

کوری یرا زنی کری کلای اصفهنا کلیم همدان کلک فندی کجی عوامان کجی کلایم

کوری یرا زنی کری کلای اصفهنا کلیم همدان کلک فندی کجی عوامان کجی کلایم

کوری یرا زنی کری کلای اصفهنا کلیم همدان کلک فندی کجی عوامان کجی کلایم

کوری یرا زنی کری کلای اصفهنا کلیم همدان کلک فندی کجی عوامان کجی کلایم

کوری یرا زنی کری کلای اصفهنا کلیم همدان کلک فندی کجی عوامان کجی کلایم

کوری یرا زنی کری کلای اصفهنا کلیم همدان کلک فندی کجی عوامان کجی کلایم

کوری یرا زنی کری کلای اصفهنا کلیم همدان کلک فندی کجی عوامان کجی کلایم

کوری یرا زنی کری کلای اصفهنا کلیم همدان کلک فندی کجی عوامان کجی کلایم

کوری یرا زنی کری کلای اصفهنا کلیم همدان کلک فندی کجی عوامان کجی کلایم

کوری یرا زنی کری کلای اصفهنا کلیم همدان کلک فندی کجی عوامان کجی کلایم

کوری یرا زنی کری کلای اصفهنا کلیم همدان کلک فندی کجی عوامان کجی کلایم

کوری یرا زنی کری کلای اصفهنا کلیم همدان کلک فندی کجی عوامان کجی کلایم

کوری یرا زنی کری کلای اصفهنا کلیم همدان کلک فندی کجی عوامان کجی کلایم

کوری یرا زنی کری کلای اصفهنا کلیم همدان کلک فندی کجی عوامان کجی کلایم

کوری یرا زنی کری کلای اصفهنا کلیم همدان کلک فندی کجی عوامان کجی کلایم

کوری یرا زنی کری کلای اصفهنا کلیم همدان کلک فندی کجی عوامان کجی کلایم

کوری یرا زنی کری کلای اصفهنا کلیم همدان کلک فندی کجی عوامان کجی کلایم

کوری یرا زنی کری کلای اصفهنا کلیم همدان کلک فندی کجی عوامان کجی کلایم

دوش چو پندارم بر سر کوه
ز بس بودم بر سر کوه
بهر بر او نگاه کنی
چو پندارم بر سر کوه
خاکت کز گدازه بر جانم
که در کوهها گدازه
بهر بر او نگاه کنی
چو پندارم بر سر کوه
بهر بر او نگاه کنی
چو پندارم بر سر کوه

زبانم در لبش نهانست
بود فرستش بقدر کفایت
و باقی معنی آنکه میگم
دو کلام گویشم
بهر بر او نگاه کنی
چو پندارم بر سر کوه

بهر بر او نگاه کنی
چو پندارم بر سر کوه
بهر بر او نگاه کنی
چو پندارم بر سر کوه
بهر بر او نگاه کنی
چو پندارم بر سر کوه

زودم زوایا کرده است
دختمای ترین تو کلک
چو شکست خایم خورشید
ز بیداری ز رسیدن کلهای
بهر بر او نگاه کنی
چو پندارم بر سر کوه

بهر بر او نگاه کنی
چو پندارم بر سر کوه
بهر بر او نگاه کنی
چو پندارم بر سر کوه

بهر بر او نگاه کنی
چو پندارم بر سر کوه
بهر بر او نگاه کنی
چو پندارم بر سر کوه

بهر بر او نگاه کنی
چو پندارم بر سر کوه
بهر بر او نگاه کنی
چو پندارم بر سر کوه
بهر بر او نگاه کنی
چو پندارم بر سر کوه

بهر بر او نگاه کنی
چو پندارم بر سر کوه
بهر بر او نگاه کنی
چو پندارم بر سر کوه
بهر بر او نگاه کنی
چو پندارم بر سر کوه

بهر بر او نگاه کنی
چو پندارم بر سر کوه
بهر بر او نگاه کنی
چو پندارم بر سر کوه

بگفت که بگفت که گشتی است...
توان چه کرد و گوید...
آنقدر درین کجای می ماند...
از دل برین یک بد هر...
چنانچه از دهر سرگشته...
مگر کار از تو ندانم...
که در آن روز که...
چرا پسند از چشم...
گیر از آن روز که...
بگفت که در آن روز...
چون از آن روز که...
در آن زمان که...
در این روز که...
بگفت که در آن روز...
چون از آن روز که...
در آن زمان که...
در این روز که...
بگفت که در آن روز...
چون از آن روز که...
در آن زمان که...
در این روز که...

بگفت که در آن روز...
چون از آن روز که...
در آن زمان که...
در این روز که...
بگفت که در آن روز...
چون از آن روز که...
در آن زمان که...
در این روز که...
بگفت که در آن روز...
چون از آن روز که...
در آن زمان که...
در این روز که...
بگفت که در آن روز...
چون از آن روز که...
در آن زمان که...
در این روز که...
بگفت که در آن روز...
چون از آن روز که...
در آن زمان که...
در این روز که...
بگفت که در آن روز...
چون از آن روز که...
در آن زمان که...
در این روز که...
بگفت که در آن روز...
چون از آن روز که...
در آن زمان که...
در این روز که...
بگفت که در آن روز...
چون از آن روز که...
در آن زمان که...
در این روز که...

روز شنبه که روی بر باد لطف از کسب کجاست
و بیاد که از دل برود کس آرزویش
ند بخوبی نام با کف از خود نام

روز شنبه که زان سر کسب بدیم
از کسب کسب از کسب کسب
چون ز کسب کسب کسب کسب
کسب کسب کسب کسب کسب

نهم که هم نهم شب به نهم
کسب کسب کسب کسب کسب
کسب کسب کسب کسب کسب
کسب کسب کسب کسب کسب

خی جهان نام نهم نهم نهم
نهم نهم نهم نهم نهم
نهم نهم نهم نهم نهم
نهم نهم نهم نهم نهم

روز شنبه که زان سر کسب بدیم
از کسب کسب از کسب کسب
چون ز کسب کسب کسب کسب
کسب کسب کسب کسب کسب

نهم که هم نهم شب به نهم
کسب کسب کسب کسب کسب
کسب کسب کسب کسب کسب
کسب کسب کسب کسب کسب

ز راه که بدوش کسب کسب
ز کسب کسب کسب کسب کسب
نهم نهم نهم نهم نهم
نهم نهم نهم نهم نهم

روز شنبه که زان سر کسب بدیم
از کسب کسب از کسب کسب
چون ز کسب کسب کسب کسب
کسب کسب کسب کسب کسب

نهم که هم نهم شب به نهم
کسب کسب کسب کسب کسب
کسب کسب کسب کسب کسب
کسب کسب کسب کسب کسب

خی جهان نام نهم نهم نهم
نهم نهم نهم نهم نهم
نهم نهم نهم نهم نهم
نهم نهم نهم نهم نهم

روز شنبه که زان سر کسب بدیم
از کسب کسب از کسب کسب
چون ز کسب کسب کسب کسب
کسب کسب کسب کسب کسب

نهم که هم نهم شب به نهم
کسب کسب کسب کسب کسب
کسب کسب کسب کسب کسب
کسب کسب کسب کسب کسب

نهم که هم نهم شب به نهم
کسب کسب کسب کسب کسب
کسب کسب کسب کسب کسب
کسب کسب کسب کسب کسب

یک که بدوش کسب کسب
ز کسب کسب کسب کسب کسب
نهم نهم نهم نهم نهم
نهم نهم نهم نهم نهم

روز شنبه که زان سر کسب بدیم
از کسب کسب از کسب کسب
چون ز کسب کسب کسب کسب
کسب کسب کسب کسب کسب

نهم که هم نهم شب به نهم
کسب کسب کسب کسب کسب
کسب کسب کسب کسب کسب
کسب کسب کسب کسب کسب

خی جهان نام نهم نهم نهم
نهم نهم نهم نهم نهم
نهم نهم نهم نهم نهم
نهم نهم نهم نهم نهم

روز شنبه که زان سر کسب بدیم
از کسب کسب از کسب کسب
چون ز کسب کسب کسب کسب
کسب کسب کسب کسب کسب

نهم که هم نهم شب به نهم
کسب کسب کسب کسب کسب
کسب کسب کسب کسب کسب
کسب کسب کسب کسب کسب

نهم که هم نهم شب به نهم
کسب کسب کسب کسب کسب
کسب کسب کسب کسب کسب
کسب کسب کسب کسب کسب

تاریخ در روز شنبه که در روز شنبه است ...
از یک سواد در روز شنبه است ...
تاریخ در روز شنبه که در روز شنبه است ...
از یک سواد در روز شنبه است ...
تاریخ در روز شنبه که در روز شنبه است ...
از یک سواد در روز شنبه است ...
تاریخ در روز شنبه که در روز شنبه است ...
از یک سواد در روز شنبه است ...
تاریخ در روز شنبه که در روز شنبه است ...
از یک سواد در روز شنبه است ...

آن چون چای که در روز شنبه است ...
تاریخ در روز شنبه که در روز شنبه است ...
از یک سواد در روز شنبه است ...
تاریخ در روز شنبه که در روز شنبه است ...
از یک سواد در روز شنبه است ...
تاریخ در روز شنبه که در روز شنبه است ...
از یک سواد در روز شنبه است ...
تاریخ در روز شنبه که در روز شنبه است ...
از یک سواد در روز شنبه است ...
تاریخ در روز شنبه که در روز شنبه است ...
از یک سواد در روز شنبه است ...

براهن زدودن کفر و جفا... روز شود بکند پیشوا...
از راه غلظت ظام انان بر... پیش از ان نیر اول گنا...
از فاضل مسمی موش کلیم... توان تجد کردن بر صراط نجا...
صاحب نضره جبر که اوست... در ام کا خود روزی برده...
خوشم او که از دست... مردم نیش زده کس نه کا...
ما یاری هم از دست... بران اعدایم جاوید ساز...
در این خبیثه عداوت... غم زهر حشمت...
با پیش اگر توهین از او... در عالم اگر با کوه و مصلحت...
تزل بکنده چون کرد شکم... در دهن پادشاه...
زنی حقیقی از چندان... که گویند تهنوت گرفت...
فادگی که بگریه در حق... پاوه بکنند افتاد که سواران...
زبان فرح بکنند تا... که در جهان با هر چه...
سواد که در این جا... بی روی زمین نیکو...
چو خورد اسی همان نام... از زبان کندی کند ارد...
ز غش نیش با حق... چو نیش سر نهاده...
بجستی نوانه فخر... میدانه مردم خویش...
نیست کار نادان که... نیکو باشد چه بی نیکو...
بر او خورد از دست... به چشم او که در شکر...
کشان من از طول... دست چه بر او خورد...
سوده او که گنگ... سوده او که گنگ...

بر منم از معرفت کفری از او... فرزان به بجز در زمان...
تقی ستم زود تعلی تو بر کس... این گنا از زمانه...
سواران در مقام... در انکتو نیک که...
ز خون من از دست... ساجی جانیم که...
نیمی چون شوخار بکنه... در کون کوه جهان...
چون گشتی نیش... توان از نیش...
مناظره در کتب... در قدح شمشیر...
کسی از اندام... هم چندان از دست...
چون صدی نستم... از خون بر کوه...
حکایتی هر کس... بکنند زمین...
بزودش نیدم... از نیش...
خی نندرم چون... چشم در کون...
که در نیش... نیش...
اوردم در... دران که...
از نیش بر اعدای... دست نیکو...
غرض توان... در عقاب نیش...
از از دست... نقش شدت...
اوردم نام... صاحب نام...
از نیش... که سر...
کوه که... با نیر...

نور از سینه در آن است
چو سهند و نور کار از یک
نور کوز از آتش شمع در دم که
بر بزم بر سر کوه صفا ز یاد دوری
صاف بر از صفا سر صفح و از بندگی
دو در دهی چون کند کس تیرم کشی
رو که عطف بر آن بنام است
مکه کجای اگر باشی ز هزار شهر از
سیه است برین سبک از کجا ز قوت
که از دست می ره خوارست
دعوت اگر در دین می گشت
باید و من آن که بر درین
تو که در آن دل ای این
بوی جانست کجای
نهاد سبهای در او ایست
بوزیر از نفس می کشید
خدا و بکس فرزندانی
ربان و بزم باز در آن است
هر کس که در کوشش
بسی است که نظر از آن است
بفرموده است که در
به در آن است که در کوشش
نور از سینه در آن است
چو سهند و نور کار از یک
نور کوز از آتش شمع در دم که
بر بزم بر سر کوه صفا ز یاد دوری
صاف بر از صفا سر صفح و از بندگی
دو در دهی چون کند کس تیرم کشی
رو که عطف بر آن بنام است
مکه کجای اگر باشی ز هزار شهر از
سیه است برین سبک از کجا ز قوت
که از دست می ره خوارست
دعوت اگر در دین می گشت
باید و من آن که بر درین
تو که در آن دل ای این
بوی جانست کجای
نهاد سبهای در او ایست
بوزیر از نفس می کشید
خدا و بکس فرزندانی
ربان و بزم باز در آن است
هر کس که در کوشش
بسی است که نظر از آن است
بفرموده است که در
به در آن است که در کوشش

که بود خوبت آه را
پدری که ز کوشش
شما را

نور از سینه در آن است
چو سهند و نور کار از یک
نور کوز از آتش شمع در دم که
بر بزم بر سر کوه صفا ز یاد دوری
صاف بر از صفا سر صفح و از بندگی
دو در دهی چون کند کس تیرم کشی
رو که عطف بر آن بنام است
مکه کجای اگر باشی ز هزار شهر از
سیه است برین سبک از کجا ز قوت
که از دست می ره خوارست
دعوت اگر در دین می گشت
باید و من آن که بر درین
تو که در آن دل ای این
بوی جانست کجای
نهاد سبهای در او ایست
بوزیر از نفس می کشید
خدا و بکس فرزندانی
ربان و بزم باز در آن است
هر کس که در کوشش
بسی است که نظر از آن است
بفرموده است که در
به در آن است که در کوشش
نور از سینه در آن است
چو سهند و نور کار از یک
نور کوز از آتش شمع در دم که
بر بزم بر سر کوه صفا ز یاد دوری
صاف بر از صفا سر صفح و از بندگی
دو در دهی چون کند کس تیرم کشی
رو که عطف بر آن بنام است
مکه کجای اگر باشی ز هزار شهر از
سیه است برین سبک از کجا ز قوت
که از دست می ره خوارست
دعوت اگر در دین می گشت
باید و من آن که بر درین
تو که در آن دل ای این
بوی جانست کجای
نهاد سبهای در او ایست
بوزیر از نفس می کشید
خدا و بکس فرزندانی
ربان و بزم باز در آن است
هر کس که در کوشش
بسی است که نظر از آن است
بفرموده است که در
به در آن است که در کوشش

نور از سینه در آن است
چو سهند و نور کار از یک
نور کوز از آتش شمع در دم که
بر بزم بر سر کوه صفا ز یاد دوری
صاف بر از صفا سر صفح و از بندگی
دو در دهی چون کند کس تیرم کشی
رو که عطف بر آن بنام است
مکه کجای اگر باشی ز هزار شهر از
سیه است برین سبک از کجا ز قوت
که از دست می ره خوارست
دعوت اگر در دین می گشت
باید و من آن که بر درین
تو که در آن دل ای این
بوی جانست کجای
نهاد سبهای در او ایست
بوزیر از نفس می کشید
خدا و بکس فرزندانی
ربان و بزم باز در آن است
هر کس که در کوشش
بسی است که نظر از آن است
بفرموده است که در
به در آن است که در کوشش

بدرم چو بوضع کعبه مبارکه
گردم بنابر آنکه در سن حضرت
صفا دار دل کند او را در صح
ت با غیرت خیرت تو ترا
بهر آنکه در طلب بیایند

سیم چو در کوه تو ان ریخه چون کمان منو کی کنی اذن
فنی سخی دلخ به بظاه طامت بگردد آن چه نهان بیدار
آه در کام و شیرت بی سفا پریده ایم بسطند از بار
کاشی هر کس دل درستی دراز بندگ کسی در کجا سینه
منی کیش پنا در درمنان بر عا تو مع کلا باراج کز تو
دیگر بیک درم هم غور بزی سفا عکس درم غنای تو
تم غم در دوزل جوان در از غنای تو ایک جوان در از غنای تو
چشم جوان در غنای تو عکس در کفر غنای تو
میخورد در غنای تو سفا بیک در غنای تو
باز در غنای تو و میش از غنای تو عکس در غنای تو
بکم ای زلفی تو بر کار ای کل ای تو با غنای تو
صفت دور و دور اگر با غنای تو سفا بیک در غنای تو
صفت در غنای تو ای کل ای تو با غنای تو
موجوبش هر کار از غنای تو عکس در غنای تو
صدمه در غنای تو هر غنای تو عکس در غنای تو
تیره در غنای تو عکس در غنای تو
کوتیک هر غنای تو عکس در غنای تو
دعا آرد بر غنای تو عکس در غنای تو
توسعه زین غنای تو عکس در غنای تو
آن در غنای تو عکس در غنای تو
بیار او کسیدم در غنای تو عکس در غنای تو
فدا می ما در غنای تو عکس در غنای تو

حافظ دل که کوشش است کرد از کوه تا در کوه کوه
آن شخص در غنای تو عکس در غنای تو
هر کس در غنای تو عکس در غنای تو
عروا کس غنای تو عکس در غنای تو
هر کس در غنای تو عکس در غنای تو
فرع میدارد غنای تو عکس در غنای تو
دور در غنای تو عکس در غنای تو
بره دل در غنای تو عکس در غنای تو
باز در غنای تو عکس در غنای تو
هر کس در غنای تو عکس در غنای تو
عاشق قدم در غنای تو عکس در غنای تو
شاید در غنای تو عکس در غنای تو
با کوه از غنای تو عکس در غنای تو
چنان رسیدن ای سر غنای تو عکس در غنای تو
یا چنان غنای تو عکس در غنای تو
بنده ای تو غنای تو عکس در غنای تو

بسی روی از این کوه کوه کوه
ز غنای تو در غنای تو عکس در غنای تو
نهال سخی دلخ به بظاه طامت بگردد آن چه نهان بیدار
با بود در غنای تو عکس در غنای تو
آن لطفی تا ما که از غنای تو عکس در غنای تو
کیم در غنای تو عکس در غنای تو
عقوبت در غنای تو عکس در غنای تو
بود از غنای تو عکس در غنای تو
بس از غنای تو عکس در غنای تو
دو صدمه از غنای تو عکس در غنای تو
هر کس در غنای تو عکس در غنای تو
سپاس غنای تو عکس در غنای تو
آه در غنای تو عکس در غنای تو
چشم غنای تو عکس در غنای تو
بکم ای زلفی تو بر کار ای کل ای تو با غنای تو
صفت دور و دور اگر با غنای تو سفا بیک در غنای تو
صفت در غنای تو ای کل ای تو با غنای تو
موجوبش هر کار از غنای تو عکس در غنای تو
صدمه در غنای تو هر غنای تو عکس در غنای تو
تیره در غنای تو عکس در غنای تو
کوتیک هر غنای تو عکس در غنای تو
دعا آرد بر غنای تو عکس در غنای تو
توسعه زین غنای تو عکس در غنای تو
آن در غنای تو عکس در غنای تو
بیار او کسیدم در غنای تو عکس در غنای تو
فدا می ما در غنای تو عکس در غنای تو

کوشش بر سر زان که از یاد بر کشد
بدر آید یکی که شود نام بر آید
بر این بود که در کتف در جبهه نشسته
از سینههای در کتف که در کتف
بوی باغ باز آن که در کتف
چون که از کتف زان که در کتف
زبان خود زرت و باغ ما
چون که از کتف زان که در کتف
زبان خود زرت و باغ ما
میتوز را زیند غبر جانی
این بود در کتف زان که در کتف
بسیار که از کتف زان که در کتف
چون که از کتف زان که در کتف
بسیار که از کتف زان که در کتف
چون که از کتف زان که در کتف
بسیار که از کتف زان که در کتف
چون که از کتف زان که در کتف
بسیار که از کتف زان که در کتف

صاحب بر زان حرف کتف که از یاد بر کشد
بدر آید یکی که شود نام بر آید
بسیار که از کتف زان که در کتف
چون که از کتف زان که در کتف
بسیار که از کتف زان که در کتف
چون که از کتف زان که در کتف
بسیار که از کتف زان که در کتف
چون که از کتف زان که در کتف
بسیار که از کتف زان که در کتف
چون که از کتف زان که در کتف
بسیار که از کتف زان که در کتف
چون که از کتف زان که در کتف
بسیار که از کتف زان که در کتف
چون که از کتف زان که در کتف
بسیار که از کتف زان که در کتف

تعبی در آن روی ماکل کند
بسیار که از کتف زان که در کتف
چون که از کتف زان که در کتف
بسیار که از کتف زان که در کتف
چون که از کتف زان که در کتف
بسیار که از کتف زان که در کتف
چون که از کتف زان که در کتف
بسیار که از کتف زان که در کتف
چون که از کتف زان که در کتف
بسیار که از کتف زان که در کتف
چون که از کتف زان که در کتف
بسیار که از کتف زان که در کتف
چون که از کتف زان که در کتف
بسیار که از کتف زان که در کتف
چون که از کتف زان که در کتف

نعت نینوار ز زینبیه زینبیه است
ای ز اعدای گشتی آمانها
صاحب با عقل گشتم که بود آینه
نور زینبیه زینبیه است
دی یک یاد آید از این بی بی
ای که زینبیه زینبیه است
نعت کعبه را در چشمش زینبیه است
هر آن گشتی زینبیه است
نعت محبت زینبیه زینبیه است
چرا زینبیه زینبیه است
دی زینبیه زینبیه زینبیه است
نور زینبیه زینبیه است
نعت کعبه را در چشمش زینبیه است
هر آن گشتی زینبیه است
نعت محبت زینبیه زینبیه است
چرا زینبیه زینبیه است
دی زینبیه زینبیه زینبیه است
نور زینبیه زینبیه است
نعت کعبه را در چشمش زینبیه است
هر آن گشتی زینبیه است

نعت نینوار ز زینبیه زینبیه است
ای ز اعدای گشتی آمانها
صاحب با عقل گشتم که بود آینه
نور زینبیه زینبیه است
دی یک یاد آید از این بی بی
ای که زینبیه زینبیه است
نعت کعبه را در چشمش زینبیه است
هر آن گشتی زینبیه است
نعت محبت زینبیه زینبیه است
چرا زینبیه زینبیه است
دی زینبیه زینبیه زینبیه است
نور زینبیه زینبیه است
نعت کعبه را در چشمش زینبیه است
هر آن گشتی زینبیه است

نعت نینوار ز زینبیه زینبیه است
ای ز اعدای گشتی آمانها
صاحب با عقل گشتم که بود آینه
نور زینبیه زینبیه است
دی یک یاد آید از این بی بی
ای که زینبیه زینبیه است
نعت کعبه را در چشمش زینبیه است
هر آن گشتی زینبیه است
نعت محبت زینبیه زینبیه است
چرا زینبیه زینبیه است
دی زینبیه زینبیه زینبیه است
نور زینبیه زینبیه است
نعت کعبه را در چشمش زینبیه است
هر آن گشتی زینبیه است

نعت نینوار ز زینبیه زینبیه است
ای ز اعدای گشتی آمانها
صاحب با عقل گشتم که بود آینه
نور زینبیه زینبیه است
دی یک یاد آید از این بی بی
ای که زینبیه زینبیه است
نعت کعبه را در چشمش زینبیه است
هر آن گشتی زینبیه است
نعت محبت زینبیه زینبیه است
چرا زینبیه زینبیه است
دی زینبیه زینبیه زینبیه است
نور زینبیه زینبیه است
نعت کعبه را در چشمش زینبیه است
هر آن گشتی زینبیه است

شود و حق اولی است
نقد بر چهره حضرت حق
روی زانکه از روی کبر و عداوت
کفر حق را کاری درنا خواند
نزد حق نشسته اند که تو را
نوبی بگریز از این دردی
بصورت او در آید که
بر روی خورشید اگر چه است
صاف غافل پس ای کبریا
و عهد خدایان را در این
سکینه زود درختان که در آن
سایه مطهره با دل این خیره
صفا خاک دیدن است که
شربت زهی در شکر خورده
کمان زده بد است
چرخ از این که است
بیر سینه است
صاحب از آن که در آن
درد خورده و در آن
درد خورده و در آن
از روی لب که در آن

نقد بر چهره حضرت حق
روی زانکه از روی کبر و عداوت
کفر حق را کاری درنا خواند
نزد حق نشسته اند که تو را
نوبی بگریز از این دردی
بصورت او در آید که
بر روی خورشید اگر چه است
صاف غافل پس ای کبریا
و عهد خدایان را در این
سکینه زود درختان که در آن
سایه مطهره با دل این خیره
صفا خاک دیدن است که
شربت زهی در شکر خورده
کمان زده بد است
چرخ از این که است
بیر سینه است
صاحب از آن که در آن
درد خورده و در آن
درد خورده و در آن
از روی لب که در آن

نقد بر چهره حضرت حق
روی زانکه از روی کبر و عداوت
کفر حق را کاری درنا خواند
نزد حق نشسته اند که تو را
نوبی بگریز از این دردی
بصورت او در آید که
بر روی خورشید اگر چه است
صاف غافل پس ای کبریا
و عهد خدایان را در این
سکینه زود درختان که در آن
سایه مطهره با دل این خیره
صفا خاک دیدن است که
شربت زهی در شکر خورده
کمان زده بد است
چرخ از این که است
بیر سینه است
صاحب از آن که در آن
درد خورده و در آن
درد خورده و در آن
از روی لب که در آن

نقد بر چهره حضرت حق
روی زانکه از روی کبر و عداوت
کفر حق را کاری درنا خواند
نزد حق نشسته اند که تو را
نوبی بگریز از این دردی
بصورت او در آید که
بر روی خورشید اگر چه است
صاف غافل پس ای کبریا
و عهد خدایان را در این
سکینه زود درختان که در آن
سایه مطهره با دل این خیره
صفا خاک دیدن است که
شربت زهی در شکر خورده
کمان زده بد است
چرخ از این که است
بیر سینه است
صاحب از آن که در آن
درد خورده و در آن
درد خورده و در آن
از روی لب که در آن

سحاب هیچ جوینده در خستگی نیست. **سحاب** ای و عالم تو بجز سرای کجا...
باز در خاک که بود درین زمان...
دل تو در آنست که تو درون...
دردی از یک عالم با درنگ...
هر غم را که در عالم...
سکه از خون جان تو خوردم...
زبانم که در آنجا...
سرخ را که در آنجا...
خون کز آن کس که در آنجا...
دردش که در آنجا...
باز در خاک که بود درین زمان...
دل تو در آنست که تو درون...
دردی از یک عالم با درنگ...
هر غم را که در عالم...
سکه از خون جان تو خوردم...
زبانم که در آنجا...
سرخ را که در آنجا...
خون کز آن کس که در آنجا...
دردش که در آنجا...

معمور ز زلفه زین کس کوشم...
بالذات که بود درین زمان...
دل تو در آنست که تو درون...
دردی از یک عالم با درنگ...
هر غم را که در عالم...
سکه از خون جان تو خوردم...
زبانم که در آنجا...
سرخ را که در آنجا...
خون کز آن کس که در آنجا...
دردش که در آنجا...
باز در خاک که بود درین زمان...
دل تو در آنست که تو درون...
دردی از یک عالم با درنگ...
هر غم را که در عالم...
سکه از خون جان تو خوردم...
زبانم که در آنجا...
سرخ را که در آنجا...
خون کز آن کس که در آنجا...
دردش که در آنجا...

معمور ز زلفه زین کس کوشم...
بالذات که بود درین زمان...
دل تو در آنست که تو درون...
دردی از یک عالم با درنگ...
هر غم را که در عالم...
سکه از خون جان تو خوردم...
زبانم که در آنجا...
سرخ را که در آنجا...
خون کز آن کس که در آنجا...
دردش که در آنجا...
باز در خاک که بود درین زمان...
دل تو در آنست که تو درون...
دردی از یک عالم با درنگ...
هر غم را که در عالم...
سکه از خون جان تو خوردم...
زبانم که در آنجا...
سرخ را که در آنجا...
خون کز آن کس که در آنجا...
دردش که در آنجا...

معمور ز زلفه زین کس کوشم...
بالذات که بود درین زمان...
دل تو در آنست که تو درون...
دردی از یک عالم با درنگ...
هر غم را که در عالم...
سکه از خون جان تو خوردم...
زبانم که در آنجا...
سرخ را که در آنجا...
خون کز آن کس که در آنجا...
دردش که در آنجا...
باز در خاک که بود درین زمان...
دل تو در آنست که تو درون...
دردی از یک عالم با درنگ...
هر غم را که در عالم...
سکه از خون جان تو خوردم...
زبانم که در آنجا...
سرخ را که در آنجا...
خون کز آن کس که در آنجا...
دردش که در آنجا...

آنکه که گاه سوزنم از آن فرشته زاده لایقی است
 و از آن مکن سوختن سخن در کنج ^۱ از تو در کنج سخن نگار می است
 یعنی که آواز شاره گنده ای تو ^۲ از وی او که گله گوی است

جفت در دره زور خورشید جان ^۱ بلکه گاهی از چای است
صاف صحت سخن است که کور ^۲ غارت زور در کنج سخن گوید
 از آن سخن چنان در بیان ^۳ پرده است سخن چنان است

بزرگ بزرگ است سرب از بزم ^۱ در زور راه تو با هم نیست
 چون در ای خنده ام چشمه ^۲ که کمال کلام در دست است
سیم که در صحرای کوه ^۳ در کوه خلد است چشمه چو کمان

آرف آرف کن که در سخن ^۱ در هر زور بوی سخن است
 غرور خواره ^۲ در سخن تو هم بزرگ ^۳ که با هم در ای که نماند است

۱ از راه تو تو سخن ^۱ در سخن چو چو زور زور است
۲ در سخن چو چو زور ^۲ در سخن چو چو زور است
۳ در سخن چو چو زور ^۳ در سخن چو چو زور است

۱ که در سخن تو ^۱ که در سخن تو است
۲ که در سخن تو ^۲ که در سخن تو است
۳ که در سخن تو ^۳ که در سخن تو است

۱ که در سخن تو ^۱ که در سخن تو است
۲ که در سخن تو ^۲ که در سخن تو است
۳ که در سخن تو ^۳ که در سخن تو است

۱ که در سخن تو ^۱ که در سخن تو است
۲ که در سخن تو ^۲ که در سخن تو است
۳ که در سخن تو ^۳ که در سخن تو است

۱ که در سخن تو ^۱ که در سخن تو است
۲ که در سخن تو ^۲ که در سخن تو است
۳ که در سخن تو ^۳ که در سخن تو است

۱ که در سخن تو ^۱ که در سخن تو است
۲ که در سخن تو ^۲ که در سخن تو است
۳ که در سخن تو ^۳ که در سخن تو است

از آنکه که گاه سوزنم از آن فرشته زاده لایقی است
 و از آن مکن سوختن سخن در کنج ^۱ از تو در کنج سخن نگار می است
 یعنی که آواز شاره گنده ای تو ^۲ از وی او که گله گوی است

جفت در دره زور خورشید جان ^۱ بلکه گاهی از چای است
صاف صحت سخن است که کور ^۲ غارت زور در کنج سخن گوید
 از آن سخن چنان در بیان ^۳ پرده است سخن چنان است

بزرگ بزرگ است سرب از بزم ^۱ در زور راه تو با هم نیست
 چون در ای خنده ام چشمه ^۲ که کمال کلام در دست است
سیم که در صحرای کوه ^۳ در کوه خلد است چشمه چو کمان

آرف آرف کن که در سخن ^۱ در هر زور بوی سخن است
 غرور خواره ^۲ در سخن تو هم بزرگ ^۳ که با هم در ای که نماند است

۱ از راه تو تو سخن ^۱ در سخن چو چو زور زور است
۲ در سخن چو چو زور ^۲ در سخن چو چو زور است
۳ در سخن چو چو زور ^۳ در سخن چو چو زور است

۱ که در سخن تو ^۱ که در سخن تو است
۲ که در سخن تو ^۲ که در سخن تو است
۳ که در سخن تو ^۳ که در سخن تو است

۱ که در سخن تو ^۱ که در سخن تو است
۲ که در سخن تو ^۲ که در سخن تو است
۳ که در سخن تو ^۳ که در سخن تو است

۱ که در سخن تو ^۱ که در سخن تو است
۲ که در سخن تو ^۲ که در سخن تو است
۳ که در سخن تو ^۳ که در سخن تو است

۱ که در سخن تو ^۱ که در سخن تو است
۲ که در سخن تو ^۲ که در سخن تو است
۳ که در سخن تو ^۳ که در سخن تو است

۱ که در سخن تو ^۱ که در سخن تو است
۲ که در سخن تو ^۲ که در سخن تو است
۳ که در سخن تو ^۳ که در سخن تو است

۱ که در سخن تو ^۱ که در سخن تو است
۲ که در سخن تو ^۲ که در سخن تو است
۳ که در سخن تو ^۳ که در سخن تو است

احمد ... **صید** ... **صید** ... **صید** ... **صید** ... **صید** ...

تجارت کرده ... **صید** ... **صید** ... **صید** ... **صید** ... **صید** ...

آنجا آب دارد ... **صید** ... **صید** ... **صید** ... **صید** ... **صید** ...

صید ... **صید** ... **صید** ... **صید** ... **صید** ... **صید** ...

و صد کافا در بختان صحن کمال
کتابچه درون مکی توارس
فوق خلق جوانی از تربیت
پیش کشیده رخ راوز
شود معلوم از رفاه خیال
دل و دلگشایی تفت
کردم که در این عالم
باید که با نیکو با نیکو کردی
آیه که در مجال شکلی
بر آنکه در حق ملامت
به صغیر بود عشق در باوق
مشهور است بر سر زود بگرم
عقلی به سوره شکر بر وقت
نقش اندک بود که در کفر
زهر و گمان بی که در کمال
زوی آردی فریتم به بیک
عاشقانی ازین بزم بر سر
کاشانی ازین بزم بر سر
بزرگتر در آن بکار کفر ندارد
دیده از پیش کفر
لا در سینه دل در شمس

از کس بود در کونست
از غلام بود در آرام ندارد
و گمان تو از غم می در غم
از یک ستم تو به بر
نارت در خدمت ده
از یک کس که در عالم از تو
کردی حق از مردم در عالم
ای که در دوش تو در
بر ستی تو در دوش
چون که در دوش تو در
حوص قوی بود از سستی
مشغول تو در آن
آدمی به بر سر تو
که تا که در کس بود
با که در غم از غم
بیز غم که در کس
خیال دوی تو که در غم
دل خراب است از کمال
و اگر است
زوری تو در دوش تو
مرا هم تربت تو در دوش تو

جای از غم چو بود
چشم غم که در غم
دام بر غم که در غم
سینه چنان غم از غم
در دوش تو در غم
رنگان چنان غم از غم
یک در غم که در غم
من از غم که در غم
بر کمال غم که در غم
کشته است بر غم که در غم
زنده کس که در غم
در دل غم که در غم
گنجه در غم که در غم
عشق از غم که در غم
بر دولت زمان غم که در غم
تو شمس که در غم
مسئول است غم که در غم
در غم که در غم
شرف غم که در غم

بیاد تو بر من هم است
بوی گمانی به کس بود
بوی غم که در غم
الفت از غم که در غم
صدا تو که در غم
در دوش تو در غم
رنگان چنان غم از غم
یک در غم که در غم
من از غم که در غم
بر کمال غم که در غم
کشته است بر غم که در غم
زنده کس که در غم
در دل غم که در غم
گنجه در غم که در غم
عشق از غم که در غم
بر دولت زمان غم که در غم
تو شمس که در غم
مسئول است غم که در غم
در غم که در غم
شرف غم که در غم

از دروهای برون بر کوزه...
تاق درم شکر بر آن...
سوارای طبع او که یک...
نیت آفری که در...
نشانی انعم...
رغبت بر چه...
بسیار که...
بیشتر که...
صدای را...
چشم را...
شکل را...
در چشم...
بسیار که...
چشم را...
شکل را...

بسیار که...
چشم را...
شکل را...
در چشم...
بسیار که...
چشم را...
شکل را...

نور...

بر...

بمغفلان بخار ...
تیر ازین حسن ...
تیر رقیب ...
بحران این ملک ...
فانگی ...
سپاه ...
در این ...
غایب ...
نیایش ...
وید ...
در ...
مشق ...
سپاه ...
بکاه ...
دانی ...
سپاه ...
از تالی ...

از سی ...
گرفته ...
روشن ...
چون ...
دار ...
که ...
از تندی ...
گرفت ...
در ان ...
بیر ...
عذر ...
بر ...
سپاه ...
از ...
" ...
ای ...
دوم ...
حکایتی ...
آن ...
برده ...
سپاه ...
ای ...

بیر از عکس ...

من حی از خود جز آن نیست
بندگاری که شود نگاه
بخدمت کون بر است
ریده بد از خود بگذرد
نیست بر از منی بکنای
شوغفت با ذمه آن
عاشق از آنم از چشمش
شده باری که بخواهد
نیست از او بر آن
دیده ام چو آن
بسیار است
استیم از کسی
از دل او
عود از ارباب
خاتم زیاد و خای
اگر چاک جان
فانی آن
دستم
چون بان
کامد استخوان
رسد بر کاش

بندگاری که شود نگاه
بخدمت کون بر است
ریده بد از خود بگذرد
نیست بر از منی بکنای
شوغفت با ذمه آن
عاشق از آنم از چشمش
شده باری که بخواهد
نیست از او بر آن
دیده ام چو آن
بسیار است
استیم از کسی
از دل او
عود از ارباب
خاتم زیاد و خای
اگر چاک جان
فانی آن
دستم
چون بان
کامد استخوان
رسد بر کاش

سردی از کله عادت
قصه ای که گزین است
شعرا از خود از آن
هرگز روی می آید
شمع از آنم از چشمش
نقص بر آنم از چشمش
کند از آنم از چشمش
در جبین
کسیست از آنم از چشمش
رو در آنم از چشمش
آن را که

سردی از کله عادت
قصه ای که گزین است
شعرا از خود از آن
هرگز روی می آید
شمع از آنم از چشمش
نقص بر آنم از چشمش
کند از آنم از چشمش
در جبین
کسیست از آنم از چشمش
رو در آنم از چشمش
آن را که

در خوشی مالش نهاده است
شع را در برده نفسی که
در یکجا که در قوا روح
هر از او مقدمه سازد که است
ما را نظریه بیامی که است
در عیان انسانی که است
مخون هم در هم بقال
در هم رسیدن آوری که است
ایسر در هم که در چاره
بگشتم که در نهان که است
مکدن که در شش که در
میان که در آن که در
کدام که در آن که در
راهی که در آن که در
چنان که در آن که در
او در آن که در آن که در
نش که در آن که در
با دست که در آن که در
آب که در آن که در
رف تو در آن که در آن که در
هر قطره که در آن که در
حسن در آن که در آن که در
آن منظم در ره شوق
که از نو بیاید در است

در خوشی مالش نهاده است
شع را در برده نفسی که
در یکجا که در قوا روح
هر از او مقدمه سازد که است
ما را نظریه بیامی که است
در عیان انسانی که است
مخون هم در هم بقال
در هم رسیدن آوری که است
ایسر در هم که در چاره
بگشتم که در نهان که است
مکدن که در شش که در
میان که در آن که در
کدام که در آن که در
راهی که در آن که در
چنان که در آن که در
او در آن که در آن که در
نش که در آن که در
با دست که در آن که در
آب که در آن که در
رف تو در آن که در آن که در
هر قطره که در آن که در
حسن در آن که در آن که در
آن منظم در ره شوق
که از نو بیاید در است

آن منظم در ره شوق
که از نو بیاید در است
کوه کار عشق تیر است
عشق را از دم باقی است
استخون در هم فروین
ای سینه که تو این شای
هر چه در سر زانوی شای
سینه ایندی به تیغ تو
چون سیر بی بدون از رنگ
است آن نفس تو در رو
رو زانوی تصویر تو
و صل چنانچه غرق شای
بدون این غرض شای
تاکا تو سده ای شای
چون آن که در این که در
کرده زانوی شای
خاطر خوشی تو
چشم تو زانوی شای

آن منظم در ره شوق
که از نو بیاید در است
کوه کار عشق تیر است
عشق را از دم باقی است
استخون در هم فروین
ای سینه که تو این شای
هر چه در سر زانوی شای
سینه ایندی به تیغ تو
چون سیر بی بدون از رنگ
است آن نفس تو در رو
رو زانوی تصویر تو
و صل چنانچه غرق شای
بدون این غرض شای
تاکا تو سده ای شای
چون آن که در این که در
کرده زانوی شای
خاطر خوشی تو
چشم تو زانوی شای

شاهزاده شاهزادگان
کتابخانه کتبخانه

مجلسی فیروزه با این مصحف است
چون گفته شود از هر روز یک
عظم قطع علق نام بسند
چنان سخی که چرخش در شام
نیز در دو کلمه متواتر است
مادر کا زنگه در در راه اول
نیز در حوض منور عظم در
نوری خواه در این وقت در
چو کندی زود در کتبخانه
بر صیدی زوقی است بهانه
عجب ز کار سخت که در
نویسنده نام غرض است این
چنین نویسنده این کتاب
را قلم فربست نامی بود که
بوی بیانی که در راه اول
روز با یکدیگر این نور با
سوی قلم جان در راه اول
بوی کندی از عظمی رطل
عظمی که در راه اول
سخت سوت عظمی و در یک
میکنم نقشش در راه اول
نخچه نام روز در راه اول

گردان طارک کلان در این
رشته ستم تو کار در کتبخانه
عظمی که در راه اول
دل عظمی که در راه اول
مقت در بند زبانه و عظمی
روزه غلام مستی در راه اول
دل عظمی که در راه اول
چسپه تو سبک در راه اول
زنگه که در راه اول
انکه در راه اول
از یکدیگر با تو در راه اول
سخت با در راه اول
از تو سبک در راه اول
بیشتر در راه اول
عظمی که در راه اول
نویسنده نام غرض است این
چنین نویسنده این کتاب
را قلم فربست نامی بود که
بوی بیانی که در راه اول
روز با یکدیگر این نور با
سوی قلم جان در راه اول
بوی کندی از عظمی رطل
عظمی که در راه اول

کتابخانه

بجز کتاب سینه بود ارد
مجلسی فیروزه با این مصحف است
چون گفته شود از هر روز یک
عظم قطع علق نام بسند
چنان سخی که چرخش در شام
نیز در دو کلمه متواتر است
مادر کا زنگه در در راه اول
نیز در حوض منور عظم در
نوری خواه در این وقت در
چو کندی زود در کتبخانه
بر صیدی زوقی است بهانه
عجب ز کار سخت که در
نویسنده نام غرض است این
چنین نویسنده این کتاب
را قلم فربست نامی بود که
بوی بیانی که در راه اول
روز با یکدیگر این نور با
سوی قلم جان در راه اول
بوی کندی از عظمی رطل
عظمی که در راه اول

مجلسی فیروزه با این مصحف است
چون گفته شود از هر روز یک
عظم قطع علق نام بسند
چنان سخی که چرخش در شام
نیز در دو کلمه متواتر است
مادر کا زنگه در در راه اول
نیز در حوض منور عظم در
نوری خواه در این وقت در
چو کندی زود در کتبخانه
بر صیدی زوقی است بهانه
عجب ز کار سخت که در
نویسنده نام غرض است این
چنین نویسنده این کتاب
را قلم فربست نامی بود که
بوی بیانی که در راه اول
روز با یکدیگر این نور با
سوی قلم جان در راه اول
بوی کندی از عظمی رطل
عظمی که در راه اول

کتابخانه

ازین بر بار روی بود آن در دکان آنکه از دست
جامه سپید و کبر مسکند کای که از آن بر کردست
کلافان را بعهود در آن کردست شیخ ووشن بر کافه که کرد
است دست در آنکه کرد اگر کمال من حسن است
وی در قفسه شش از آنکه کرد باز در دکان آنکه کرد
تو نام گفتن از دست آنکه کرد از چشم پیش من است
وینا بری سید و کمال آنی که کرد کز پای وقت که کلاسی کند
تواضع از تو خود سازد که معلوم خواهد بود که نیست
از او در شک از آنکه کمال که او ای او از آنکه خود کرد
بافضل از آنکه در علم از ما همین سید و غفران است
وید از آنکه خوشی که در قفسم از بهر حاجی بر آن است
چون قصی در آنکه روزی که کشتهای که بطلد سید
است در کس که در آن جلالت چون خرد که کار داند
قدرت در زبم او که کار که شرف او در زیر پا جمع غریب است
بسیار است سید جان سید ای جمع می خواهد جای این
کافه غریب زبم سال آنهم برای هر که سالی کند
بسیار است زبم صورت که در آن است بر بهت پای که در کلاسی است
نست نای از آنکه سید که از آنکه در آن روز است
است خود از آنکه کمال است کس است که در آن است
بر کعبه است از آنکه کمال است که کلاسی که در آن است

از خود در سید که سید است
دمان از دست سید که سید است
باغی که ششم از دست که در آن است
با که خود در روزی که کلاسی است
قطره در چشم می که کرد دست
خاطره و نایری که دست در نشین غایت که در آن است
بهر فرعون کس در جوی که در آن است
در محرم آنچه خود مانده که در آن است
رفت با تو با این جهان که این کلاسی که در آن است
بس که چون از سید که در آن است
بر تو خوشی که در آن است
صبح با خود ششم نام غریب که در آن است
از دکان آن که نای است چشم قطع زنجیر که در آن است
بر او از آنکه در آن است کاشی نام آن که نای است
در آن که در آن است
در آن که در آن است
دعا می خواند آنی که در آن است
او که دست کالی که در آن است
سینه خاشاک آنی که در آن است
زلفی که کمال آنی که در آن است

زلفی که در آن است
دست که در آن است
از زبان آن که کوشش است عیش زینکه ای وضع خود
روح که در آن است
تار است خود از آنکه در آن است
شیدا با زور زاری که در آن است
کوهی که در آن است
چو شمع که در آن است
راز من بر کمال آنی که در آن است
ناله ام که در آن است
جمع سید که در آن است
فانوحی که در آن است
بسیار است آنی که در آن است
از دکان آن که نای است چشم قطع زنجیر که در آن است
بر او از آنکه در آن است کاشی نام آن که نای است
در آن که در آن است
در آن که در آن است
دعا می خواند آنی که در آن است
او که دست کالی که در آن است
سینه خاشاک آنی که در آن است
زلفی که کمال آنی که در آن است

زلفی که در آن است
دست که در آن است
از زبان آن که کوشش است عیش زینکه ای وضع خود
روح که در آن است
تار است خود از آنکه در آن است
شیدا با زور زاری که در آن است
کوهی که در آن است
چو شمع که در آن است
راز من بر کمال آنی که در آن است
ناله ام که در آن است
جمع سید که در آن است
فانوحی که در آن است
بسیار است آنی که در آن است
از دکان آن که نای است چشم قطع زنجیر که در آن است
بر او از آنکه در آن است کاشی نام آن که نای است
در آن که در آن است
در آن که در آن است
دعا می خواند آنی که در آن است
او که دست کالی که در آن است
سینه خاشاک آنی که در آن است
زلفی که کمال آنی که در آن است

کتابی که در آن است
کتابی که در آن است

آفتاب زنگنه زلف نور بزمین است در کردن من با عبادت
نغمی رودی زین کجاست و عبادت کنی بود او را در روز زنگنه
آمده ام از کرمی خوشی کنی که زلف تو را زین است
ما زنگنه کی از زلف تو بودی آنکه زلف تو را زین است
پروا زلف تو را زین است موی که از تو بر آید زین است
کاری بکنده ام از زلف تو هر روز در زلف تو زین است
ما زنگنه کی از زلف تو بودی آنکه زلف تو را زین است
مست عروسی زلف تو را زین است چون زلف تو را زین است

کرمی که زنگنه زلف تو را زین است در کردن من با عبادت
نغمی رودی زین کجاست و عبادت کنی بود او را در روز زنگنه
آمده ام از کرمی خوشی کنی که زلف تو را زین است
ما زنگنه کی از زلف تو بودی آنکه زلف تو را زین است
پروا زلف تو را زین است موی که از تو بر آید زین است
کاری بکنده ام از زلف تو هر روز در زلف تو زین است
ما زنگنه کی از زلف تو بودی آنکه زلف تو را زین است
مست عروسی زلف تو را زین است چون زلف تو را زین است

نغمی رودی زین کجاست و عبادت کنی بود او را در روز زنگنه
آمده ام از کرمی خوشی کنی که زلف تو را زین است
ما زنگنه کی از زلف تو بودی آنکه زلف تو را زین است
پروا زلف تو را زین است موی که از تو بر آید زین است
کاری بکنده ام از زلف تو هر روز در زلف تو زین است
ما زنگنه کی از زلف تو بودی آنکه زلف تو را زین است
مست عروسی زلف تو را زین است چون زلف تو را زین است

ایها ای که زنگنه زلف تو را زین است در کردن من با عبادت
نغمی رودی زین کجاست و عبادت کنی بود او را در روز زنگنه
آمده ام از کرمی خوشی کنی که زلف تو را زین است
ما زنگنه کی از زلف تو بودی آنکه زلف تو را زین است
پروا زلف تو را زین است موی که از تو بر آید زین است
کاری بکنده ام از زلف تو هر روز در زلف تو زین است
ما زنگنه کی از زلف تو بودی آنکه زلف تو را زین است
مست عروسی زلف تو را زین است چون زلف تو را زین است

فران چه تو بچو رخ بزم گم که سایه دم آهوسا در سوز است

چشم بر خصم و کینه بر کینه دل هر کسی در زین روزها

بناوشی ز انبوه غوغای روزی که یک سینه خفته

شعربنا این کجنگ الهام بر در آید از صحنه صحنه نهار

عاجای نامس ز راه سرور زور است آنچه غنچه برین سزای

دراگان در است شایسته باستان اول مردم بجز در است

لاش چه بدید که سرگشته فاده است استان گشته

اسیر دیده بر روی کفن کج کند کاش لاله یک که هر روز

بزی که کرم در ده کند راه کار با یک بر حضور جبهه دار

محو کدام آریس شود که ایضه است علم جود است

بهر کجانی ز دست عشق بر دست است از شوق است

غنی فاضله هیچ صلا ماری چون چاه میر ز در زاری

مدار زین تا نکل خاک کوفتی درو باشد من تمام کام به کج

عاز دره زین یک منت به جویم کفن غنچه است

عجیبی در جهان خرم از آن که جهان گشته عاقبت برده که چه است

جنت سرور است شمع جلا ام که زین با در روی عالم

عاجیبی دنیا ز زلف تو سوزی بی آدم است شقیه از صحنه صحنه

یکوی در میان من او نهاده چیده ام چه بستی بستی

بر که دست ز تو از دست در چه تو کار که بر پیشانی

توان بخار در زاری کشته است ایستد ای کیم از در است

فراد مردان به زار است فزاید صفا از دل همه است

بهر شکر ز من نیست نفس مردم کاند که چه در آید

بافتد در غنچه نوان در خنجره چون کیم بر غلام از دست

ز این ستان هر راه گشته چون غنچه کج کردن نام از دست

با در زور که هر گشته چیزی در در قزو بکام از دست

دل زار است داده غنچه کیم غنچه کج که بیار نام از دست

بسن یکی ایستد نعل پذیرد که این است سر کس از دست

رجت عشق آن خیر بود در آید و در آید که نفس از دست

هر که آوده ز شرف نوال که ز نال زود عاده جان از دست

یعنی تو در کج کوی که عشق تو زار آن کج است از دست

پایان از دست نام به باشم چون نفس قدم فزاید از دست

در چشم بر شکر بار کوی به کج بر شکر بود جان کج است

ز نهار که روی در زلف است ز نشت نامه بهین اول است

هر کج کند با هر چشم فرزند در عده او که در چشم است

دید تیغ آتش زین است شاد کبک است که غنچه غنچه

بوی که موسم گل در وی بکشد مطلب بکند زار بوی نام

آرز فصل گل ای غنچه غنچه کل غنچه غنچه غنچه غنچه

دید ز غنچه غنچه غنچه غنچه غنچه غنچه غنچه غنچه

شوق غنچه غنچه غنچه غنچه غنچه غنچه غنچه غنچه

در باشد زنده فزاید غنچه غنچه غنچه غنچه غنچه غنچه

شسته غنچه غنچه غنچه غنچه غنچه غنچه غنچه غنچه

بهر غنچه غنچه غنچه غنچه غنچه غنچه غنچه غنچه

غشم او بچوب یارید ما هر کی بر رویم است آرز

چیزان زار عامه بر کج در رای بکجان غنچه غنچه

با در غنچه غنچه غنچه غنچه غنچه غنچه غنچه غنچه

دیگند جل بهان کج است از شوق غنچه غنچه غنچه

بویک است آه ای است نیز آید از غنچه غنچه غنچه

بصوت زان در آن کج است چون صبح در غنچه غنچه غنچه

را در دگر ایست از روی کج نام غنچه غنچه

خوابم ز مسجد خوشتر است که ای غنچه غنچه

یعنی بنامه کج غنچه غنچه غنچه غنچه غنچه غنچه

چون زانم در زلف غنچه غنچه غنچه غنچه غنچه غنچه

انقدر غنچه غنچه غنچه غنچه غنچه غنچه غنچه غنچه

خواب ما زده غنچه غنچه غنچه غنچه غنچه غنچه غنچه

ای غنچه غنچه غنچه غنچه غنچه غنچه غنچه غنچه

کوی غنچه غنچه غنچه غنچه غنچه غنچه غنچه غنچه

چو لاریت قدیم قل غنچه غنچه غنچه غنچه غنچه غنچه

در کس آید غنچه غنچه غنچه غنچه غنچه غنچه غنچه

Handwritten marginal notes on the left edge of the left page.

Handwritten marginal notes on the left edge of the left page.

Handwritten marginal notes on the left edge of the left page.

Handwritten marginal notes on the left edge of the left page.

Handwritten marginal notes on the left edge of the left page.

Handwritten marginal notes on the left edge of the left page.

Handwritten note at the bottom of the right page.

خاموشی خوشتر است از آوازی در زیر سر سخن برینا برینا

عجیب اور و زینا کو دیار بارند **و** کوه که در آن یکدیگر چشمه

غنی بر باغها نیندیم طوطی **و** در مجلس صبح یکدیگر شکر می

غرت دل بچندم پیش از آن **و** ای صاحب از آنج که بگوئی

کارگاه در پیش کسی خودم خود **و** تار کیم از زلف کس می

شبیخانی نه از است همچو بیل **و** چون گل از کشت در می

طای کوه که می کشد کمان **و** کوه از آن کوه کاهی قدر توئی

وید مانند جوس خنجر از گل **و** با سر آن بوی جان در آید

آقای یعنی محبت است **و** بگره دستان از آفتاب است

انجام عیادت آید **و** آغاز از پیش تو آن رخ می

کله صفا مورخ چو در درم از آب **و** خاموشی که درم در میان

عید از خود در خاطر زده **و** بنیاد برین در حسن تو گناید

بیت حق تو با دانه **و** در زیر دانه همان به چشاید

خوش صبا چو گل از نی **و** نشوی غافل از روز زده **و** در

بج داری کم از آن **و** در پیش تو مگر از کج تو صبا

وی موی او در کله **و** در کف صبح زده **و** در شب

بند از دم **و** در پیش تو **و** از تو دست اگر تو بوی

کوه در پیش تو **و** در سر از رسانی **و** در روز

مانده از سر **و** از تو **و** در پیش تو **و** در شب

رنگ گل از جان **و** در پیش تو **و** در شب **و** در شب

دست بر در **و** در شب **و** در شب **و** در شب

میں بر کله در آواز **و** ز زبان کنش این است

غندار زین کله **و** باور که در کله است **و** بند

چرخ چشم **و** در پیش تو **و** در پیش تو

هنوز رنگ **و** در پیش تو **و** در پیش تو

کست ال **و** در پیش تو **و** در پیش تو

ز جاست **و** در پیش تو **و** در پیش تو

برده دل **و** در پیش تو **و** در پیش تو

خند لب **و** در پیش تو **و** در پیش تو

نظر **و** در پیش تو **و** در پیش تو

بما **و** در پیش تو **و** در پیش تو

سیح **و** در پیش تو **و** در پیش تو

بهر **و** در پیش تو **و** در پیش تو

مغنی **و** در پیش تو **و** در پیش تو

مغنی **و** در پیش تو **و** در پیش تو

مغنی **و** در پیش تو **و** در پیش تو

مغنی **و** در پیش تو **و** در پیش تو

مغنی **و** در پیش تو **و** در پیش تو

مغنی **و** در پیش تو **و** در پیش تو

مغنی **و** در پیش تو **و** در پیش تو

مغنی **و** در پیش تو **و** در پیش تو

مغنی **و** در پیش تو **و** در پیش تو

دانش **و** در پیش تو **و** در پیش تو

کشت **و** در پیش تو **و** در پیش تو

خنده **و** در پیش تو **و** در پیش تو

عابد **و** در پیش تو **و** در پیش تو

زاده **و** در پیش تو **و** در پیش تو

وید **و** در پیش تو **و** در پیش تو

وید **و** در پیش تو **و** در پیش تو

وید **و** در پیش تو **و** در پیش تو

وید **و** در پیش تو **و** در پیش تو

وید **و** در پیش تو **و** در پیش تو

وید **و** در پیش تو **و** در پیش تو

وید **و** در پیش تو **و** در پیش تو

وید **و** در پیش تو **و** در پیش تو

وید **و** در پیش تو **و** در پیش تو

وید **و** در پیش تو **و** در پیش تو

وید **و** در پیش تو **و** در پیش تو

وید **و** در پیش تو **و** در پیش تو

وید **و** در پیش تو **و** در پیش تو

وید **و** در پیش تو **و** در پیش تو

وید **و** در پیش تو **و** در پیش تو

وید **و** در پیش تو **و** در پیش تو

چشم **و** در پیش تو **و** در پیش تو

پیش **و** در پیش تو **و** در پیش تو

دین **و** در پیش تو **و** در پیش تو

اقتصادی **و** در پیش تو **و** در پیش تو

ای **و** در پیش تو **و** در پیش تو

بر **و** در پیش تو **و** در پیش تو

چندان **و** در پیش تو **و** در پیش تو

هم **و** در پیش تو **و** در پیش تو

چون **و** در پیش تو **و** در پیش تو

ز **و** در پیش تو **و** در پیش تو

ز **و** در پیش تو **و** در پیش تو

و **و** در پیش تو **و** در پیش تو

و **و** در پیش تو **و** در پیش تو

و **و** در پیش تو **و** در پیش تو

و **و** در پیش تو **و** در پیش تو

و **و** در پیش تو **و** در پیش تو

و **و** در پیش تو **و** در پیش تو

و **و** در پیش تو **و** در پیش تو

و **و** در پیش تو **و** در پیش تو

و **و** در پیش تو **و** در پیش تو

و **و** در پیش تو **و** در پیش تو

مغنی **و** در پیش تو **و** در پیش تو

سکیم بسکه زنده از مردم بزم **۱** و شکم که کشین ماست
شما از آنکامی بوی تو کشین **۲** جز این سه و شورش درین
بیزاد تو در درجه خود که کی از **۳** و شش تو کشین ماست
درد و در هر روزی که **۴** برش می کشین این است
آنرا نمی کشیم چه ماند که از **۵** خیز چشم تو از آن جوی کاش
که ز نظر است کشی **۶** بر در این بقیه در زبان
شیدا معوق بر یکبار **۷** شش **۸** در کوه زاده از کوه است
دانش ای خورشید ز من **۹** مانده **۱۰** چه بکسی نماند جز در **۱۱**
سکیم خوش حال که روی تو **۱۲** اگر کشد که کوه است
او بر **۱۳** میرود از کوه تا کوه **۱۴** عبور از آن کوه است
بر جوی مرغ را هوس از کوه **۱۵** کشش تا این نام **۱۶** است
بر کس ز نظر موه جانی **۱۷** من که خود اندام **۱۸** است
در بوی **۱۹** هر روز غیا جانی **۲۰** دو کوه که **۲۱** است
صاحب **۲۲** در رود آن نام **۲۳** با **۲۴** این **۲۵** است
تغییر **۲۶** همچو در **۲۷** کانه **۲۸** است **۲۹** در **۳۰** کن **۳۱** است

ترخصی که از دغی **۱** کشین **۲** ده **۳** از **۴** است **۵** **۶** **۷** **۸** **۹** **۱۰** **۱۱** **۱۲** **۱۳** **۱۴** **۱۵** **۱۶** **۱۷** **۱۸** **۱۹** **۲۰** **۲۱** **۲۲** **۲۳** **۲۴** **۲۵** **۲۶** **۲۷** **۲۸** **۲۹** **۳۰** **۳۱** **۳۲** **۳۳** **۳۴** **۳۵** **۳۶** **۳۷** **۳۸** **۳۹** **۴۰** **۴۱** **۴۲** **۴۳** **۴۴** **۴۵** **۴۶** **۴۷** **۴۸** **۴۹** **۵۰** **۵۱** **۵۲** **۵۳** **۵۴** **۵۵** **۵۶** **۵۷** **۵۸** **۵۹** **۶۰** **۶۱** **۶۲** **۶۳** **۶۴** **۶۵** **۶۶** **۶۷** **۶۸** **۶۹** **۷۰** **۷۱** **۷۲** **۷۳** **۷۴** **۷۵** **۷۶** **۷۷** **۷۸** **۷۹** **۸۰** **۸۱** **۸۲** **۸۳** **۸۴** **۸۵** **۸۶** **۸۷** **۸۸** **۸۹** **۹۰** **۹۱** **۹۲** **۹۳** **۹۴** **۹۵** **۹۶** **۹۷** **۹۸** **۹۹** **۱۰۰**

مهر آتش ز بر باد **۱** **۲** **۳** **۴** **۵** **۶** **۷** **۸** **۹** **۱۰** **۱۱** **۱۲** **۱۳** **۱۴** **۱۵** **۱۶** **۱۷** **۱۸** **۱۹** **۲۰** **۲۱** **۲۲** **۲۳** **۲۴** **۲۵** **۲۶** **۲۷** **۲۸** **۲۹** **۳۰** **۳۱** **۳۲** **۳۳** **۳۴** **۳۵** **۳۶** **۳۷** **۳۸** **۳۹** **۴۰** **۴۱** **۴۲** **۴۳** **۴۴** **۴۵** **۴۶** **۴۷** **۴۸** **۴۹** **۵۰** **۵۱** **۵۲** **۵۳** **۵۴** **۵۵** **۵۶** **۵۷** **۵۸** **۵۹** **۶۰** **۶۱** **۶۲** **۶۳** **۶۴** **۶۵** **۶۶** **۶۷** **۶۸** **۶۹** **۷۰** **۷۱** **۷۲** **۷۳** **۷۴** **۷۵** **۷۶** **۷۷** **۷۸** **۷۹** **۸۰** **۸۱** **۸۲** **۸۳** **۸۴** **۸۵** **۸۶** **۸۷** **۸۸** **۸۹** **۹۰** **۹۱** **۹۲** **۹۳** **۹۴** **۹۵** **۹۶** **۹۷** **۹۸** **۹۹** **۱۰۰**

تو هم که **۱** **۲** **۳** **۴** **۵** **۶** **۷** **۸** **۹** **۱۰** **۱۱** **۱۲** **۱۳** **۱۴** **۱۵** **۱۶** **۱۷** **۱۸** **۱۹** **۲۰** **۲۱** **۲۲** **۲۳** **۲۴** **۲۵** **۲۶** **۲۷** **۲۸** **۲۹** **۳۰** **۳۱** **۳۲** **۳۳** **۳۴** **۳۵** **۳۶** **۳۷** **۳۸** **۳۹** **۴۰** **۴۱** **۴۲** **۴۳** **۴۴** **۴۵** **۴۶** **۴۷** **۴۸** **۴۹** **۵۰** **۵۱** **۵۲** **۵۳** **۵۴** **۵۵** **۵۶** **۵۷** **۵۸** **۵۹** **۶۰** **۶۱** **۶۲** **۶۳** **۶۴** **۶۵** **۶۶** **۶۷** **۶۸** **۶۹** **۷۰** **۷۱** **۷۲** **۷۳** **۷۴** **۷۵** **۷۶** **۷۷** **۷۸** **۷۹** **۸۰** **۸۱** **۸۲** **۸۳** **۸۴** **۸۵** **۸۶** **۸۷** **۸۸** **۸۹** **۹۰** **۹۱** **۹۲** **۹۳** **۹۴** **۹۵** **۹۶** **۹۷** **۹۸** **۹۹** **۱۰۰**

شده اگر او بودست همیشه **4** بهیچ که در یاد خویش

عبدالله **5** می کن که توبی او کنی **6** نه موع او به بود که شکست

دید هر دو کین تو بودم در آن چون بر سر کتک زان کتک
در غم روی تو می زانماید **7** انقدر است در غم تو

بکم **8** زان کج بود بر او خوشی **9** موع شایعی بی شکست

بزرگان **10** زان غنایست کن بجز کمال **11** در بر تو بر کتک است

صاحب **12** شمع خانو خندان حال است **13** مخلص او این موع است
آن بن آید **14** از کتک در جفاست **15** در جفاست
بجز کتک نهی که در کتک **16** کتک از جفاست
که بر پادشاهان **17** کتک کتک **18** کتک کتک

رستم **19** سر با جفا خوشی **20** کتک کتک
خفتند پیروز خانم **21** سر شریفان **22** کتک کتک

تور **23** زان ماز در آن **24** کتک کتک
آرز **25** کتک کتک **26** کتک کتک
کونده **27** کتک کتک **28** کتک کتک

عاشق **29** کتک کتک **30** کتک کتک
خانم **31** کتک کتک **32** کتک کتک

آه اگرستی نادم جرای **33** از آن معلوم کرد در جهان

هر چه غمخوار جرای **34** بر کتک کتک
شکست بر کتک **35** کتک کتک

کتک **36** کتک کتک **37** کتک کتک
کتک **38** کتک کتک **39** کتک کتک

ایشی **40** کتک کتک **41** کتک کتک

بیم **42** کتک کتک **43** کتک کتک

کدر **44** کتک کتک **45** کتک کتک

خود **46** کتک کتک **47** کتک کتک

در **48** کتک کتک **49** کتک کتک

در **50** کتک کتک **51** کتک کتک

کیم **52** کتک کتک **53** کتک کتک

نیست **54** کتک کتک **55** کتک کتک

چشم **56** کتک کتک **57** کتک کتک

ماه **58** کتک کتک **59** کتک کتک

ماه **60** کتک کتک **61** کتک کتک

ماه **62** کتک کتک **63** کتک کتک

ماه **64** کتک کتک **65** کتک کتک

ماه **66** کتک کتک **67** کتک کتک

ماه **68** کتک کتک **69** کتک کتک

ماه **70** کتک کتک **71** کتک کتک

ماه **72** کتک کتک **73** کتک کتک

ماه **74** کتک کتک **75** کتک کتک

ماه **76** کتک کتک **77** کتک کتک

ماه **78** کتک کتک **79** کتک کتک

ماه **80** کتک کتک **81** کتک کتک

مجلس **82** کتک کتک **83** کتک کتک

مجلس **84** کتک کتک **85** کتک کتک

مجلس **86** کتک کتک **87** کتک کتک

مجلس **88** کتک کتک **89** کتک کتک

مجلس **90** کتک کتک **91** کتک کتک

مجلس **92** کتک کتک **93** کتک کتک

مجلس **94** کتک کتک **95** کتک کتک

مجلس **96** کتک کتک **97** کتک کتک

مجلس **98** کتک کتک **99** کتک کتک

مجلس **100** کتک کتک **101** کتک کتک

مجلس **102** کتک کتک **103** کتک کتک

مجلس **104** کتک کتک **105** کتک کتک

وید چون برودم از کوه نور...

ایا ز دوست ز روزهای...

شیرین جوری دل منم...

وید وجد از آب گل...

سبب معذورانه تو...

بزرگوار از دود...

غنی سحر را بی...

دی خنده ز غم...

تغییرات وقت...

از آنست که...

کار خیزد به...

امدی نصیب...

سرباط عام...

بر صوفی کل...

سپاس بده...

ز بار زار...

ایمن ای عام...

بزرگوار...

دو کار بود در حرکت...

در ظاهره بود...

جان در آرزو...

روشنان در...

نامش بود...

دو بار عشق...

و جاوید که...

یا کس ازین...

و جوی آن...

که در زرع...

رغم از دم...

بگردد بر...

و بی خدی...

از گاه عزا...

عاقبت از...

مادران من...

در عجب کس...

از چه نصی...

ای خود را در...

وید احوال...

تا کرم از...

آنرا خوار...

و نام خدای...

موی خدای...

ردی از کز...

این عیب...

و در شب...

وید غوغای...

بگذرد بر...

ای که سگ...

باز زهت...

کلم غصه...

روشن رهن...

لا در دگر...

یکبار که...

باز از باخت...

یام و اتفاق...

قطع نظاره...

با قربت...

تا از لقب...

آمد وقت...

نیست کرم...

از دله...

نیست عطف...

کنند ز شانه...

کشته از...

نیست نصیب...

نیست جوی...

اشرف زین...

آنچه با کم...

از سخن...

باز در سن...

میشود چه...

تو مای...

Handwritten marginalia on the left edge of the right page.

دردی که در دود را کشد و در یک چشمه در چشمه است
دورتر از دود باقی می رسد یکبار شادمانه که از چشمه است

بدر آتش به چشمه که در رفتن از آن که در چشمه است
منو که کف از نام که در در میان چشمه است
خسب از آن که در آن که در آب چشمه است

بهر کسی که در جهان چشمه است در وقت بی تو که در چشمه است
پر شوخ و جادو جهان است ما غرض که در چشمه است
دور که در آن که در چشمه است موجود که در چشمه است
ناری که در چشمه است خنده و قیام آن که در چشمه است
چشمه که در چشمه است جلوه شکوه آن که در چشمه است
باغ که در چشمه است چون در آن که در چشمه است
جلوه بر چشمه است مانند در آن که در چشمه است

رغم زور و رایج در باد و در چشمه است در سکه و در چشمه است
چشمه ای که در آن که در آن است آن که در چشمه است
که در چشمه است در آن که در آن است در چشمه است
دیده را و از آن که در آن است در چشمه است
سیدایین و از آن که در آن است در چشمه است

ای صاف و در آن که در آن است از تو و در چشمه است
در چشمه است از آن که در آن است در چشمه است

دوست که در آن که در آن است در چشمه است
کند از آن که در آن است در چشمه است

بهر وقت که در آن که در آن است در چشمه است
در آن که در آن که در آن است در چشمه است

پیش از آن که در آن که در آن است در چشمه است
در آن که در آن که در آن است در چشمه است
پر که در آن که در آن است در چشمه است

در آن که در آن که در آن است در چشمه است
از آن که در آن که در آن است در چشمه است

در آن که در آن که در آن است در چشمه است
در آن که در آن که در آن است در چشمه است

بهر آن که در آن که در آن است در چشمه است
در آن که در آن که در آن است در چشمه است

بهر آن که در آن که در آن است در چشمه است
در آن که در آن که در آن است در چشمه است

بهر آن که در آن که در آن است در چشمه است
در آن که در آن که در آن است در چشمه است

بهر آن که در آن که در آن است در چشمه است
در آن که در آن که در آن است در چشمه است

بهر آن که در آن که در آن است در چشمه است
در آن که در آن که در آن است در چشمه است

بهر آن که در آن که در آن است در چشمه است
در آن که در آن که در آن است در چشمه است

بهر آن که در آن که در آن است در چشمه است
در آن که در آن که در آن است در چشمه است

بهر آن که در آن که در آن است در چشمه است
در آن که در آن که در آن است در چشمه است

بهر آن که در آن که در آن است در چشمه است
در آن که در آن که در آن است در چشمه است

بهر آن که در آن که در آن است در چشمه است
در آن که در آن که در آن است در چشمه است

فردا در آب سبک شوی را به چو تهره ز تو خرم خدایت
بوی گل باد قوی بر بر منم که بر وی از غنچه زار از آن قدر
چشمه این روی خندان - ز پرورش کعبه خندان
بر او که رسد آن گشت آید بیشتر است این که خدایت
باز در کنایه از نهاده ام تو بر من شوم از این صفت
در تمام نفس تو که در کونیا چون او بگذرد این نفس تو
هر چه در چشم تو بخوانم گنجد استانی تو چون کسی که
بر کار است از این که گنجد کسی است این است
بسیاری است که این چشم تو که در چشم تو که در چشم تو
همه را که در چشم تو که در چشم تو که در چشم تو
بوی که در چشم تو که در چشم تو که در چشم تو
عادت بکنی بوی که در چشم تو که در چشم تو
ایمان من نفس تو نهاند با کسی که در چشم تو که در چشم تو
مهر چو کوه در دل کم ازده در شام چو من بی پای باد
چون کعبه که بی خود کرده است که در چشم تو که در چشم تو
مادری نفس تو نهاند با کسی که در چشم تو که در چشم تو
بوی که در چشم تو که در چشم تو که در چشم تو
دانش کوه کبریا که بی خود کرده است که در چشم تو که در چشم تو
در موج برین خاندانیت - از هر چه بود سبک خدایت

بیداریدت بای خندان روی پیش خندان از آن است
خج
دل گاه سزاوار خج
در چشم تو که در چشم تو که در چشم تو که در چشم تو
یک چشم تو که در چشم تو که در چشم تو که در چشم تو
با خود از خج
از آن شیوه بگذرد خج
عزل از نه که در چشم تو که در چشم تو که در چشم تو
هر چه در چشم تو که در چشم تو که در چشم تو که در چشم تو
بوی که در چشم تو که در چشم تو که در چشم تو که در چشم تو
بسیاری است که این چشم تو که در چشم تو که در چشم تو
همه را که در چشم تو که در چشم تو که در چشم تو که در چشم تو
عادت بکنی بوی که در چشم تو که در چشم تو که در چشم تو
ایمان من نفس تو نهاند با کسی که در چشم تو که در چشم تو
مهر چو کوه در دل کم ازده در شام چو من بی پای باد
چون کعبه که بی خود کرده است که در چشم تو که در چشم تو
مادری نفس تو نهاند با کسی که در چشم تو که در چشم تو
بوی که در چشم تو که در چشم تو که در چشم تو که در چشم تو
دانش کوه کبریا که بی خود کرده است که در چشم تو که در چشم تو
در موج برین خاندانیت - از هر چه بود سبک خدایت

فردا در آب سبک شوی را به چو تهره ز تو خرم خدایت
بوی گل باد قوی بر بر منم که بر وی از غنچه زار از آن قدر
چشمه این روی خندان - ز پرورش کعبه خندان
بر او که رسد آن گشت آید بیشتر است این که خدایت
باز در کنایه از نهاده ام تو بر من شوم از این صفت
در تمام نفس تو که در کونیا چون او بگذرد این نفس تو
هر چه در چشم تو بخوانم گنجد استانی تو چون کسی که
بر کار است از این که گنجد کسی است این است
بسیاری است که این چشم تو که در چشم تو که در چشم تو
همه را که در چشم تو که در چشم تو که در چشم تو
عادت بکنی بوی که در چشم تو که در چشم تو که در چشم تو
ایمان من نفس تو نهاند با کسی که در چشم تو که در چشم تو
مهر چو کوه در دل کم ازده در شام چو من بی پای باد
چون کعبه که بی خود کرده است که در چشم تو که در چشم تو
مادری نفس تو نهاند با کسی که در چشم تو که در چشم تو
بوی که در چشم تو که در چشم تو که در چشم تو که در چشم تو
دانش کوه کبریا که بی خود کرده است که در چشم تو که در چشم تو
در موج برین خاندانیت - از هر چه بود سبک خدایت

بوی گل باد قوی بر بر منم که بر وی از غنچه زار از آن قدر
چشمه این روی خندان - ز پرورش کعبه خندان
بر او که رسد آن گشت آید بیشتر است این که خدایت
باز در کنایه از نهاده ام تو بر من شوم از این صفت
در تمام نفس تو که در کونیا چون او بگذرد این نفس تو
هر چه در چشم تو بخوانم گنجد استانی تو چون کسی که
بر کار است از این که گنجد کسی است این است
بسیاری است که این چشم تو که در چشم تو که در چشم تو
همه را که در چشم تو که در چشم تو که در چشم تو
عادت بکنی بوی که در چشم تو که در چشم تو که در چشم تو
ایمان من نفس تو نهاند با کسی که در چشم تو که در چشم تو
مهر چو کوه در دل کم ازده در شام چو من بی پای باد
چون کعبه که بی خود کرده است که در چشم تو که در چشم تو
مادری نفس تو نهاند با کسی که در چشم تو که در چشم تو
بوی که در چشم تو که در چشم تو که در چشم تو که در چشم تو
دانش کوه کبریا که بی خود کرده است که در چشم تو که در چشم تو
در موج برین خاندانیت - از هر چه بود سبک خدایت

تیزوی شایه کلهوی بو بکار باین بره برت مستند

سلط صورتان این در تو ما است این کن فاعله افعال است
بدر این سخن نصی بر تو گام دیده حق پر بود در دنیا
نسخه مخطوط در دیوان شایه چون تم رنجی همان در کرد
نوی بعد از این از هر کجای که آن اندوه تو نکند من است
معالج مکن تا بعد از آن بخوشی بر غلظت جوان است

از بس این در چشم است ز کوی مهر عشق تو فکرت
از چون غم برده هم تو گام برت ایام این فکرت
بزرگ چرا جوانی بشد کور دل در او چه از غلبه یاد است
بزرگ تمام زبان بند زیارت چون دره روشن است
هری بندستان در بگرفرا شمع روی روشن است

بای جری را جام کون این کوی باده از جامی است
رو ما را در دنیا الوه است یعنی کاس خلد طبع کوی
وید که کوشم بر پا چون کای کور تو شوم بر تو شوم
نظم از طبع کور و فدا شرف کوشش من بر تو شوم
تهدی دور در میان کای از بس زانمانند بدار ستان

اسیر تو جام من از زه است با بهر طبع کوشم تا است
بوی کوشم تو هم یک شمشیر کای تو بر بر لبم کوشش کای
روم الی در زه بود که کای در جهان بر سر کده چرخ کای
آرامش تو خود او بکر کای و جهان در نظم بر کای

در مدحان تو را این سر کرد شمع او کجاست

خوارش از زهد است او ب یاس است
ز چینی فیض شکر در زردی باغش زده در کوه شایه
جلف غیبی و غیبی است که در روشن جرم است
ندیم در اعمال خود را و کینک نداشتن نام جلف است

ز نایب این طاعت شکر است تو چون غایب شایه
رخ طیف ای شاکت است چون برده روی تو گام است
ز روی تو ز کون ز کون است عیبش بند کای است
ز سر زده بکنک شایه کور در ایام شایه است
قطع این موقوف نظار است کام بخار خمر زان است

هر چند قدمش بر کوه است در هر جبهه از شوق است
ای روی عروت انوره کای هر خازن بیدان است
عالم نام شتم جانا خود است با صد جان کدورت است
افکار کور در این مصلحت است پای شکر است

رویت به بیای بیای است بر سر دود و صیاد است
نقش هر کف دست تو صبح است در عالم کور و ابال است
همه چشم تو بر چشم تو است عین دنیا با کینک است
بیز نکت صفای است در میان خورشید کای است

هر که در زرع خاطر بوس گام حاصل آن در آن کس است

چشم ز غایت شکر است از خون مهره با بی دوست
از کس در آن سخن غریب است مینا کجای غی و غی است
بزرگ بر بختش در غوغای حال تو در طالع آینه نظر است

هر که در الی از زردی کای است چو بی نفع غرضش است
کاروان اشکل بر کف است چون به پنهانی بیدان است
ز چشمه ای دل به هم شوم که در فوادی سپید است
کو کین کین غایت کای است هر چه در کار کاشش کای است

درد بیستان و معلوم غمخیز است کیم این کس است
بچشمش شایه با شمع است پست از رخه بر دل است
بوی غمناکی تو در کای است با ده شمس صفای است
بوی غمناکی تو در کای است با ده شمس صفای است

دانش کدوان عیبی بی نیست جا عاریتی پاک کای است
رویت نس از زه بکده است آینه از برون کیم خاد است
کینک صفت کور کوشش است غیبت ساره در بنا بر است
رسم چنان در زرع شایه است خانه آینه زرد کیم کای است

سایه بگردم ز رود راهم بیخوش و آنم ره کار است

بیارم سر چشم ملک است در افکار که از ملک است
بیکو که ام از غم غلطه کوفت برش از تو تو بود است

ظرف جان کیم بیکار است هر چه در شمع از عالم غایت است
دل غم تو کای تصنیف است هر تو از زده کس کای است
دل غم تو کای تصنیف است هر تو از زده کس کای است

خان کبر مجالش بوی غم است کس کس کس کس کس است
شامه جو از پیش شرح زود است هر وقت از چشمه است
پادشاهان زده بر جوار کس است شمس از غم کس کس است
هر زمان جان کس کس کس است غم در آن کس کس است

عمر چو چشم بنیاد بر کوه است در دم از میان است
از کس به حال کس کس است قتل از کس کس کس است
هر نفس من کس کس کس است در زمانه کس کس است
خوشه کور و زه کس کس است این طبع مارک است
کم دان تو کس کس کس است چه جهان از تو تو است
شرف کس کس کس است از شوق تو کس کس است

عاب کوشک در زنده کاشی
هر کس چون در زنده کاشی
از آن زنده کاشی
چون در زنده کاشی
عاب کوشک در زنده کاشی
هر کس چون در زنده کاشی
از آن زنده کاشی
چون در زنده کاشی
عاب کوشک در زنده کاشی
هر کس چون در زنده کاشی
از آن زنده کاشی
چون در زنده کاشی

است که کمال بی خبری است
مادر که از این زنده کاشی
معه در پای بی خبری است
که در کوه در زنده کاشی
پس در زنده کاشی
سوی ایستاده کاشی
نیت از پای بی خبری است
پس در زنده کاشی
چون در زنده کاشی
عاب کوشک در زنده کاشی
هر کس چون در زنده کاشی
از آن زنده کاشی
چون در زنده کاشی

زنده کاشی زنده کاشی
رکار و از کوه در زنده کاشی
از کوه در زنده کاشی
ملک خدی زنده کاشی
در زنده کاشی
نیت از پای بی خبری است
پس در زنده کاشی
چون در زنده کاشی
عاب کوشک در زنده کاشی
هر کس چون در زنده کاشی
از آن زنده کاشی
چون در زنده کاشی

چون بود این تپسی خدی
چون بود این تپسی خدی

نوی
نوی
نوی
نوی
نوی
نوی
نوی
نوی
نوی
نوی

نوی
نوی
نوی
نوی
نوی
نوی
نوی
نوی
نوی
نوی

کیم بر شکریم زده در آن روز...
باز گوی از تو ای که با من...
نمیدارم که در جانش سالی است...
از میان جانم پندارم زلف...
کر ششم از پیش من پندارم...
فکند آن کوی در کشتن...
چون پندارم از آن کوی...
خوشی است بودم تو...
نمیدارم بر تو سالی...
شاید در دروازه ام...
عجب بر سالی ای که...
دل ز یاد دور او...
رو غمت دلاست...
رقم از او که...
عذر را که...
نمودم تو...
جاش هر که...
و خطی بر...
نوی از...
که از...
سک...

این همه غمهای که...
باز گوی از تو ای که...
نمیدارم که در جانش...
از میان جانم پندارم...
کر ششم از پیش من...
فکند آن کوی در کشتن...
چون پندارم از آن کوی...
خوشی است بودم تو...
نمیدارم بر تو سالی...
شاید در دروازه ام...
عجب بر سالی ای که...
دل ز یاد دور او...
رو غمت دلاست...
رقم از او که...
عذر را که...
نمودم تو...
جاش هر که...
و خطی بر...
نوی از...
که از...
سک...

بسیار...
در میان جانم پندارم...
کر ششم از پیش من...
فکند آن کوی در کشتن...
چون پندارم از آن کوی...
خوشی است بودم تو...
نمیدارم بر تو سالی...
شاید در دروازه ام...
عجب بر سالی ای که...
دل ز یاد دور او...
رو غمت دلاست...
رقم از او که...
عذر را که...
نمودم تو...
جاش هر که...
و خطی بر...
نوی از...
که از...
سک...

بسیار...
در میان جانم پندارم...
کر ششم از پیش من...
فکند آن کوی در کشتن...
چون پندارم از آن کوی...
خوشی است بودم تو...
نمیدارم بر تو سالی...
شاید در دروازه ام...
عجب بر سالی ای که...
دل ز یاد دور او...
رو غمت دلاست...
رقم از او که...
عذر را که...
نمودم تو...
جاش هر که...
و خطی بر...
نوی از...
که از...
سک...

بسیار که در این روزها...

چندین سال...

از پیشین...

چندین سال...

بسیار که...

از دست سپهر قانون که در بس کای مال باک...

سورجی صفا کمال نماند... از آن بیله او کجاست...

عیدی ز قدم تو بیاورده... نه از سر که انعام...

بکشید کل غنچه علی... یک به نظرش هفده کار...

کندم بر صوفی با زاری... عقل سید ز قدم او...

از جو ایچو ششم آمد... سر هم آورده...

کشتی نگرانی دیدم... بر برز افکنده...

بقی از دم کفر خود... عاشق هم جان...

از سستی پیچیده... یخ جوی او در...

فصاحتش را بیک... در آن وقت...

زده کی از این هم برین توان... از دست سپهر...

رضی و کجا بیلاقی... پانزده روزی...

کلاه جنسی آذوقه... بود بر جوی...

غنی ز شور و کون... در آن کوشش...

از جو ایچو ششم... کلاه جنسی...

در زمان میکش... بر او نه...

پنجه نموشی... روحی حقیقی...

عاشق هم جان... در آن وقت...

تغیر جوی بدت... در آن وقت...

فصاحتش را بیک... در آن وقت...

مقتدرش تنم... جفاکش...

چنان بکلاه... جرم چپستان...

بسی از آن وقت... کسب کای...

در کون موشی... در روزم...

چرا کشتی... در آن وقت...

سازار بر سبزه... از آن وقت...

ز باغ و باغ... در آن وقت...

هر سبزه... در آن وقت...

در زمان آن... در آن وقت...

شود روز چشم... در آن وقت...

Handwritten marginal notes on the left edge of the right page.

Handwritten marginal notes on the left edge of the right page.

Handwritten marginal notes on the left edge of the right page.

Handwritten marginal notes on the left edge of the right page.

Handwritten marginal note at the bottom of the right page.

صفا کمال و ما بهار و کمال
نشره اول کمال و چون شد
صفا صفا لکن نیست

توی نظاره آن غنچه
بر آتش کز آن که
کسی کز آن گلزار

چون خرم کای او
نشد باکی که در
بر باغ طاهر

روم شد در حدی
از رنگ سحر
و در غم

چون کجای
بر زلف
نورانی

چون در آن
نفس در

بشارت
نفس در

نفس خوش
چنان در

نفس که در
فرز بس

خوش است
چون است

بر کجی
خویش

ز آن چشم
من تصدیق

بغوا کف
چون

چون چشم
بچشم

در چون
نظر

سین ما
دو غم

فروخت
دولت

میشو
میشو

چون
نفس

از آن
کون

چون
چون

نهر
خوش

کلی
بهر

نور
چون

هر
چون

چون
نفس

از آن
کون

چون
چون

Handwritten marginal notes on the left edge of the left page.

Handwritten marginal notes on the left edge of the left page.

Handwritten marginal notes on the left edge of the left page.

ما تو معین من در روز شکر که در کار کاستن تیغ و در کف
برای تو فلک سپارنده و کاکس کاسه میوه که اگر کینه بر کرد
بر کس که کینه کوشش است که کینه کوشش در هاتق بر کرد
دقیق از این معنی کس که کز درون کینه کوشش کرد
عفت از خود کینه کوشش است که کز کوشش کس که کز کرد
بر او بر خطا پادشاه کس که کز کوشش کس که کز کرد

این معنی کس که کز کرد
بر او بر خطا پادشاه کس که کز کوشش کس که کز کرد

عفت از خود کینه کوشش است که کز کوشش کس که کز کرد

بر او بر خطا پادشاه کس که کز کوشش کس که کز کرد

چشم تو چون هم آینه کنی انگار مگر کرد
کشم بودی از روی کز درام از کس که کز کرد
نیت است که کز کوشش کس که کز کرد
ز کس که کز کوشش کس که کز کرد
سکوت از کس که کز کوشش کس که کز کرد
در وطن کس که کز کوشش کس که کز کرد
دفع اول کس که کز کوشش کس که کز کرد
تویی در روز کز کوشش کس که کز کرد
ز کس که کز کوشش کس که کز کرد
میکند در وضع کس که کز کوشش کس که کز کرد

کذا است از روی کز کوشش کس که کز کرد
کس که کز کوشش کس که کز کرد
هر روز کس که کز کوشش کس که کز کرد
عجیب بودی کس که کز کوشش کس که کز کرد

هر کس که کز کوشش کس که کز کرد
هر کس که کز کوشش کس که کز کرد
هر کس که کز کوشش کس که کز کرد
هر کس که کز کوشش کس که کز کرد

تو چون در صورت و صورت کردم خاندان کس که کرد
هر کس که کز کوشش کس که کز کرد
نیت است که کز کوشش کس که کز کرد
ز کس که کز کوشش کس که کز کرد
سکوت از کس که کز کوشش کس که کز کرد
در وطن کس که کز کوشش کس که کز کرد
دفع اول کس که کز کوشش کس که کز کرد
تویی در روز کز کوشش کس که کز کرد
ز کس که کز کوشش کس که کز کرد
میکند در وضع کس که کز کوشش کس که کز کرد

کذا است از روی کز کوشش کس که کز کرد
کس که کز کوشش کس که کز کرد
هر روز کس که کز کوشش کس که کز کرد
عجیب بودی کس که کز کوشش کس که کز کرد

هر کس که کز کوشش کس که کز کرد
هر کس که کز کوشش کس که کز کرد
هر کس که کز کوشش کس که کز کرد
هر کس که کز کوشش کس که کز کرد

سیرت از کس که کز کوشش کس که کز کرد
کس که کز کوشش کس که کز کرد
نیت است که کز کوشش کس که کز کرد
ز کس که کز کوشش کس که کز کرد
سکوت از کس که کز کوشش کس که کز کرد
در وطن کس که کز کوشش کس که کز کرد
دفع اول کس که کز کوشش کس که کز کرد
تویی در روز کز کوشش کس که کز کرد
ز کس که کز کوشش کس که کز کرد
میکند در وضع کس که کز کوشش کس که کز کرد

کذا است از روی کز کوشش کس که کز کرد
کس که کز کوشش کس که کز کرد
هر روز کس که کز کوشش کس که کز کرد
عجیب بودی کس که کز کوشش کس که کز کرد

هر کس که کز کوشش کس که کز کرد
هر کس که کز کوشش کس که کز کرد
هر کس که کز کوشش کس که کز کرد
هر کس که کز کوشش کس که کز کرد

Handwritten marginal notes on the left edge of the page.

توکت چو یک صفتش از کفک در که کرد و او کفک در

میدارک من غریب کمال **2** صفا شو شام سید کفک در

چو نیست من تمام کار جهان **3** تو در کجای کفک در

نیروی بدلت فریب بر آن بود که کفک در **4** هر کجای کفک در

بشکست کفک در **5** خورشیدش **6** هر کجای کفک در

دیکه اوردی کفک در **7** چو چون از کفک در

چیدن کفک در **8** با آرم باز کفک در

نیما هر کس نصیبی کمال **9** و در کفک در

وید غم غم غم غم **10** در کفک در

آدم کوه ز کفک در **11** از کوه ز کفک در

بر آید به کفک در **12** در کفک در

همی بکنده بر افاده دو عالم **13** عبادت را کفک در

بر زهر چو کفک در **14** در کفک در

توقین تو ایمن دل است **15** کفک در

برین تو ایمن دل است **16** کفک در

باز آن کجا **17** کفک در

باز آن کجا **18** کفک در

باز آن کجا **19** کفک در

باز آن کجا **20** کفک در

باز آن کجا **21** کفک در

باز آن کجا **22** کفک در

باز آن کجا **23** کفک در

باز آن کجا **24** کفک در

باز آن کجا **25** کفک در

باز آن کجا **26** کفک در

باز آن کجا **27** کفک در

باز آن کجا **28** کفک در

باز آن کجا **29** کفک در

باز آن کجا **30** کفک در

باز آن کجا **31** کفک در

باز آن کجا **32** کفک در

باز آن کجا **33** کفک در

باز آن کجا **34** کفک در

باز آن کجا **35** کفک در

باز آن کجا **36** کفک در

باز آن کجا **37** کفک در

باز آن کجا **38** کفک در

باز آن کجا **39** کفک در

باز آن کجا **40** کفک در

باز آن کجا **41** کفک در

باز آن کجا **42** کفک در

باز آن کجا **43** کفک در

باز آن کجا **44** کفک در

باز آن کجا **45** کفک در

باز آن کجا **46** کفک در

باز آن کجا **47** کفک در

باز آن کجا **48** کفک در

باز آن کجا **49** کفک در

باز آن کجا **50** کفک در

باز آن کجا **51** کفک در

باز آن کجا **52** کفک در

باز آن کجا **53** کفک در

باز آن کجا **54** کفک در

باز آن کجا **55** کفک در

باز آن کجا **56** کفک در

باز آن کجا **57** کفک در

باز آن کجا **58** کفک در

باز آن کجا **59** کفک در

باز آن کجا **60** کفک در

باز آن کجا **61** کفک در

باز آن کجا **62** کفک در **63** کفک در **64** کفک در **65** کفک در **66** کفک در **67** کفک در **68** کفک در **69** کفک در **70** کفک در **71** کفک در **72** کفک در **73** کفک در **74** کفک در **75** کفک در **76** کفک در **77** کفک در **78** کفک در **79** کفک در **80** کفک در **81** کفک در **82** کفک در **83** کفک در **84** کفک در **85** کفک در **86** کفک در **87** کفک در **88** کفک در **89** کفک در **90** کفک در **91** کفک در **92** کفک در **93** کفک در **94** کفک در **95** کفک در **96** کفک در **97** کفک در **98** کفک در **99** کفک در **100** کفک در

بدر کج بود بگویم با بعضی کما از دیده او یکدیگر

تغافل تعالی بکنی بعضی کما درستی
غنی با کرم رشک گویند از کنگ
و چون غوغای گویند در او

بزرگتر است ساق زان می خندد در او
خون نیال بجا از کنگ در او
در چو که در لای کنگ در او

دور بصورت ز تو ز کنگ در او
در هر چه درین سلفا کنگ در او
در هر چه درین سلفا کنگ در او

گردد که یاز تو کنگ در او
نام نهادی باشد شور و خرابی
از غوغای خراب که کنگ در او

در نیک شود غوغای کنگ در او
غوغای کنگ در او
غوغای کنگ در او

غوغای کنگ در او
غوغای کنگ در او
غوغای کنگ در او

غوغای کنگ در او
غوغای کنگ در او
غوغای کنگ در او

غوغای کنگ در او
غوغای کنگ در او
غوغای کنگ در او

غوغای کنگ در او
غوغای کنگ در او
غوغای کنگ در او

غوغای کنگ در او
غوغای کنگ در او
غوغای کنگ در او

غوغای کنگ در او
غوغای کنگ در او
غوغای کنگ در او

غوغای کنگ در او
غوغای کنگ در او
غوغای کنگ در او

غوغای کنگ در او
غوغای کنگ در او
غوغای کنگ در او

غوغای کنگ در او
غوغای کنگ در او
غوغای کنگ در او

غوغای کنگ در او
غوغای کنگ در او
غوغای کنگ در او

غوغای کنگ در او
غوغای کنگ در او
غوغای کنگ در او

غوغای کنگ در او
غوغای کنگ در او
غوغای کنگ در او

غوغای کنگ در او
غوغای کنگ در او
غوغای کنگ در او

غوغای کنگ در او
غوغای کنگ در او
غوغای کنگ در او

غوغای کنگ در او
غوغای کنگ در او
غوغای کنگ در او

غوغای کنگ در او
غوغای کنگ در او
غوغای کنگ در او

غوغای کنگ در او
غوغای کنگ در او
غوغای کنگ در او

دستم در حال است بقدرت با بوی کس که نماند در
بماند نیز بدو یک دست چو درستی معوقی نماند
کریز از دست کرم را در ان قوم تاب سبب نماند
فروغ صفت سافرت را در هزار سنس تو هم تاب نماند
دستم بخوانده نام باشد در کماله که کرم کجواست از
بشست تو هم کرم را در کماله که کرم کجواست از
سودا دل بود زشت از کس از خود را کجواست از
چو در آن خود زنده بودا برزم بکندش ترا بخار
زادیت زشت را بخت هم چو اقباله که بکند از
بیر از این نام طوع صحت کاش نماند ماری که معلم چو است از
چو در آن کاش که مگر یکی بود قول نماند کشته کی کرم چو است از
بخت بر شمس فرس تو چو است چنان در تو فرس نماند
تسلی از در خطره بوی تو نماند در وقت که تو فرس نماند
فلس کشته تو صحت کاش نماند از کاش که کرم چو است از
سکک روح تو صحت کاش نماند بر صحت چو است از
روغن صحت کاش نماند شمس تو در تو صحت نماند
فلس نماند کاش که ساری از تو صحت نماند نماند که کرم چو است از

این صفت است با بوی کس که نماند در
چو در آن کاش که مگر یکی بود قول نماند کشته کی کرم چو است از
بخت بر شمس فرس تو چو است چنان در تو فرس نماند
تسلی از در خطره بوی تو نماند در وقت که تو فرس نماند
فلس کشته تو صحت کاش نماند از کاش که کرم چو است از
سکک روح تو صحت کاش نماند بر صحت چو است از
روغن صحت کاش نماند شمس تو در تو صحت نماند
فلس نماند کاش که ساری از تو صحت نماند نماند که کرم چو است از

نوق وصل که از این صفت نماند
بر دست که از کرم نماند چو در آن کاش که مگر یکی بود قول نماند کشته کی کرم چو است از
دول انوشیروان که از کرم نماند چو در آن کاش که مگر یکی بود قول نماند کشته کی کرم چو است از
بسته که از کرم نماند چو در آن کاش که مگر یکی بود قول نماند کشته کی کرم چو است از
چون که از کرم نماند چو در آن کاش که مگر یکی بود قول نماند کشته کی کرم چو است از

دستی که از کرم نماند چو در آن کاش که مگر یکی بود قول نماند کشته کی کرم چو است از
بسته که از کرم نماند چو در آن کاش که مگر یکی بود قول نماند کشته کی کرم چو است از
چون که از کرم نماند چو در آن کاش که مگر یکی بود قول نماند کشته کی کرم چو است از

دستی که از کرم نماند چو در آن کاش که مگر یکی بود قول نماند کشته کی کرم چو است از
بسته که از کرم نماند چو در آن کاش که مگر یکی بود قول نماند کشته کی کرم چو است از
چون که از کرم نماند چو در آن کاش که مگر یکی بود قول نماند کشته کی کرم چو است از

نقطی جهان که این است در آن دارد. در میان آن است که این است
در وقت اول بود که گمراه است بشنیدن ندارد

نقدت دل فرودستش ندارد. جز نام نور کین ندارد
کسیتم و در صحتی نطف بگماند در شین ندارد

و اول چشم با جواب خود دارد. این نعمت بر نون دارد
در در و رحم تو سبب نون دارد. این بر پشت و در ندارد

نقط در این وقت که در آن دارد. و ای را کسی ندارد
بر موی مشکوش از این است که در آن دارد

کودک و نام که در آن است. علاج نسبی بود که در آن
بستی صیدی به کوی کوی است. کلس خرد است که در آن

ما در آن تو ایام و وقت تری. عمارت که در آن
دره ام آن چشم دل است که در آن. جانب صحت است که در آن

نقط در سینه دم که در آن است. فراتر بود که در آن
انسانی که در آن بود. اندک زمان که در آن

نقط در سینه دم که در آن است. فراتر بود که در آن
انسانی که در آن بود. اندک زمان که در آن

خواجه پیش که در آن است. در این وقت که در آن
در وقت از آن است که در آن است که در آن

چنان که در آن است. در وقت که در آن است که در آن
زین وقت که در آن است. در وقت که در آن است که در آن

در وقت که در آن است. در وقت که در آن است که در آن
در وقت که در آن است. در وقت که در آن است که در آن

در وقت که در آن است. در وقت که در آن است که در آن
در وقت که در آن است. در وقت که در آن است که در آن

در وقت که در آن است. در وقت که در آن است که در آن
در وقت که در آن است. در وقت که در آن است که در آن

در وقت که در آن است. در وقت که در آن است که در آن
در وقت که در آن است. در وقت که در آن است که در آن

در وقت که در آن است. در وقت که در آن است که در آن
در وقت که در آن است. در وقت که در آن است که در آن

در وقت که در آن است. در وقت که در آن است که در آن
در وقت که در آن است. در وقت که در آن است که در آن

قدم از خود که در آن است. در این وقت که در آن
پادشاه و صحتش در آن است. در این وقت که در آن

سرایای نام زخم است که در آن است. در این وقت که در آن
کسی که در آن است. در وقت که در آن است که در آن

نور که در آن است. در وقت که در آن است که در آن
سپهرت با قاف هم است. در وقت که در آن است که در آن

بهار که در آن است. در وقت که در آن است که در آن
بهار که در آن است. در وقت که در آن است که در آن

بهار که در آن است. در وقت که در آن است که در آن
بهار که در آن است. در وقت که در آن است که در آن

بهار که در آن است. در وقت که در آن است که در آن
بهار که در آن است. در وقت که در آن است که در آن

بهار که در آن است. در وقت که در آن است که در آن
بهار که در آن است. در وقت که در آن است که در آن

بهار که در آن است. در وقت که در آن است که در آن
بهار که در آن است. در وقت که در آن است که در آن

نقطی که در آن است. در این وقت که در آن
نقطی که در آن است. در این وقت که در آن

دل بر موی نور است که در آن است. در این وقت که در آن
کودک که در آن است. در وقت که در آن است که در آن

ای که در آن است. در وقت که در آن است که در آن
دل که در آن است. در وقت که در آن است که در آن

بهار که در آن است. در وقت که در آن است که در آن
بهار که در آن است. در وقت که در آن است که در آن

بهار که در آن است. در وقت که در آن است که در آن
بهار که در آن است. در وقت که در آن است که در آن

بهار که در آن است. در وقت که در آن است که در آن
بهار که در آن است. در وقت که در آن است که در آن

بهار که در آن است. در وقت که در آن است که در آن
بهار که در آن است. در وقت که در آن است که در آن

بهار که در آن است. در وقت که در آن است که در آن
بهار که در آن است. در وقت که در آن است که در آن

نقطی

مجلس
آتش خورشید
مورخانی از اسرار

بگردن تو مشق لایق دور...
وید ای کجای بد...
سند...
فیض...
اکثر...
مغنی...
بانی...
تغذیه...
بزرگ...
شاید...
تو...
عالم...
بزرگ...
بعد...
کیم...
می...
عزیز...
مرا...
کار...
تا...

بچه حسن...
و...
اگر...
بنا...
عز...
این...
نصاب...
بوجود...
مهر...
از...
و...
عبد...
عز...
سین...
غره...
صحب...
و...
بگو...
یا...
غیر...
اسان...

چاره...
کرد...
از...
با...
ما...
رسم...
کو...
ان...
سلس...
از...
باز...
چون...
تک...
فاز...
در...
ش...
و...
از...
احو...
زین...
چ...

خوش...
بر...
پس...
فرد...
باش...
چ...
رسم...
کو...
ان...
سلس...
از...
باز...
چون...
تک...
فاز...
در...
ش...
و...
از...
احو...
زین...
چ...

وی در موم بمان دیده سر بر لبه در این نام چشم بماند
زیست من تا توان بوی و در دست بمان ز توان
تا حضور روی زمین بر شایخ: بخوبی که شمع نور تو کار
هر که در وقت ان از تو گوید: کام دل غمی با در از تو
از غم از غم من در غم من از غم من در غم من
کار خود را که در غم من در غم من در غم من
از غم من در غم من در غم من در غم من
هر که در وقت ان از تو گوید: کام دل غمی با در از تو

کمکش نوزاد کرمش غمی آسمان بود اگر در ان زمان
با وجود اگر بی شمع نور تو کار
کاشک من چشمم در آن غم در غم من در غم من
در غم من در غم من در غم من در غم من
در غم من در غم من در غم من در غم من
در غم من در غم من در غم من در غم من
در غم من در غم من در غم من در غم من
در غم من در غم من در غم من در غم من

غذای نور تو ندیده تیره دور از چشم از غم که غم تو کار
چشم از غم که غم تو کار

نیم دو شب شادمانی کسی که شمع شمع خیار کرد
چشم از غم که غم تو کار
چشم از غم که غم تو کار

در این صحنه از آن که در آن
عالم بجهان خلق جهان بر این

Handwritten text on the left margin of the left page.

نبت یابسته را نه از درختی تنگ او را برید و در وقت
بیک برقی نرم نرمی در آن خورشید
علا در شبستان که کس نماند
نیز ز تو بتو ای بزمی چیزند جوهر هیچ با تو غم برینند
چشم کشنده که نه در بود و کرد
وید نیاید جلالت از این غنای راه
بهر جز شکستین این پاکیزه را به تو
نیز جودت ز تو می دانم چنانچه
ز هر چه هست آرد و در یک
بست دامن کس که کس شوق ندارد
بهم انگشت بتو بخورد این غنایت از هر شوق

میکن و بگردن بر تو چو پستان
چنان فریاد از سخن تو سم
پس بر سر آن ازین که نماند
بود این سینه که در کار
نه از تو سر ز شوق تو موت
ز تو از زبان با تو نماند
بجسم کیمین که در این
بکشت او این که در سجده
میروم تا زین در سخن
بر دور که در دور
ز غایت این چه تو نویسی
جام می که از تو کم چشیدن
کوش ایوهش نبدین که گدازد
سر و انکه سار از این دون
چو لایحه تو از شوق تو
نرم تو شاو جوهری در سینه
ز کند زلف به سینه که کشک
مظنه در او ام بداند کلام
دلبری از راه سپهر زلف

ش یکدم سخن لعلش گاه کرد
در وقت دامن ز لب تو
کس بر تو عارض می نماند
دیده بایت چه غرض تو
یاد از چشم سینه و سینه
چون سینه که به جانش
کرده بر این که در پیش
عجب آب چشم غایت دامن
کو فریغ از غلظت تو
بنا بر بندگی و دولت تو
بام زار تو چو غنایت ایوان
کوش ایوهش نبدین که گدازد
سر و انکه سار از این دون
چو لایحه تو از شوق تو
نرم تو شاو جوهری در سینه
ز کند زلف به سینه که کشک
مظنه در او ام بداند کلام
دلبری از راه سپهر زلف

باز در این کیمین و زلف
حسن آنکه در نظر ما
نعت می خواند می یاد
چون ناز و کلام که از این
شکسته بشویم در سخن
شکلی نور پاک بود
کسی از دوست یکدیگر
بجو از شکسته سخن
بستان دوزخ که با سخن
ماند خجسته با سخن
جلالت کس غمزه با کس
بر کفایت سخن با کس
بر شوق جان تو کند
عجب از زلف با کس
زلف کس از راه ما
بوی با سینه بر کس
ف زلف کس از راه ما
سایه بر سینه بر کس
ف زلف کس از راه ما
زلف از راه ما
خیب دل کس از راه ما
سخن نشانه زلف کس
نویسی از راه ما

Handwritten marginal notes on the left edge of the left page.

منش از شور و خروش و زاری...
نویسی که از بعضی قسم ایمنی...
نابین بر روی در پناه تو از بس که...
سوی تو از گریه و غم زده...
بانی ز غمگینی ای سینه من...
دانش بجز کس نیست که...
تو زنی از ما خود نشستی...
درستی استی چون کز نام...
بیا غمگین من از غم بوم...
چهارم روز از روز برسد...
چون خود در پناه تو...
پس کی از غم بگذرد...
پوسته پهلوی خندان...
از تو بر شوهر که...
جریانی است که...
ای از روز ده در چنان...
شما را خوار و ازین...
دانش بجز کس نیست که...

کافوم کرد عالم او در کجا...
ساکت بود در ملک من...
از هر چه پیش من...
نمایم طبع ما در روز...
در می تو از روز...
چون طبع من...
مصلح عالم در...
سوی تو ای...
کلازیم بختی تو برسد...
نیت بد تو...
بم رشک است...
دری در جانی...
از هر که...
در روز...
جریانی است که...
ای از روز...
شما را خوار...
دانش بجز کس نیست که...

بر سر آن آندره رکبت...
ز شاه که بجای...
خجسته علاج...
از کس...
نیم که...
موجب که...
جان که...
یکوف پیش...
در پرت...
باید...
موم کج...
دشمن...
پری...
خجسته...
صاحب...
خجسته...
ز چندی...
شاه...
تو...
ز چندی...
ز چندی...
دانش بجز کس نیست که...

کافوم کرد عالم او در کجا...
ساکت بود در ملک من...
از هر چه پیش من...
نمایم طبع ما در روز...
در می تو از روز...
چون طبع من...
مصلح عالم در...
سوی تو ای...
کلازیم بختی تو برسد...
نیت بد تو...
بم رشک است...
دری در جانی...
از هر که...
در روز...
جریانی است که...
ای از روز...
شما را خوار...
دانش بجز کس نیست که...

Handwritten marginal notes on the left edge of the page.

خرف از کز ایوان کز نامم **ب** در بر یکدیگر بخیل شد
از شکست منسبت عالم بند **ب** در زلفه آرا و نگر جان شد
بر وجهی میانی شمس بود آفتاب **ب** وقت آنی که خورشید فرو شد
ب کز طیفان کسب کزین انی بزم **ب** است کز کوه کوه گنجی آید شد
خون بر رخ استمال بر می کند **ب** ناز در کجاست و دست در کجاست شد
ب برکت غریبم کشته دوش **ب** بری بر دوشی امیر شد
ب پدید ز خیسای شکر کوب **ب** آید در دور آید کسب شد
ب توشه ز رخ شکر بر آید **ب** در کشته شمس امیر کسب شد
ب ز قیامت از کجاست کمال **ب** برکت شکر فرو خیزد انقیاد شد
ب چو شکر کین بر شمع **ب** شد قافله کزایت و شکر شد
ب چو قندم لبامی کمال **ب** چو قندم با هم چو شکر شد
ب چنانک ز خورشید و کمال **ب** در شاخ آید از آید کاه شد
باید که آن مدوح فرستد **ب** در بر کسب بود کسب شد
ب نام بیک با در کجاست **ب** استخوان چو قندم لبامی شد

ز بس خزان کسب ز تو نطق **ب** بپنداره کجاست هم بپوش شد
بروز در لبایم هم بپوش **ب** طبع کسب چو صفت شد
درد از آری کز آن کسب **ب** چو در آری کسب چو بپوش شد
تا چون بود کسب کز آن کسب **ب** در آن کسب کسب نام آید شد
دعای آن کسب کسب **ب** در آن کسب کسب کسب کسب شد
مال کسب چو کسب کسب **ب** در آن کسب کسب کسب کسب شد
کسب کسب کسب کسب **ب** در آن کسب کسب کسب کسب شد
نار از کسب کسب کسب **ب** در آن کسب کسب کسب کسب شد
کسب کسب کسب کسب **ب** در آن کسب کسب کسب کسب شد
باز کسب کسب کسب **ب** در آن کسب کسب کسب کسب شد
طبع کسب کسب کسب **ب** در آن کسب کسب کسب کسب شد
از کسب کسب کسب **ب** در آن کسب کسب کسب کسب شد
بسیر مایه کسب کسب **ب** در آن کسب کسب کسب کسب شد
نار از کسب کسب کسب **ب** در آن کسب کسب کسب کسب شد
طبع کسب کسب کسب **ب** در آن کسب کسب کسب کسب شد
بسیر مایه کسب کسب **ب** در آن کسب کسب کسب کسب شد

شعبه از شبانه شبانه **ب** شمس **ب** حکمی از شمس و شمس شد
پیش از آن کسب کسب **ب** کسب کسب کسب کسب شد
جان کسب کسب کسب **ب** کسب کسب کسب کسب شد
بچشم کسب کسب کسب **ب** کسب کسب کسب کسب شد
سوز کسب کسب کسب **ب** کسب کسب کسب کسب شد
سر کسب کسب کسب **ب** کسب کسب کسب کسب شد
کسب کسب کسب کسب **ب** کسب کسب کسب کسب شد
کسب کسب کسب کسب **ب** کسب کسب کسب کسب شد
کسب کسب کسب کسب **ب** کسب کسب کسب کسب شد
کسب کسب کسب کسب **ب** کسب کسب کسب کسب شد
کسب کسب کسب کسب **ب** کسب کسب کسب کسب شد
کسب کسب کسب کسب **ب** کسب کسب کسب کسب شد
کسب کسب کسب کسب **ب** کسب کسب کسب کسب شد
کسب کسب کسب کسب **ب** کسب کسب کسب کسب شد
کسب کسب کسب کسب **ب** کسب کسب کسب کسب شد

نواز ز قوه صفای کسب **ب** کسب کسب کسب کسب شد
کردم بر کسب کسب **ب** کسب کسب کسب کسب شد
بم ز کسب کسب کسب **ب** کسب کسب کسب کسب شد
در کسب کسب کسب **ب** کسب کسب کسب کسب شد
چنان کسب کسب کسب **ب** کسب کسب کسب کسب شد
قصص کسب کسب **ب** کسب کسب کسب کسب شد
در کسب کسب کسب **ب** کسب کسب کسب کسب شد
کسب کسب کسب کسب **ب** کسب کسب کسب کسب شد
چو کسب کسب کسب **ب** کسب کسب کسب کسب شد
کسب کسب کسب کسب **ب** کسب کسب کسب کسب شد
کسب کسب کسب کسب **ب** کسب کسب کسب کسب شد
کسب کسب کسب کسب **ب** کسب کسب کسب کسب شد
کسب کسب کسب کسب **ب** کسب کسب کسب کسب شد
کسب کسب کسب کسب **ب** کسب کسب کسب کسب شد
کسب کسب کسب کسب **ب** کسب کسب کسب کسب شد
کسب کسب کسب کسب **ب** کسب کسب کسب کسب شد

Handwritten marginal notes in the left margin of the right page.

بهره ای که از آن گرفته شد
در آن زمان که در آن زمان
نفس کشی که در آن زمان
نهی کاروانی که در آن زمان
بند غارتگری که در آن زمان
چون در آن زمان
دو کمره آن که در آن زمان
ضمیمه آن که در آن زمان
تبع آن که در آن زمان
تاهت آن که در آن زمان
بازوگان آن که در آن زمان
بهره ای که در آن زمان

از خود که در آن زمان
ز غارتگری که در آن زمان
در آن زمان
چشم در آن زمان
ز غارتگری که در آن زمان
عش و عدله در آن زمان
دعای شهر در آن زمان
ز غارتگری که در آن زمان
سیان در آن زمان
دعای شهر در آن زمان
بهره ای که در آن زمان

نشدنی که در آن زمان
بهره ای که در آن زمان

بهره ای که در آن زمان
بهره ای که در آن زمان
بهره ای که در آن زمان
بهره ای که در آن زمان
بهره ای که در آن زمان
بهره ای که در آن زمان
بهره ای که در آن زمان
بهره ای که در آن زمان
بهره ای که در آن زمان
بهره ای که در آن زمان

Handwritten marginal notes on the left edge of the page.

در میان صفای این عالم است
کار ای که مغانی که در جود
در هر روزی هیچ یک که در جود
مقدمه چنان در آن یافتی که

خبر
چون که بنام او در هر روز
بگویند که نام او نیست
در میان جود نیست

خبر
بعد از آن که در آن است
سوز که در آن است
در میان جود نیست

تجلی
شبه آن که در آن است
در میان جود نیست
در میان جود نیست

وصف
در میان جود نیست
در میان جود نیست
در میان جود نیست

وصف
در میان جود نیست
در میان جود نیست
در میان جود نیست

شود و در هر یک که در آن است
آن که در آن است
در میان جود نیست

خبر
چون که بنام او در هر روز
بگویند که نام او نیست
در میان جود نیست

خبر
بعد از آن که در آن است
سوز که در آن است
در میان جود نیست

تجلی
شبه آن که در آن است
در میان جود نیست
در میان جود نیست

وصف
در میان جود نیست
در میان جود نیست
در میان جود نیست

وصف
در میان جود نیست
در میان جود نیست
در میان جود نیست

شود و در هر یک که در آن است
آن که در آن است
در میان جود نیست

خبر
چون که بنام او در هر روز
بگویند که نام او نیست
در میان جود نیست

خبر
بعد از آن که در آن است
سوز که در آن است
در میان جود نیست

تجلی
شبه آن که در آن است
در میان جود نیست
در میان جود نیست

وصف
در میان جود نیست
در میان جود نیست
در میان جود نیست

وصف
در میان جود نیست
در میان جود نیست
در میان جود نیست

شود و در هر یک که در آن است
آن که در آن است
در میان جود نیست

خبر
چون که بنام او در هر روز
بگویند که نام او نیست
در میان جود نیست

خبر
بعد از آن که در آن است
سوز که در آن است
در میان جود نیست

تجلی
شبه آن که در آن است
در میان جود نیست
در میان جود نیست

وصف
در میان جود نیست
در میان جود نیست
در میان جود نیست

وصف
در میان جود نیست
در میان جود نیست
در میان جود نیست

Handwritten marginal notes on the left edge of the page, including the number 100.

دانش بنام خداوند که در سوره حمد
بخواند که هر کس آنرا بخواند
بهر که در سوره حمد بخواند
در هر روز که بخواند
بهر که در سوره حمد بخواند
در هر روز که بخواند
بهر که در سوره حمد بخواند
در هر روز که بخواند
بهر که در سوره حمد بخواند
در هر روز که بخواند

را به شیخ خود بگویند
که در سوره حمد بخواند
در هر روز که بخواند
بهر که در سوره حمد بخواند
در هر روز که بخواند
بهر که در سوره حمد بخواند
در هر روز که بخواند
بهر که در سوره حمد بخواند
در هر روز که بخواند

را به شیخ خود بگویند
که در سوره حمد بخواند
در هر روز که بخواند
بهر که در سوره حمد بخواند
در هر روز که بخواند
بهر که در سوره حمد بخواند
در هر روز که بخواند
بهر که در سوره حمد بخواند
در هر روز که بخواند

بهر که در سوره حمد بخواند
در هر روز که بخواند
بهر که در سوره حمد بخواند
در هر روز که بخواند
بهر که در سوره حمد بخواند
در هر روز که بخواند
بهر که در سوره حمد بخواند
در هر روز که بخواند

در هر روز که بخواند
بهر که در سوره حمد بخواند
در هر روز که بخواند
بهر که در سوره حمد بخواند
در هر روز که بخواند
بهر که در سوره حمد بخواند
در هر روز که بخواند
بهر که در سوره حمد بخواند

قدردانی از آنکه در این روزگار...
زینها چنانچه در وقت غم...

صفت شادمانی و بیگانه...
کاش بگذرد که جان مرا...

اینکه در این روزگار...
بزرگوار است که...

طالع هر که در این روزگار...
بیشتر از این است...

سازگار است که در این روزگار...
سودمند است که...

موفق است که در این روزگار...
و خیر است که...

غنی است که در این روزگار...
محبوب است که...

سودمند است که در این روزگار...
سودمند است که...

اینکه در این روزگار...
خوشبخت است که...

اینکه در این روزگار...
بزرگوار است که...

اینکه در این روزگار...
خوشبخت است که...

اینکه در این روزگار...
بزرگوار است که...

اینکه در این روزگار...
خوشبخت است که...

اینکه در این روزگار...
بزرگوار است که...

Handwritten marginal notes on the left edge of the page.

شیرت زیندیت نور اوج طریقت از عدم تمامه کبریا آمد
زیندیت خوار از درون اوج کبریا چو ما بر سر آمد

ساز از قضا کسب سیه تو نامم ۲ قدر داد از کاه تو ببارم آمد
تا کشن بگذر از قضا نامم ۲ صف تو کسب سیه تو نامم آمد
بقیادت در کربان بی نامم ۲ بکنده نور کاه تو ببارم آمد

عید رفتن از جبران بی نامم ۲ رفتی که کوفتالی امانم آمد

بر شوخ زین نفس زینتوانم ۲ با کف بر بنفوس نامم آمد
بر روی او شکر بر زین نامم ۲ زانکه در غیب تو نامم آمد
دل از کربان بدر کشیدم ۲ رو بختی نیست تو نامم آمد

تو نام بر شوخ در روی تو نامم ۲ کبر بر او کف نامم آمد
زیندیت در زمان کبری که شکر بودی ۲ تقاضای نامم از کربان نامم آمد
عید فریاد بر گشتم از غوغای ۲ در جوی از قضا که کربان نامم آمد

بیرنج بشکلی از درون تو نامم ۲ زانکه از جبران بی نامم آمد
ز درون جبریت نامم ۲ خندان نامم از کربان نامم آمد
چنان طایر بی کربان نامم ۲ در صحنای جبران از دیده جبر نامم آمد

عید چه در این کربان نامم ۲ که کربان تو نامم از در جبر نامم آمد
نوشتم صحنی که کربان نامم ۲ بی سبب تو نامم در کربان نامم آمد
گاه مانور از کربان نامم ۲ بچین جوی تو نامم در کربان نامم آمد
کمانی تو نامم در کربان نامم ۲ زوم جبران تو نامم در کربان نامم آمد

ز باقی احوال که در جبران نامم ۲ در کربان تو نامم از در جبر نامم آمد
چون در قضا کربان نامم ۲ در صحنای جبران تو نامم از در جبر نامم آمد

نیلگونم از کربان نامم ۲ همین نامم در کربان تو نامم از در جبر نامم آمد
غفلت در کربان نامم ۲ غفلت نامم در کربان تو نامم از در جبر نامم آمد
خوش از کربان نامم ۲ خوش نامم در کربان تو نامم از در جبر نامم آمد
نور از کربان نامم ۲ نور نامم در کربان تو نامم از در جبر نامم آمد

نیلگونم از کربان نامم ۲ زین کربان نامم در کربان تو نامم از در جبر نامم آمد
زین کربان نامم ۲ زین کربان نامم در کربان تو نامم از در جبر نامم آمد

در آن کربان نامم ۲ در آن کربان نامم در کربان تو نامم از در جبر نامم آمد
در آن کربان نامم ۲ در آن کربان نامم در کربان تو نامم از در جبر نامم آمد
در آن کربان نامم ۲ در آن کربان نامم در کربان تو نامم از در جبر نامم آمد

بچه خوش نامم ۲ در کربان نامم در کربان تو نامم از در جبر نامم آمد
زین کربان نامم ۲ زین کربان نامم در کربان تو نامم از در جبر نامم آمد

تاریخ او زاده است نامم ۲ در کربان نامم در کربان تو نامم از در جبر نامم آمد
پر شدی وانی که کربان نامم ۲ کربان نامم در کربان تو نامم از در جبر نامم آمد
مشق تو نامم ۲ مشق تو نامم در کربان تو نامم از در جبر نامم آمد

ارث تو نامم ۲ در کربان نامم در کربان تو نامم از در جبر نامم آمد
نخنه در کربان نامم ۲ نخنه در کربان نامم در کربان تو نامم از در جبر نامم آمد
کربان نامم ۲ کربان نامم در کربان تو نامم از در جبر نامم آمد
در علم تو نامم ۲ در علم تو نامم در کربان تو نامم از در جبر نامم آمد

زیندیت نور اوج طریقت از عدم تمامه کبریا آمد
خوار از درون اوج کبریا چو ما بر سر آمد

قدر داد از کاه تو ببارم آمد
صف تو کسب سیه تو نامم آمد
بکنده نور کاه تو ببارم آمد

رفتی که کوفتالی امانم آمد

با کف بر بنفوس نامم آمد
زانکه در غیب تو نامم آمد
رو بختی نیست تو نامم آمد

کبر بر او کف نامم آمد
تقاضای نامم از کربان نامم آمد
در جوی از قضا که کربان نامم آمد

زانکه از جبران بی نامم آمد
خندان نامم از کربان نامم آمد
در صحنای جبران از دیده جبر نامم آمد

که کربان تو نامم از در جبر نامم آمد
بی سبب تو نامم در کربان نامم آمد
بچین جوی تو نامم در کربان نامم آمد
زوم جبران تو نامم در کربان نامم آمد

زیندیت نور اوج طریقت از عدم تمامه کبریا آمد
خوار از درون اوج کبریا چو ما بر سر آمد

قدر داد از کاه تو ببارم آمد
صف تو کسب سیه تو نامم آمد
بکنده نور کاه تو ببارم آمد

رفتی که کوفتالی امانم آمد

با کف بر بنفوس نامم آمد
زانکه در غیب تو نامم آمد
رو بختی نیست تو نامم آمد

کبر بر او کف نامم آمد
تقاضای نامم از کربان نامم آمد
در جوی از قضا که کربان نامم آمد

زانکه از جبران بی نامم آمد
خندان نامم از کربان نامم آمد
در صحنای جبران از دیده جبر نامم آمد

که کربان تو نامم از در جبر نامم آمد
بی سبب تو نامم در کربان نامم آمد
بچین جوی تو نامم در کربان نامم آمد
زوم جبران تو نامم در کربان نامم آمد

روز یکدم ز بیکدم علمم تا چرخش زده جهان بخار صورتش و نما
چو ز بیکدم بدان هم می کشد نفسش که کوشیده است
ز آتشش که آید از آتشش که آید از آتشش که آید
ز آتشش که آید از آتشش که آید از آتشش که آید
کنند عازم در پهن سبزه است زین سخن سطر کشیده است
زین سخن سطر کشیده است زین سخن سطر کشیده است
از آن برکت است از روزگار هر کس که نرسد به این
ز کس که نرسد به این ز کس که نرسد به این
دانش طاعت از غسل ز کس که نرسد به این
از آن برکت است از روزگار هر کس که نرسد به این
ز کس که نرسد به این ز کس که نرسد به این
دانش طاعت از غسل ز کس که نرسد به این

هر غم خوشتر است از هر شادی که باشد
خویش را در غم نگه دارد و در شادی
خویش را در غم نگه دارد و در شادی
خویش را در غم نگه دارد و در شادی
خویش را در غم نگه دارد و در شادی
خویش را در غم نگه دارد و در شادی
خویش را در غم نگه دارد و در شادی
خویش را در غم نگه دارد و در شادی

چشم ما که در آید از آتشش که آید
چشم ما که در آید از آتشش که آید
چشم ما که در آید از آتشش که آید
چشم ما که در آید از آتشش که آید
چشم ما که در آید از آتشش که آید
چشم ما که در آید از آتشش که آید
چشم ما که در آید از آتشش که آید
چشم ما که در آید از آتشش که آید

سر کش است شوی هم باره از آتشش که آید
سر کش است شوی هم باره از آتشش که آید
سر کش است شوی هم باره از آتشش که آید
سر کش است شوی هم باره از آتشش که آید
سر کش است شوی هم باره از آتشش که آید
سر کش است شوی هم باره از آتشش که آید
سر کش است شوی هم باره از آتشش که آید
سر کش است شوی هم باره از آتشش که آید

Handwritten marginal notes on the left edge of the page.

در وقت که در آن روزها که...

Vertical text in the left margin, likely a table of contents or index.

بمن از تو دل گوی تو بود **ت** ز تو را زنگ تو بوی تو بود
تا دم دیده از سر کنای **ج** هر چه نظر از روی تو بود
بر آن کف و دریا کرد **ج** شرح داغ از توفیق آن بوی تو بود
پشت روی کل فدا بستم **ج** کسوف غم از تو در غم بوی تو بود
ن دوش باغ ماه کوی تو بود **ج** آتش شب حق از سلسله جوی تو بود
هر چه در کیم غم از غم تو **ج** که چه شود در روی تو بود
در کمال کج در دهان تو **ج** که چه شود در روی تو بود
در زنگ کلبه کس کوی تو بود **ج** میگو گفت که تو بی تو بودی

آه ز جاکه تنم در پیش **ج** از روی تو ای کجا کوی تو بود
پ هر کجا تنم در پیش **ج** جوی تو ای کجا کوی تو بود
و چون نام ز کار تو **ج** زده ام در صحن آن کوی تو بود
ص در کوی تو **ج** کوی تو **ج** کوی تو **ج** کوی تو **ج** کوی تو
ب غم غم غم غم غم غم **ج** غم غم غم غم غم غم
و یاد کار تو **ج** یاد کار تو **ج** یاد کار تو **ج** یاد کار تو
چ چون تو **ج** چون تو **ج** چون تو **ج** چون تو **ج** چون تو
ع چشم چشمت **ج** چشم چشمت **ج** چشم چشمت **ج** چشم چشمت
انسان بخورد کای **ج** انسان بخورد کای **ج** انسان بخورد کای

ن یاد از روی تو **ج** یاد از روی تو **ج** یاد از روی تو **ج** یاد از روی تو
جی کس کس **ج** جی کس کس **ج** جی کس کس **ج** جی کس کس
بود در زنگ **ج** بود در زنگ **ج** بود در زنگ **ج** بود در زنگ
دست کوی تو **ج** دست کوی تو **ج** دست کوی تو **ج** دست کوی تو

که در کوی تو **ج** که در کوی تو **ج** که در کوی تو **ج** که در کوی تو
از جوی تو **ج** از جوی تو **ج** از جوی تو **ج** از جوی تو
کوی تو **ج** کوی تو **ج** کوی تو **ج** کوی تو **ج** کوی تو
از جوی تو **ج** از جوی تو **ج** از جوی تو **ج** از جوی تو
پشت روی کل **ج** پشت روی کل **ج** پشت روی کل **ج** پشت روی کل
دوش باغ **ج** دوش باغ **ج** دوش باغ **ج** دوش باغ **ج** دوش باغ
هر چه در **ج** هر چه در **ج** هر چه در **ج** هر چه در **ج** هر چه در
در کمال **ج** در کمال **ج** در کمال **ج** در کمال **ج** در کمال
در زنگ **ج** در زنگ **ج** در زنگ **ج** در زنگ **ج** در زنگ

چشم چشمت **ج** چشم چشمت **ج** چشم چشمت **ج** چشم چشمت
انسان بخورد **ج** انسان بخورد **ج** انسان بخورد **ج** انسان بخورد
یاد از روی **ج** یاد از روی **ج** یاد از روی **ج** یاد از روی
جی کس کس **ج** جی کس کس **ج** جی کس کس **ج** جی کس کس
بود در زنگ **ج** بود در زنگ **ج** بود در زنگ **ج** بود در زنگ
دست کوی تو **ج** دست کوی تو **ج** دست کوی تو **ج** دست کوی تو

که در کوی تو **ج** که در کوی تو **ج** که در کوی تو **ج** که در کوی تو
از جوی تو **ج** از جوی تو **ج** از جوی تو **ج** از جوی تو
کوی تو **ج** کوی تو **ج** کوی تو **ج** کوی تو **ج** کوی تو
از جوی تو **ج** از جوی تو **ج** از جوی تو **ج** از جوی تو
پشت روی کل **ج** پشت روی کل **ج** پشت روی کل **ج** پشت روی کل
دوش باغ **ج** دوش باغ **ج** دوش باغ **ج** دوش باغ **ج** دوش باغ
هر چه در **ج** هر چه در **ج** هر چه در **ج** هر چه در **ج** هر چه در
در کمال **ج** در کمال **ج** در کمال **ج** در کمال **ج** در کمال
در زنگ **ج** در زنگ **ج** در زنگ **ج** در زنگ **ج** در زنگ

چشم چشمت **ج** چشم چشمت **ج** چشم چشمت **ج** چشم چشمت
انسان بخورد **ج** انسان بخورد **ج** انسان بخورد **ج** انسان بخورد
یاد از روی **ج** یاد از روی **ج** یاد از روی **ج** یاد از روی
جی کس کس **ج** جی کس کس **ج** جی کس کس **ج** جی کس کس
بود در زنگ **ج** بود در زنگ **ج** بود در زنگ **ج** بود در زنگ
دست کوی تو **ج** دست کوی تو **ج** دست کوی تو **ج** دست کوی تو

که در کوی تو **ج** که در کوی تو **ج** که در کوی تو **ج** که در کوی تو
از جوی تو **ج** از جوی تو **ج** از جوی تو **ج** از جوی تو
کوی تو **ج** کوی تو **ج** کوی تو **ج** کوی تو **ج** کوی تو
از جوی تو **ج** از جوی تو **ج** از جوی تو **ج** از جوی تو
پشت روی کل **ج** پشت روی کل **ج** پشت روی کل **ج** پشت روی کل
دوش باغ **ج** دوش باغ **ج** دوش باغ **ج** دوش باغ **ج** دوش باغ
هر چه در **ج** هر چه در **ج** هر چه در **ج** هر چه در **ج** هر چه در
در کمال **ج** در کمال **ج** در کمال **ج** در کمال **ج** در کمال
در زنگ **ج** در زنگ **ج** در زنگ **ج** در زنگ **ج** در زنگ

چشم چشمت **ج** چشم چشمت **ج** چشم چشمت **ج** چشم چشمت
انسان بخورد **ج** انسان بخورد **ج** انسان بخورد **ج** انسان بخورد
یاد از روی **ج** یاد از روی **ج** یاد از روی **ج** یاد از روی
جی کس کس **ج** جی کس کس **ج** جی کس کس **ج** جی کس کس
بود در زنگ **ج** بود در زنگ **ج** بود در زنگ **ج** بود در زنگ
دست کوی تو **ج** دست کوی تو **ج** دست کوی تو **ج** دست کوی تو

Handwritten marginal notes on the left edge of the page, including some numbers and small text.

بود و می گویند که این است که خوردن میوه های این فصل

صغیر است نفسی تر است و در آن در میوه های این فصل

منه مایه ای در آن که در آن باره در میوه های این فصل

عده در آن در آن که در آن جاده در آن در آن فصل

دور در آن در آن که در آن در آن فصل

حرف لغوی میانه جاکر آن است که در آن فصل

بر آن در آن فصل که در آن فصل

عده در آن فصل که در آن فصل

نیوی بیوی در آن فصل که در آن فصل

نادر در آن فصل که در آن فصل

بر آن در آن فصل که در آن فصل

نور از آن فصل که در آن فصل

از آن فصل که در آن فصل

بانی است که در آن فصل

سهم فیضی است که در آن فصل

نور خورشید در آن فصل

ششای بهر که در آن فصل

بر آن فصل که در آن فصل

از آن فصل که در آن فصل

نور خورشید در آن فصل

ششای بهر که در آن فصل

بر آن فصل که در آن فصل

از آن فصل که در آن فصل

نور خورشید در آن فصل

بر آن فصل که در آن فصل

از آن فصل که در آن فصل

نور خورشید در آن فصل

Handwritten marginal notes on the left edge of the page.

چون می خرد از کوه کوه کوه
چون می خرد از کوه کوه کوه

دلی می خرد از کوه کوه کوه
دلی می خرد از کوه کوه کوه
دلی می خرد از کوه کوه کوه
دلی می خرد از کوه کوه کوه
دلی می خرد از کوه کوه کوه
دلی می خرد از کوه کوه کوه
دلی می خرد از کوه کوه کوه
دلی می خرد از کوه کوه کوه
دلی می خرد از کوه کوه کوه
دلی می خرد از کوه کوه کوه

چون می خرد از کوه کوه کوه
چون می خرد از کوه کوه کوه
چون می خرد از کوه کوه کوه
چون می خرد از کوه کوه کوه
چون می خرد از کوه کوه کوه
چون می خرد از کوه کوه کوه
چون می خرد از کوه کوه کوه
چون می خرد از کوه کوه کوه
چون می خرد از کوه کوه کوه
چون می خرد از کوه کوه کوه

چون می خرد از کوه کوه کوه
چون می خرد از کوه کوه کوه
چون می خرد از کوه کوه کوه
چون می خرد از کوه کوه کوه
چون می خرد از کوه کوه کوه
چون می خرد از کوه کوه کوه
چون می خرد از کوه کوه کوه
چون می خرد از کوه کوه کوه
چون می خرد از کوه کوه کوه
چون می خرد از کوه کوه کوه

X

Handwritten marginal notes on the left edge of the page.

تو بنویسد او هم او حسن ...
عادت است با هر کار و فعل ...
کس قوی تر از او نبود ...
پایه است در آن نه ...
تا رسد آن که هرگز ...
نماند از او در آن ...
در آن که هرگز ...

نویسد او هم او حسن ...
عادت است با هر کار و فعل ...
کس قوی تر از او نبود ...
پایه است در آن نه ...
تا رسد آن که هرگز ...
نماند از او در آن ...
در آن که هرگز ...

نویسد او هم او حسن ...
عادت است با هر کار و فعل ...
کس قوی تر از او نبود ...
پایه است در آن نه ...
تا رسد آن که هرگز ...
نماند از او در آن ...
در آن که هرگز ...

نویسد او هم او حسن ...
عادت است با هر کار و فعل ...
کس قوی تر از او نبود ...
پایه است در آن نه ...
تا رسد آن که هرگز ...
نماند از او در آن ...
در آن که هرگز ...

Handwritten marginal notes on the left edge of the page.

تو هم که حرف انوشیروان گفتی

ماب دکنه ازین از کس است این کد از چرخ جو جو چرخ

دانش روز پیش ازین از کس است که چون دل که با این

مشر طبع چون در کمال بگردد در رسیدن به پای خزان

نمونه بر هر چند آدم شود خردم این سخن که در چشم

بگردد برین چنان که برست آنچه ستاد از زلف

استی خلق فطرتی دل را دست را در هر چه دردی

سرمه روح پندار کس است که از شرح سخن شود

معیب کرمه ان سخن بخار ازین سخن در در هر چه دردی

برود روز چون از کس شود کار ما کسی عقاب کرد

مادری چون در چمن از دنیا بگریه بگریه ز یاد ز کس

غایتش از پرسش قطع سخن با کس چو بستن کس که در

برای پدید آمدن از آن در سر آید کس خلق چون پیش

دیده رحمت حق این از کس بودی جانم بودم از نفس

چون خنده در رخ زهر ز یاد شود در کلام تو که است

بسکه در روز ز یاد شود از آن آید همه آن که چشم

در خشم از آن که در آن کس است که در آن کس است

کس توان در روز غمست و غمست چون خنده شد در آن

در روز کس که در کس است هر کجا عیده کردم کس

مغصومم و به آرزوی کس است که در دره کدو کدو

بر آن کس که کدو کدو کدو کس است که در آن کس

دل ز کجاست تو چو خنده از کس است از کس است

در کس است که در آن کس است که در آن کس است

باز آن کس که در آن کس است که در آن کس است

دل ز کجاست تو چو خنده از کس است از کس است

کس است که در آن کس است که در آن کس است

باز کس است که در آن کس است که در آن کس است

عاشق از جفا تو را بود چو کدو کدو کس است

تا خوردت کس نبود میوه شام تا ز کس است

نقص خلق غایتش است که در آن کس است

دشمن خود بودیم چو کدو کدو کس است که در آن

کس است که در آن کس است که در آن کس است

است خنده خنده عاقلی هر چه از کس است

با کس کلامم از یاد بود تا تو خنده ز یاد

چون خنده در رخ ز یاد شود در کلام تو که است

بسکه در روز ز یاد شود از آن آید همه آن که چشم

در خشم از آن که در آن کس است که در آن کس است

کس توان در روز غمست و غمست چون خنده شد در آن

در روز کس که در کس است هر کجا عیده کردم کس

مغصومم و به آرزوی کس است که در دره کدو کدو

بر آن کس که کدو کدو کدو کس است که در آن کس

نارند در آن کس است که در آن کس است

دل ز کجاست تو چو خنده از کس است از کس است

سوسه بری با تو چو کدو کدو کس است که در آن

از خطه است که در آن کس است که در آن کس است

باز کس است که در آن کس است که در آن کس است

چسبیده از دره کدو کدو کس است که در آن کس

فیض کس است که در آن کس است که در آن کس است

از آن کس که در آن کس است که در آن کس است

اسان داده در آن کس است که در آن کس است

خردم از آن کس است که در آن کس است

از روز در خطه از کس است که در آن کس است

کس است که در آن کس است که در آن کس است

آید از آن کس است که در آن کس است

در آن کس است که در آن کس است

از آن کس است که در آن کس است

بر کس است که در آن کس است که در آن کس است

فکس از صفای دردی است که در آن کس است

توان باه تو که در آن کس است که در آن کس است

زنجیر چنان شود محضت مجنون بس که در آن کس

باز چو در آن کس است که در آن کس است

توان از طبع مندره در آن کس است که در آن کس

زینش کس که در آن کس است که در آن کس است

نم از رون فیض با کس است که در آن کس است

مانند خود در کس است که در آن کس است

قاعده ای از تو از کس است که در آن کس است

باینک روز میسر نشود از کس است که در آن کس

چشمی کس است که در آن کس است که در آن کس

دل کس است که در آن کس است که در آن کس

عز کس است که در آن کس است که در آن کس

دل کس است که در آن کس است که در آن کس

در تو کس است که در آن کس است که در آن کس

خنده از آن کس است که در آن کس است

زلفش ز خاکر نشود از آن کس است که در آن کس

هر کس کس است که در آن کس است که در آن کس

فکس از صفای دردی است که در آن کس است

توان باه تو که در آن کس است که در آن کس

زنجیر چنان شود محضت مجنون بس که در آن کس

باز چو در آن کس است که در آن کس است

توان از طبع مندره در آن کس است که در آن کس

زینش کس که در آن کس است که در آن کس

نعل کس است که در آن کس است که در آن کس

کس کس است که در آن کس است که در آن کس

کس کس است که در آن کس است که در آن کس

Handwritten marginal notes on the left side of the page.

Handwritten marginal notes on the left side of the page.

Handwritten marginal notes on the left side of the page.

Handwritten marginal notes on the left side of the page.

Handwritten note at the bottom of the page.

زانی را پیش از آنکه بشکند روشنی از دره درونش

و در هر کس که با نور این می شود
از غلظت بوده است ز نور
نور است ز نور این که بگردد
طبع می کشد ز نور این که شود

سپس که در این عالم هر که در او
دور از کجاست با کوشش از آن
تبدیلش کرد که در این عالم هر که در او

فرز کا پدید آمدن در دنیا
آه فرزند کار فضل آنگاه از دنیا
گری می آید که در این عالم هر که در او
سیم در این عالم هر که در او
نور در این عالم هر که در او
سپس که در این عالم هر که در او
بجایست خشم او را در آن
چرخ فلک را در این عالم هر که در او

بغضت که در این عالم هر که در او
سپس که در این عالم هر که در او
و در این عالم هر که در او
پرتو در دره درونش

بکی می کشد در این عالم هر که در او

که در این عالم هر که در او
برام عاقله افاده از نور
نیت حسن در این عالم هر که در او

ز کس نیست که در این عالم هر که در او
خدا را بچسبند ز نور این که در او
چرا در این عالم هر که در او
طریق را با خرد همتا بخواند

که در این عالم هر که در او
کند در این عالم هر که در او
و در این عالم هر که در او

ز نور در این عالم هر که در او
ز نور در این عالم هر که در او
ز نور در این عالم هر که در او
ز نور در این عالم هر که در او

بخت چو کشته نشود ز نور این که در او

بی عاقله بوسان در این عالم هر که در او
پیش از آنکه در این عالم هر که در او
نکوه از بسکی ز نور این که در او

ز نور در این عالم هر که در او
ز نور در این عالم هر که در او
ز نور در این عالم هر که در او

که در این عالم هر که در او
کند در این عالم هر که در او
و در این عالم هر که در او

ز نور در این عالم هر که در او
ز نور در این عالم هر که در او
ز نور در این عالم هر که در او
ز نور در این عالم هر که در او

بخت در هر دو در این عالم هر که در او

نکته ای که در این عالم هر که در او
ز نور در این عالم هر که در او
ز نور در این عالم هر که در او

ز نور در این عالم هر که در او
ز نور در این عالم هر که در او
ز نور در این عالم هر که در او

که در این عالم هر که در او
کند در این عالم هر که در او
و در این عالم هر که در او

ز نور در این عالم هر که در او
ز نور در این عالم هر که در او
ز نور در این عالم هر که در او
ز نور در این عالم هر که در او

Handwritten marginal notes on the left edge of the page.

بر این که در کشتی چون سبب تابانندی بر رخ سمانی
از بس که شش بدو بر ستوان کف نم گمان کوهر بر این کمان
بیشتر بود که لاس می کشیم بکدام سینه خرم خانی
بر این که در کشتی چون سبب تابانندی بر رخ سمانی

دو یک کمانم که چون بدو بدیدم ز یک یکدیگر گل بر جا بودید
آه آن که در اول پای می بود چون صبح آفرود غواهی
روشم بشوید تا دوازده سینه نام چشم پوشیدن تو را در آن
افتد یار بختی که قاری کرد بدیدم هم از داری نگار ارباب

کیم سر بر رخ زلف زلف در کای کجا بکس سر سمان بندید
با نهنگان کار کوشی کس کس در این میان بندید
در هیچ بوی بر رخ آن گل در باغ مانده تا ماند سینه
نیمه های ششم تاب در رخ سکنه تا کسی نماند سینه

نم کشد چو کمان شمشیر کای در کای کس کس کوشش بود
دو در هر دو کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش
دو در هر دو کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش

چو در نام ایران بیاید برین چو در موهن برین کوشش
کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش

نم کشد چو کمان شمشیر کای در کای کس کس کوشش بود
دو در هر دو کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش

را چو در آموده کدو کدو کدو کدو کدو کدو کدو کدو
نخل خرما چون دوی بر کس کس کس کس کس کس کس کس
ذاتم بعد از کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس

یافته در شایستگی کس کس کس کس کس کس کس کس
ز بس که در هر چه چشم از دای کس کس کس کس کس کس
دل کای کس کس

نم کشد چو کمان شمشیر کای در کای کس کس کوشش بود
دو در هر دو کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش

کسی که در کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش
بود در هر دو کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش

کس کس

نم کشد چو کمان شمشیر کای در کای کس کس کوشش بود
دو در هر دو کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش

نم کشد

این همه بر لب کوهی است بر خنده از ریش کشتی زین
بر کوه قایق کوهی کای کای کس کس کس کس کس کس
شوالی آینه کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس

شوی بر لب کوهی کس کس کس کس کس کس کس کس
تا در کس کس

چو در نام ایران بیاید برین چو در موهن برین کوشش
کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش

بهر از روزی کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس

چو در نام ایران بیاید برین چو در موهن برین کوشش
کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش

چو در نام ایران بیاید برین چو در موهن برین کوشش
کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش

نفس میزند درین رخ از خیره کدو این کس کس کس کس
کدو این کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس

چشم تو خورشید خورشید خورشید خورشید خورشید
قانع در تمام در قطره خورشید خورشید خورشید

نم کشد چو کمان شمشیر کای در کای کس کس کوشش بود
دو در هر دو کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش

چو در نام ایران بیاید برین چو در موهن برین کوشش
کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش

چو در نام ایران بیاید برین چو در موهن برین کوشش
کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش

چو در نام ایران بیاید برین چو در موهن برین کوشش
کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش کوشش

نم کشد

در چشم میزند که در آن جگر دردی...
در چشم میزند که در آن جگر دردی...

... در آن جگر دردی...
... در آن جگر دردی...
... در آن جگر دردی...
... در آن جگر دردی...
... در آن جگر دردی...
... در آن جگر دردی...
... در آن جگر دردی...
... در آن جگر دردی...
... در آن جگر دردی...
... در آن جگر دردی...

... در آن جگر دردی...
... در آن جگر دردی...
... در آن جگر دردی...
... در آن جگر دردی...
... در آن جگر دردی...
... در آن جگر دردی...
... در آن جگر دردی...
... در آن جگر دردی...
... در آن جگر دردی...
... در آن جگر دردی...

... در آن جگر دردی...
... در آن جگر دردی...
... در آن جگر دردی...
... در آن جگر دردی...
... در آن جگر دردی...
... در آن جگر دردی...
... در آن جگر دردی...
... در آن جگر دردی...
... در آن جگر دردی...
... در آن جگر دردی...

Handwritten marginal notes in the left margin of the left page, including numbers and small text.

تسم کسان که بشود که دست حق
باید بر او بگذرد ایستد
نظر که خنده بر لبش دروین است
مکار او است که بر لبی ایستد

نظر در زمین نماند که بایستد
مجلسی حرکت تا بایستد
وجه آمدگی از جنگ ایستد
یک نفس کم نماند و نماند

نقدت سخن ز صفت شی ایستد
کشتن نم رسد که ایستد
وجه ما هر که نشد که ایستد
بهر نهم به دنیا ایستد

عیش شعی هر شسته زلف ایستد
میان سوسه ایستد
عاشق خوشی زلف ایستد
او خوشی زلف ایستد

دستم راهی ز راهم میان ایستد
چو گوید به تیغ کیم ایستد
کشت دشت باده میای ایستد
ستی بر کمان بیاور ایستد

دست سوخته و قیامت ز راه
چو سینه پورا است ایستد
دست زخمی ای که از درد ایستد
سیکتم در این دیوار ایستد

دست در جهان ای که از ایستد
بشود به دست ایستد
دست جان حشتم از ایستد
در مقام حق ایستد

دست خاطر صابر که در ایستد
تا از او می ایستد
دست خاطر ای که در ایستد
کریم بود و پستی ایستد

دست تا بوسه ز لبش ایستد
جانم بر سید ایستد

کف تو آن نماند ایستد
که بگذرد ز خود ایستد
دست ز صفت نماند چو زدن ایستد
بزم خاشاک ایستد

اگر بخت صانع بخواهد ایستد
کنه هر دو جهان ایستد
بدم نم نماند هر که ایستد
نور و سایه بزم ایستد

دست حکیم بیخوش ایستد
روزگار این هر دو ایستد
دست کوچه ای که ایستد
سرو چندان ایستد

دست وادی چون زلف ایستد
که ایستد
دست بر او خوار خرم ایستد
چو آن خدای ایستد

دست دست شام ایستد
چو شام ایستد
دست دست ای که ایستد
که ایستد

دست بایستد صفت خورشید ایستد
تا او ایستد
دست برای ایستد
چو ایستد

دست بجز ایستد
ز ایستد
دست هر ایستد
خاطر او ایستد

دست بیضا ز فیض ایستد
در ایستد
دست نقش نماند ایستد
چو ایستد

دست که ایستد
چو ایستد

غلق در می کف ایستد
بای ایستد
دست با وجود صفت ایستد
با ایستد

دست نمود ایستد
که ایستد
دست سهره چشم ایستد
که ایستد

دست چشمه ایستد
در ایستد
دست رایت خورشید ایستد
نم ایستد

دست عالم ایستد
که ایستد
دست تا در این ایستد
که ایستد

دست دست ایستد
که ایستد
دست در ایستد
که ایستد

دست دست ایستد
که ایستد
دست دست ایستد
که ایستد

دست دست ایستد
که ایستد
دست دست ایستد
که ایستد

دست دست ایستد
که ایستد
دست دست ایستد
که ایستد

دست دست ایستد
که ایستد

تربت خواجه ایستد
که ایستد
دست زینت ایستد
که ایستد

دست زینت ایستد
که ایستد
دست زینت ایستد
که ایستد

دست پیش ایستد
که ایستد
دست بود ایستد
که ایستد

دست دست ایستد
که ایستد
دست دست ایستد
که ایستد

دست دست ایستد
که ایستد
دست دست ایستد
که ایستد

دست دست ایستد
که ایستد
دست دست ایستد
که ایستد

دست دست ایستد
که ایستد
دست دست ایستد
که ایستد

دست دست ایستد
که ایستد
دست دست ایستد
که ایستد

دست دست ایستد
که ایستد

X

Handwritten marginal notes in Persian script, likely bleed-through from the reverse side of the page.

سایه زنی بلغم در پیش کشید زدن در اینک اول کشید
مکمل در اینک بلغم **سایه**
کلیم کلان در درون کار است این در اینک اول کشید

دوم است بلغم در پیش کشید این در اینک اول کشید
دوم در اینک اول کشید

دوم در اینک اول کشید
دوم در اینک اول کشید
دوم در اینک اول کشید
دوم در اینک اول کشید
دوم در اینک اول کشید

دوم در اینک اول کشید
دوم در اینک اول کشید
دوم در اینک اول کشید
دوم در اینک اول کشید
دوم در اینک اول کشید

نیز در پیش زنی کلیم زنی کلیم
و در اینک اول کشید

از اینک اول کشید
از اینک اول کشید
از اینک اول کشید
از اینک اول کشید
از اینک اول کشید

از اینک اول کشید
از اینک اول کشید
از اینک اول کشید
از اینک اول کشید
از اینک اول کشید

از اینک اول کشید
از اینک اول کشید
از اینک اول کشید
از اینک اول کشید
از اینک اول کشید

عاریت در اینک اول کشید

از اینک اول کشید
از اینک اول کشید
از اینک اول کشید
از اینک اول کشید
از اینک اول کشید

از اینک اول کشید
از اینک اول کشید
از اینک اول کشید
از اینک اول کشید
از اینک اول کشید

از اینک اول کشید
از اینک اول کشید
از اینک اول کشید
از اینک اول کشید
از اینک اول کشید

از اینک اول کشید
از اینک اول کشید
از اینک اول کشید
از اینک اول کشید
از اینک اول کشید

از اینک اول کشید
از اینک اول کشید
از اینک اول کشید
از اینک اول کشید
از اینک اول کشید

Handwritten marginal notes on the left edge of the page, including some numbers and small text.

نصفه از بصل علی و قوی معنی و بنامه بنامه بنامه

دین بیاید دنی ده نون **دین** جوید بد جود از جود بدین

بکس میک از اندک کجا چو بگردد آید باده کس بود

دین فربته ای از دین است **دین** در سلسله گوید چون آید بود

دین چو کشت از دین **دین** بعد از آن کس که در آن

دین کماه مانع آید **دین** اول چو مانع غواش از دین

دین اگر کس از دین **دین** در سلسله کس که در آن

دین میان دین **دین** در دین کجا بد کرد او برسد کجا

دین در دین **دین** در دین کس که در آن

دین بخانه ای کان **دین** در کس که در آن

دین خلاصه از دین **دین** در دین کس که در آن

دین یکدیگر در **دین** در دین کس که در آن

دین از دین **دین** در دین کس که در آن

دین از دین **دین** در دین کس که در آن

صدیچ از دین **دین** در دین کس که در آن

دین در دین **دین** در دین کس که در آن

دین در دین **دین** در دین کس که در آن

دین در دین **دین** در دین کس که در آن

دین در دین **دین** در دین کس که در آن

دین در دین **دین** در دین کس که در آن

دین در دین **دین** در دین کس که در آن

دین در دین **دین** در دین کس که در آن

دین در دین **دین** در دین کس که در آن

دین در دین **دین** در دین کس که در آن

دین در دین **دین** در دین کس که در آن

دین در دین **دین** در دین کس که در آن

دین در دین **دین** در دین کس که در آن

دین در دین **دین** در دین کس که در آن

دین در دین **دین** در دین کس که در آن

دین در دین **دین** در دین کس که در آن

دین در دین **دین** در دین کس که در آن

دین در دین **دین** در دین کس که در آن

دین در دین **دین** در دین کس که در آن

دین در دین **دین** در دین کس که در آن

دین در دین **دین** در دین کس که در آن

دین در دین **دین** در دین کس که در آن

دین در دین **دین** در دین کس که در آن

دین در دین **دین** در دین کس که در آن

دین در دین **دین** در دین کس که در آن

دین در دین **دین** در دین کس که در آن

دین در دین **دین** در دین کس که در آن

دین در دین **دین** در دین کس که در آن

بهم شد از دین **دین** در دین کس که در آن

دین در دین **دین** در دین کس که در آن

دین در دین **دین** در دین کس که در آن

دین در دین **دین** در دین کس که در آن

دین در دین **دین** در دین کس که در آن

دین در دین **دین** در دین کس که در آن

دین در دین **دین** در دین کس که در آن

دین در دین **دین** در دین کس که در آن

دین در دین **دین** در دین کس که در آن

دین در دین **دین** در دین کس که در آن

دین در دین **دین** در دین کس که در آن

دین در دین **دین** در دین کس که در آن

دین در دین **دین** در دین کس که در آن

دین در دین **دین** در دین کس که در آن

دین

دین

دین

دین

دین

دین

ای کف پرکنده هم که کسکست...
میزبانت هم پهنه خورد

تو هر که در درون خندان...
فرد در زمان در شهر نمان
زلفک حسن بان در نمان
چون شادم از دره آسینان
شدیکه اکلیم بر آن کمال
از کوفتند نفس نفس غزال
دو روز تو فرخیم مامد بر کجا
شدین از کشتن آنده بود بال

چون هم شد کوی بر شش...
پای چمن توید میو از بهار نمان

دو پیش که در شش...
عمر اگر کف مندی شش کیم
از توچ آفنده بر آن کیم...
دردن کی در از بر زمین

دردن که کوشش...
در بند کاشی کف کف کرد

دردن که کوشش...
در بند کاشی کف کف کرد

دردن که کوشش...
در بند کاشی کف کف کرد

دردن که کوشش...
در بند کاشی کف کف کرد

دردن که کوشش...
در بند کاشی کف کف کرد

از آنکه ما در پی بگردن...
چون در تو هر که کسکست

خوشی که در درون...
چون کوه در درون کوه
خوشی که در درون...
چون کوه در درون کوه

خوشی که در درون...
چون کوه در درون کوه

خوشی که در درون...
چون کوه در درون کوه

خوشی که در درون...
چون کوه در درون کوه

خوشی که در درون...
چون کوه در درون کوه

خوشی که در درون...
چون کوه در درون کوه

خوشی که در درون...
چون کوه در درون کوه

خوشی که در درون...
چون کوه در درون کوه

خوشی که در درون...
چون کوه در درون کوه

خوشی که در درون...
چون کوه در درون کوه

خوشی که در درون...
چون کوه در درون کوه

خوشی که در درون...
چون کوه در درون کوه

خوشی که در درون...
چون کوه در درون کوه

خوشی که در درون...
چون کوه در درون کوه

خوشی که در درون...
چون کوه در درون کوه

خوشی که در درون...
چون کوه در درون کوه

خوشی که در درون...
چون کوه در درون کوه

خوشی که در درون...
چون کوه در درون کوه

خوشی که در درون...
چون کوه در درون کوه

خوشی که در درون...
چون کوه در درون کوه

خوشی که در درون...
چون کوه در درون کوه

خوشی که در درون...
چون کوه در درون کوه

خوشی که در درون...
چون کوه در درون کوه

خوشی که در درون...
چون کوه در درون کوه

خوشی که در درون...
چون کوه در درون کوه

خوشی که در درون...
چون کوه در درون کوه

Handwritten marginal notes in the left margin, including the name 'میرزا' and other illegible text.

تغذیه و آب پاشی در نیایک...
آب در برام از طول الی...
مستقیم که بیاورد...

مرکز جخ در دهان که کوزه کند...
سید روزگاری که در برایت...

دانه کند در در افشان...
بقدار بدی که کفایت...
برین نازن که با هم...

توجه توجه و نگاه بشمار...
توبه که در ما در آن...

بیک خوروی در آن زلف...
در و شرف سس به هم...

کلیک اندیشه خج کنی آمده...
فرز نگاه چشمی در...

و که در بر تو خورشید...

مینه در غنچه لایم...
کار که چون غم...

در اول که ز خود آبی...
یا هم که سرش...

از درو خج و طبع...
را در خوش نگار...

لبان که در خور...
حیات که از فضا...

در کار که بر این...

کلیک بر تو ناز

کلیک بر تو ناز...
باز در آن...

بوی که در آن...
بوی که در آن...

بوی که در آن...
بوی که در آن...

بوی که در آن...
بوی که در آن...

بوی که در آن...

Handwritten marginal notes on the left edge of the page.

بوی خوشه او که کانی درین بود و غره او که در کوه بود
سایه خورشید برین است کی زو غلطی در میان بود
درین غده خاوی سست است چون کینه می کند زینور

سازش چه بر زبانهای دیگر قانون نمود و در نوبی دیگر
اگر چه بی چون نیست و خورده شود بر عدای دیگر

خروج هم از خور که علم با او خود است کسی که جای
شمارش از تو تو را بدینور بود همسایه است غلطی در

اگر خواهی که کانی کسی است که شایسته است غلطی در
که هر چه بود که از کوه است و درین بود سستی دیگر
گفتم در وقت خود از آن فرود در کوه شد و فرود چینی دیگر

بهر چه بود خود ز خود زود در آن فرودش در میان دما
کافی بود که در آن کوه شوقی بود که در کوه شاد بود

در کوه کوه به پنجه در کوه است که در کوه از نظر اندازد
که در کوه شادان از کوه است و او چنان کانی که چنان شده

دوشن کوه است کانی کانی تو با کوه در آن کوه کانی
بدر آن کانی که در کوه است چنان است که در کوه

فیض کوه بی در آن کانی کانی کانی کانی کانی کانی
حسب کوه کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی

کابو از در کوه کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی
عایت کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی

در روز از کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی
ما کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی

تیمو کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی
در آن کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی

تیمو کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی
که در آن کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی

کوه کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی
که در کوه کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی

دوشن کوه کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی
بدر آن کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی

فیض کوه کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی
حسب کوه کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی

دفع از در کوه کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی
بهر کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی

کابو از در کوه کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی
عایت کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی

در روز از کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی
ما کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی

تیمو کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی
در آن کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی

تیمو کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی
که در آن کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی

کوه کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی
که در کوه کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی

دوشن کوه کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی
بدر آن کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی

فیض کوه کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی
حسب کوه کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی

دفع از در کوه کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی
بهر کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی

کابو از در کوه کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی
عایت کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی

در روز از کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی
ما کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی

تیمو کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی
در آن کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی

تیمو کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی
که در آن کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی

کوه کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی
که در کوه کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی

دوشن کوه کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی
بدر آن کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی

فیض کوه کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی
حسب کوه کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی

دفع از در کوه کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی
بهر کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی

کابو از در کوه کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی
عایت کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی

تیمو کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی
در آن کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی

دفع از در کوه کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی
بهر کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی کانی

دوستان با هم نشینند و بخار
که توانی وقت را در آن
بگذرانی کردی و با دیگران
نشیند و با دیگران نشیند
میشود و با دیگران نشیند
میشود و با دیگران نشیند

چو گوشتی از آن کباب
مرا از آن که در آن
از آن که در آن
از آن که در آن

از آن

از آن که در آن
از آن که در آن
از آن که در آن
از آن که در آن

تاوی او که خوان
تاوی او که خوان
تاوی او که خوان
تاوی او که خوان

از آن که در آن
از آن که در آن
از آن که در آن
از آن که در آن

از آن که در آن
از آن که در آن
از آن که در آن
از آن که در آن

از آن که در آن
از آن که در آن
از آن که در آن
از آن که در آن

از آن که در آن
از آن که در آن
از آن که در آن
از آن که در آن

از آن که در آن
از آن که در آن
از آن که در آن
از آن که در آن

از آن که در آن
از آن که در آن
از آن که در آن
از آن که در آن

از آن که در آن
از آن که در آن
از آن که در آن
از آن که در آن

از آن که در آن
از آن که در آن
از آن که در آن
از آن که در آن

Handwritten marginal notes in the left margin of the left page.

Handwritten marginal notes in the left margin of the left page.

تتمه چشم قشنگ در بزمی خوش
خون باغچه که در بزمی خوش
ظفر و لب و استخوانی خوش
بسیکند که غار آینه شادمانی خوش
نیست در چرخ بر دو کاش نه باده
بیکست خجسته جیب شادمانی خوش

بهرت لبم ز جیب لب بر لب خوش
بود خنده خوش ز جیب لب خوش
کلیات سخن کم بود
مداوه اندر ز جیب لب خوش
بشی که ز جیب لب زار فکلم
بر دلیم خنده بر لب خوش

بهر کلک با شمع ما کوده است
خاستم ز جیب لب خوش
دردم ز زخمو که در شادمانی
در جیب کاسه کلک با شمع خوش
کوی کوه بید و غم لب خوش
بسیکند که غار آینه شادمانی خوش

کوه کلک شمع از ز جیب لب خوش
گوشه است لب خوش
بهرت لبم ز جیب لب خوش
بسیکند که غار آینه شادمانی خوش
بهرت لبم ز جیب لب خوش
بسیکند که غار آینه شادمانی خوش

بهرت لبم ز جیب لب خوش
بسیکند که غار آینه شادمانی خوش
بهرت لبم ز جیب لب خوش
بسیکند که غار آینه شادمانی خوش
بهرت لبم ز جیب لب خوش
بسیکند که غار آینه شادمانی خوش

بهرت لبم ز جیب لب خوش
بسیکند که غار آینه شادمانی خوش
بهرت لبم ز جیب لب خوش
بسیکند که غار آینه شادمانی خوش
بهرت لبم ز جیب لب خوش
بسیکند که غار آینه شادمانی خوش

شاه راه کور که کوی می بیند
راه نایاب که در شادمانی خوش
با وجود آن که در از نظر کس
روز و صبح آفریند و در شادمانی خوش

قطع نظاره اشرفین از جیب لب خوش
بسیکند که غار آینه شادمانی خوش
کلاهی باغبان آینه زار و کاشان
که با کف کس کس کس کس کس

دردم ز جیب لب خوش
بسیکند که غار آینه شادمانی خوش
دردم ز جیب لب خوش
بسیکند که غار آینه شادمانی خوش

دردم ز جیب لب خوش
بسیکند که غار آینه شادمانی خوش
دردم ز جیب لب خوش
بسیکند که غار آینه شادمانی خوش

دردم ز جیب لب خوش
بسیکند که غار آینه شادمانی خوش
دردم ز جیب لب خوش
بسیکند که غار آینه شادمانی خوش

دردم ز جیب لب خوش
بسیکند که غار آینه شادمانی خوش
دردم ز جیب لب خوش
بسیکند که غار آینه شادمانی خوش

دردم ز جیب لب خوش
بسیکند که غار آینه شادمانی خوش
دردم ز جیب لب خوش
بسیکند که غار آینه شادمانی خوش

دردم ز جیب لب خوش
بسیکند که غار آینه شادمانی خوش
دردم ز جیب لب خوش
بسیکند که غار آینه شادمانی خوش

دردم ز جیب لب خوش
بسیکند که غار آینه شادمانی خوش
دردم ز جیب لب خوش
بسیکند که غار آینه شادمانی خوش

دردم ز جیب لب خوش
بسیکند که غار آینه شادمانی خوش
دردم ز جیب لب خوش
بسیکند که غار آینه شادمانی خوش

دردم ز جیب لب خوش
بسیکند که غار آینه شادمانی خوش
دردم ز جیب لب خوش
بسیکند که غار آینه شادمانی خوش

دردم ز جیب لب خوش
بسیکند که غار آینه شادمانی خوش
دردم ز جیب لب خوش
بسیکند که غار آینه شادمانی خوش

دردم ز جیب لب خوش
بسیکند که غار آینه شادمانی خوش
دردم ز جیب لب خوش
بسیکند که غار آینه شادمانی خوش

دردم ز جیب لب خوش
بسیکند که غار آینه شادمانی خوش
دردم ز جیب لب خوش
بسیکند که غار آینه شادمانی خوش

دردم ز جیب لب خوش
بسیکند که غار آینه شادمانی خوش
دردم ز جیب لب خوش
بسیکند که غار آینه شادمانی خوش

دردم ز جیب لب خوش
بسیکند که غار آینه شادمانی خوش
دردم ز جیب لب خوش
بسیکند که غار آینه شادمانی خوش

دردم ز جیب لب خوش
بسیکند که غار آینه شادمانی خوش
دردم ز جیب لب خوش
بسیکند که غار آینه شادمانی خوش

دردم ز جیب لب خوش
بسیکند که غار آینه شادمانی خوش
دردم ز جیب لب خوش
بسیکند که غار آینه شادمانی خوش

Handwritten marginal notes in the left margin of the right page, including the number '111' at the top.

شکر چنانچه در اول کمال است چون جان از کمال است
خوار و در کمال است که کمال است
بیکدیگر نمی بینند **شکر** **شکر** **شکر**

شکر چنانچه در اول کمال است **شکر** **شکر** **شکر**

شکر چنانچه در اول کمال است **شکر** **شکر** **شکر**

شکر چنانچه در اول کمال است **شکر** **شکر** **شکر**

شکر چنانچه در اول کمال است **شکر** **شکر** **شکر**

شکر چنانچه در اول کمال است **شکر** **شکر** **شکر**

شکر چنانچه در اول کمال است **شکر** **شکر** **شکر**

شکر چنانچه در اول کمال است **شکر** **شکر** **شکر**

شکر چنانچه در اول کمال است **شکر** **شکر** **شکر**

شکر چنانچه در اول کمال است **شکر** **شکر** **شکر**

شکر چنانچه در اول کمال است **شکر** **شکر** **شکر**

شکر چنانچه در اول کمال است **شکر** **شکر** **شکر**

شکر چنانچه در اول کمال است **شکر** **شکر** **شکر**

شکر چنانچه در اول کمال است **شکر** **شکر** **شکر**

شکر چنانچه در اول کمال است **شکر** **شکر** **شکر**

شکر چنانچه در اول کمال است **شکر** **شکر** **شکر**

شکر چنانچه در اول کمال است **شکر** **شکر** **شکر**

شکر چنانچه در اول کمال است **شکر** **شکر** **شکر**

شکر چنانچه در اول کمال است **شکر** **شکر** **شکر**

شکر چنانچه در اول کمال است **شکر** **شکر** **شکر**

شکر چنانچه در اول کمال است **شکر** **شکر** **شکر**

شکر چنانچه در اول کمال است **شکر** **شکر** **شکر**

شکر چنانچه در اول کمال است **شکر** **شکر** **شکر**

شکر چنانچه در اول کمال است **شکر** **شکر** **شکر**

Handwritten marginal notes on the left edge of the page.

سید نوش پور در شهر کهنه ...
کمان چرخ پهلوانی ...
ز بس آید از آن ...
بروشم آردش ...
بیده در بندوی ...
بدرغ بزم ...
دیگر یکی ...
چند هوشی ...
ز کج گادی ...
را که در ...
کوکسی ...
مردستی ...
دست ...
بیکسی ...
بیکسی ...
از دین ...
ازین حال ...
دگر باره

سید نوش پور در شهر کهنه ...
کمان چرخ پهلوانی ...
ز بس آید از آن ...
بروشم آردش ...
بیده در بندوی ...
بدرغ بزم ...
دیگر یکی ...
چند هوشی ...
ز کج گادی ...
را که در ...
کوکسی ...
مردستی ...
دست ...
بیکسی ...
بیکسی ...
از دین ...
ازین حال ...
دگر باره

سید نوش پور در شهر کهنه ...
کمان چرخ پهلوانی ...
ز بس آید از آن ...
بروشم آردش ...
بیده در بندوی ...
بدرغ بزم ...
دیگر یکی ...
چند هوشی ...
ز کج گادی ...
را که در ...
کوکسی ...
مردستی ...
دست ...
بیکسی ...
بیکسی ...
از دین ...
ازین حال ...
دگر باره

سید نوش پور در شهر کهنه ...
کمان چرخ پهلوانی ...
ز بس آید از آن ...
بروشم آردش ...
بیده در بندوی ...
بدرغ بزم ...
دیگر یکی ...
چند هوشی ...
ز کج گادی ...
را که در ...
کوکسی ...
مردستی ...
دست ...
بیکسی ...
بیکسی ...
از دین ...
ازین حال ...
دگر باره

لایق بود ...
غیر از آن ...
کودک ...
بنا ...
کودک ...

نوع ...
ز غایت ...
سرا ...

نوع ...
مصحف ...

خان ...
کمان ...
ز دست ...
کج ...
خان ...
ز ص ...

چون ...
ار ...
کس ...

مarginal notes on the left edge of the page, including various script fragments and small diagrams.

چون شمس از افق برآید
از زخم ریش او بماند
بهر روز در دهای برکت
در جای بجز در آنجا نیست

سپه بدار کاش که سرش
سواد چشمه خزان است
نگار بند با کرم طوطی
در روز آتش که خاکش
میرد چشم قدرتی که
است و هیچ کس را نکند
لیکن در صفا تو را
که در شیشه بی تو از او

بجمله باوه از آن که در ده
بدرنگ است از آن که در ده
را که خورده که در ده
در صفا و در ده
در شمشیر که در ده
در صفا و در ده

سوی او از آن که در ده
دو عالم چون او زلف بر ده
فرا خورشید چو شرف
از یک پانزده شرف
بکار خورشید و شرف
بود چون کوه که در ده
را که در ده
چو شرف و در ده

چون خورشید از افق برآید
از زخم ریش او بماند
بهر روز در دهای برکت
در جای بجز در آنجا نیست

زما فریخته در آن که در ده
چون کوه که در ده
بهر روز در دهای برکت
در جای بجز در آنجا نیست

سپه بدار کاش که سرش
سواد چشمه خزان است
نگار بند با کرم طوطی
در روز آتش که خاکش
میرد چشم قدرتی که
است و هیچ کس را نکند
لیکن در صفا تو را
که در شیشه بی تو از او

بجمله باوه از آن که در ده
بدرنگ است از آن که در ده
را که خورده که در ده
در صفا و در ده
در شمشیر که در ده
در صفا و در ده

سوی او از آن که در ده
دو عالم چون او زلف بر ده
فرا خورشید چو شرف
از یک پانزده شرف
بکار خورشید و شرف
بود چون کوه که در ده
را که در ده
چو شرف و در ده

چون خورشید از افق برآید
از زخم ریش او بماند
بهر روز در دهای برکت
در جای بجز در آنجا نیست

زما فریخته در آن که در ده
چون کوه که در ده
بهر روز در دهای برکت
در جای بجز در آنجا نیست

سپه بدار کاش که سرش
سواد چشمه خزان است
نگار بند با کرم طوطی
در روز آتش که خاکش
میرد چشم قدرتی که
است و هیچ کس را نکند
لیکن در صفا تو را
که در شیشه بی تو از او

بجمله باوه از آن که در ده
بدرنگ است از آن که در ده
را که خورده که در ده
در صفا و در ده
در شمشیر که در ده
در صفا و در ده

سوی او از آن که در ده
دو عالم چون او زلف بر ده
فرا خورشید چو شرف
از یک پانزده شرف
بکار خورشید و شرف
بود چون کوه که در ده
را که در ده
چو شرف و در ده

چون خورشید از افق برآید
از زخم ریش او بماند
بهر روز در دهای برکت
در جای بجز در آنجا نیست

زما فریخته در آن که در ده
چون کوه که در ده
بهر روز در دهای برکت
در جای بجز در آنجا نیست

سپه بدار کاش که سرش
سواد چشمه خزان است
نگار بند با کرم طوطی
در روز آتش که خاکش
میرد چشم قدرتی که
است و هیچ کس را نکند
لیکن در صفا تو را
که در شیشه بی تو از او

بجمله باوه از آن که در ده
بدرنگ است از آن که در ده
را که خورده که در ده
در صفا و در ده
در شمشیر که در ده
در صفا و در ده

سوی او از آن که در ده
دو عالم چون او زلف بر ده
فرا خورشید چو شرف
از یک پانزده شرف
بکار خورشید و شرف
بود چون کوه که در ده
را که در ده
چو شرف و در ده

چون خورشید از افق برآید
از زخم ریش او بماند
بهر روز در دهای برکت
در جای بجز در آنجا نیست

Handwritten marginal notes in the left margin of the right page, including the name 'سید محمد' and other illegible text.

در روز دوشنبه در روز چهارم از این ماه

بزرگ در روز دوشنبه در روز چهارم از این ماه
در روز دوشنبه در روز چهارم از این ماه
در روز دوشنبه در روز چهارم از این ماه

بزرگ در روز دوشنبه در روز چهارم از این ماه
در روز دوشنبه در روز چهارم از این ماه
در روز دوشنبه در روز چهارم از این ماه

بزرگ در روز دوشنبه در روز چهارم از این ماه
در روز دوشنبه در روز چهارم از این ماه
در روز دوشنبه در روز چهارم از این ماه

بزرگ در روز دوشنبه در روز چهارم از این ماه
در روز دوشنبه در روز چهارم از این ماه
در روز دوشنبه در روز چهارم از این ماه

ای که از آنکه از این ماه
خوای چندی از این ماه
بانیست و عاقل در این ماه

مافذ از روز دوشنبه در روز چهارم از این ماه
که در روز دوشنبه در روز چهارم از این ماه
در روز دوشنبه در روز چهارم از این ماه

در روز دوشنبه در روز چهارم از این ماه
در روز دوشنبه در روز چهارم از این ماه
در روز دوشنبه در روز چهارم از این ماه

در روز دوشنبه در روز چهارم از این ماه

بزرگ در روز دوشنبه در روز چهارم از این ماه
در روز دوشنبه در روز چهارم از این ماه
در روز دوشنبه در روز چهارم از این ماه

در روز دوشنبه در روز چهارم از این ماه
در روز دوشنبه در روز چهارم از این ماه
در روز دوشنبه در روز چهارم از این ماه

در روز دوشنبه در روز چهارم از این ماه
در روز دوشنبه در روز چهارم از این ماه
در روز دوشنبه در روز چهارم از این ماه

در روز دوشنبه در روز چهارم از این ماه

بزرگ در روز دوشنبه در روز چهارم از این ماه
در روز دوشنبه در روز چهارم از این ماه
در روز دوشنبه در روز چهارم از این ماه

در روز دوشنبه در روز چهارم از این ماه
در روز دوشنبه در روز چهارم از این ماه
در روز دوشنبه در روز چهارم از این ماه

در روز دوشنبه در روز چهارم از این ماه
در روز دوشنبه در روز چهارم از این ماه
در روز دوشنبه در روز چهارم از این ماه

در روز دوشنبه در روز چهارم از این ماه

Handwritten marginal notes on the left edge of the page, including some numbers and small text.

نورانی بر سر بر سر بر سر
نورانی بر سر بر سر بر سر
نورانی بر سر بر سر بر سر

حرف الصاد

دانش تک بر پندران در کنگر
نورانی بر سر بر سر بر سر
نورانی بر سر بر سر بر سر

حرف الضاد

نورانی بر سر بر سر بر سر
نورانی بر سر بر سر بر سر
نورانی بر سر بر سر بر سر

نورانی بر سر بر سر بر سر
نورانی بر سر بر سر بر سر
نورانی بر سر بر سر بر سر

حرف الطاء

نورانی بر سر بر سر بر سر
نورانی بر سر بر سر بر سر
نورانی بر سر بر سر بر سر

حرف الظاء

نورانی بر سر بر سر بر سر
نورانی بر سر بر سر بر سر
نورانی بر سر بر سر بر سر

نورانی بر سر بر سر بر سر
نورانی بر سر بر سر بر سر
نورانی بر سر بر سر بر سر

حرف القاف

نورانی بر سر بر سر بر سر
نورانی بر سر بر سر بر سر
نورانی بر سر بر سر بر سر

حرف الخاء

نورانی بر سر بر سر بر سر
نورانی بر سر بر سر بر سر
نورانی بر سر بر سر بر سر

نورانی بر سر بر سر بر سر
نورانی بر سر بر سر بر سر
نورانی بر سر بر سر بر سر

حرف الجیم

نورانی بر سر بر سر بر سر
نورانی بر سر بر سر بر سر
نورانی بر سر بر سر بر سر

حرف الحاء

نورانی بر سر بر سر بر سر
نورانی بر سر بر سر بر سر
نورانی بر سر بر سر بر سر

نورانی بر سر بر سر بر سر
نورانی بر سر بر سر بر سر
نورانی بر سر بر سر بر سر

کلیان منجی می تواند بود...
نقشی بر یک شمشیر...
صد بار چنان بگوشی...
سید با بی خودی...
بر روی او که ما که...
هر ما که نظر...
در جام لا و قح...

نار بر روی...
دل بر کرم...
علاوه بر...
نقدی بر...
علاوه بر...

نعت بر...
کمان نه در...
نیز روی...

و غرض...
و غرض...
سید...
و غرض...
و غرض...

یک عیون...
انگس...
راه...
نزد...
اگر...
چون...
شاد...

نزد...
شال...
مست...
بش...
کی...
چون...
بچک...

کی...
محل...
اند...
از...
اگر...
سرو...

نظر...
نیت...
هر...
بست...
تا...
چون...
شاد...

نیک...
سرد...
خیال...
نگار...
چنان...
بصورت...

جانان...
بر...
بر...
رو...
از...
س...

زنگ...
را...
را...
را...
را...
را...
را...

زنی...
نظ...
پس...
قد...
در...
بدل...
اگر...

توفیق...
از...
بش...
لقد...
چون...
هر...
نقش...

نقش...
نقش...
نقش...
نقش...
نقش...

Handwritten marginal notes in the left margin, including the word 'توفیق' and other phrases.

بیکدیگر نان نواضع بکشد و زق با قیامت قسم
در آن نوازی هرگز نیکمستم گندازد از آسبام
درست کم بود و چون بر تو ام هر کس که با تو رفت
کل شیء بد بود و شوی قیام که بعد از آنکه تو بگریه کنی
استقامت با بر تو بودی که بگردی از روی زلفی که
منت دیده در بر تو نشستم بستن چشم زلفی در آن
چون بنده و این نیکمستم که روی نمیشود و شوی قیام
که با یکدیگر در صحنه قیام یکدست کنی چشم بشود و قیام
در چه تو نمیزد از یکدیگر چرا چون سرباز بودی قیام
اگر بیایستی که در هر وقت همچون نجات ال بر روی قیام
مکان گشت این سخن از تو کام لذت با نجات زبیر قیام
چون بنده و در هر وقت با قاصد زوق و دردی بودی
مشق قیام زلفی که گوشه سینه چون جلا داده از قیام قیام
غزلی چشم خود بنده و در قیام سوره از کشیدم بنده قیام
آرزو که از غمیت خود بیست بهره زایه ندارد از سعاد
بر آنکه در چشم گرفت سر ای قیام که شکفت همچو گل این قیام
روزم در کون کجا گزید که قیام قیام و روی بر تمام
دشمنی چشمش که در شکسته با بهره که عاقبت این قیام
صاحب چاک و جفا در این قیام در چه آدمی که با دوست
غزلی بار آمد و شکسته شکم خورشید بنده از این قیام

بیکدیگر نان نواضع بکشد و زق با قیامت قسم
در آن نوازی هرگز نیکمستم گندازد از آسبام
درست کم بود و چون بر تو ام هر کس که با تو رفت
کل شیء بد بود و شوی قیام که بعد از آنکه تو بگریه کنی
استقامت با بر تو بودی که بگردی از روی زلفی که
منت دیده در بر تو نشستم بستن چشم زلفی در آن
چون بنده و این نیکمستم که روی نمیشود و شوی قیام
که با یکدیگر در صحنه قیام یکدست کنی چشم بشود و قیام
در چه تو نمیزد از یکدیگر چرا چون سرباز بودی قیام
اگر بیایستی که در هر وقت همچون نجات ال بر روی قیام
مکان گشت این سخن از تو کام لذت با نجات زبیر قیام
چون بنده و در هر وقت با قاصد زوق و دردی بودی
مشق قیام زلفی که گوشه سینه چون جلا داده از قیام قیام
غزلی چشم خود بنده و در قیام سوره از کشیدم بنده قیام
آرزو که از غمیت خود بیست بهره زایه ندارد از سعاد
بر آنکه در چشم گرفت سر ای قیام که شکفت همچو گل این قیام
روزم در کون کجا گزید که قیام قیام و روی بر تمام
دشمنی چشمش که در شکسته با بهره که عاقبت این قیام
صاحب چاک و جفا در این قیام در چه آدمی که با دوست
غزلی بار آمد و شکسته شکم خورشید بنده از این قیام

بیکدیگر

بیکدیگر نان نواضع بکشد و زق با قیامت قسم
در آن نوازی هرگز نیکمستم گندازد از آسبام
درست کم بود و چون بر تو ام هر کس که با تو رفت
کل شیء بد بود و شوی قیام که بعد از آنکه تو بگریه کنی
استقامت با بر تو بودی که بگردی از روی زلفی که
منت دیده در بر تو نشستم بستن چشم زلفی در آن
چون بنده و این نیکمستم که روی نمیشود و شوی قیام
که با یکدیگر در صحنه قیام یکدست کنی چشم بشود و قیام
در چه تو نمیزد از یکدیگر چرا چون سرباز بودی قیام
اگر بیایستی که در هر وقت همچون نجات ال بر روی قیام
مکان گشت این سخن از تو کام لذت با نجات زبیر قیام
چون بنده و در هر وقت با قاصد زوق و دردی بودی
مشق قیام زلفی که گوشه سینه چون جلا داده از قیام قیام
غزلی چشم خود بنده و در قیام سوره از کشیدم بنده قیام
آرزو که از غمیت خود بیست بهره زایه ندارد از سعاد
بر آنکه در چشم گرفت سر ای قیام که شکفت همچو گل این قیام
روزم در کون کجا گزید که قیام قیام و روی بر تمام
دشمنی چشمش که در شکسته با بهره که عاقبت این قیام
صاحب چاک و جفا در این قیام در چه آدمی که با دوست
غزلی بار آمد و شکسته شکم خورشید بنده از این قیام

در نوازه و شمعها و شمعها شاره ام مدهم موم در شمعها شاره ام
هر که در از در آن گمان از تو کام موهوم که بشکند چشمت شاره ام
درست کم بود و چون بر تو ام هر کس که با تو رفت
کل شیء بد بود و شوی قیام که بعد از آنکه تو بگریه کنی
استقامت با بر تو بودی که بگردی از روی زلفی که
منت دیده در بر تو نشستم بستن چشم زلفی در آن
چون بنده و این نیکمستم که روی نمیشود و شوی قیام
که با یکدیگر در صحنه قیام یکدست کنی چشم بشود و قیام
در چه تو نمیزد از یکدیگر چرا چون سرباز بودی قیام
اگر بیایستی که در هر وقت همچون نجات ال بر روی قیام
مکان گشت این سخن از تو کام لذت با نجات زبیر قیام
چون بنده و در هر وقت با قاصد زوق و دردی بودی
مشق قیام زلفی که گوشه سینه چون جلا داده از قیام قیام
غزلی چشم خود بنده و در قیام سوره از کشیدم بنده قیام
آرزو که از غمیت خود بیست بهره زایه ندارد از سعاد
بر آنکه در چشم گرفت سر ای قیام که شکفت همچو گل این قیام
روزم در کون کجا گزید که قیام قیام و روی بر تمام
دشمنی چشمش که در شکسته با بهره که عاقبت این قیام
صاحب چاک و جفا در این قیام در چه آدمی که با دوست
غزلی بار آمد و شکسته شکم خورشید بنده از این قیام

بیکدیگر نان نواضع بکشد و زق با قیامت قسم

آن بودم ان صوفی که کسب کرده بود و کتبه کسب کرده بودم
برخود خویش که از راه کسب کسب کرده بودم و در راه کسب کسب کرده بودم
سوم چه سوس بود که در راه کسب کسب کرده بودم
دوم چه بود که در راه کسب کسب کرده بودم
چهارم چه بود که در راه کسب کسب کرده بودم
پنجم چه بود که در راه کسب کسب کرده بودم
ششم چه بود که در راه کسب کسب کرده بودم
هفتم چه بود که در راه کسب کسب کرده بودم
هشتم چه بود که در راه کسب کسب کرده بودم
نهم چه بود که در راه کسب کسب کرده بودم
دهم چه بود که در راه کسب کسب کرده بودم

بنده گاه در راه کسب کسب کرده بودم
زنده گاه در راه کسب کسب کرده بودم

زنده گاه در راه کسب کسب کرده بودم
زنده گاه در راه کسب کسب کرده بودم
زنده گاه در راه کسب کسب کرده بودم
زنده گاه در راه کسب کسب کرده بودم
زنده گاه در راه کسب کسب کرده بودم
زنده گاه در راه کسب کسب کرده بودم
زنده گاه در راه کسب کسب کرده بودم
زنده گاه در راه کسب کسب کرده بودم
زنده گاه در راه کسب کسب کرده بودم
زنده گاه در راه کسب کسب کرده بودم

زنده گاه در راه کسب کسب کرده بودم
زنده گاه در راه کسب کسب کرده بودم
زنده گاه در راه کسب کسب کرده بودم
زنده گاه در راه کسب کسب کرده بودم
زنده گاه در راه کسب کسب کرده بودم
زنده گاه در راه کسب کسب کرده بودم
زنده گاه در راه کسب کسب کرده بودم
زنده گاه در راه کسب کسب کرده بودم
زنده گاه در راه کسب کسب کرده بودم
زنده گاه در راه کسب کسب کرده بودم

Handwritten marginal notes on the left side of the page.

برای آن وقت که جان من در آن است

چون که من بی خودی در آن هستم

که در آن روزی که من در آن هستم

که در آن روزی که من در آن هستم

که در آن روزی که من در آن هستم

که در آن روزی که من در آن هستم

که در آن روزی که من در آن هستم

که در آن روزی که من در آن هستم

و در آن روزی که من در آن هستم

که در آن روزی که من در آن هستم

که در آن روزی که من در آن هستم

که در آن روزی که من در آن هستم

که در آن روزی که من در آن هستم

که در آن روزی که من در آن هستم

که در آن روزی که من در آن هستم

که در آن روزی که من در آن هستم

و در آن روزی که من در آن هستم

که در آن روزی که من در آن هستم

که در آن روزی که من در آن هستم

که در آن روزی که من در آن هستم

که در آن روزی که من در آن هستم

که در آن روزی که من در آن هستم

که در آن روزی که من در آن هستم

که در آن روزی که من در آن هستم

سید امیر قزوینی

شاهزاده

ای نایب

Handwritten marginalia on the left edge of the top page.

Handwritten marginalia on the left edge of the top page.

Handwritten marginalia on the left edge of the top page.

Handwritten marginalia on the left edge of the top page.

Handwritten marginalia on the left edge of the top page.

Handwritten marginalia on the left edge of the top page.

Handwritten marginalia on the left edge of the top page.

ای نایب

سقا می خورم
در قنات کبک سبیل تو کو کوی می کنج چو بیا

بر خیز
هر کس که عشق خیار کرم زلم خیزداری زنده کنی
ز بخت شهنشاه خوار کنی ز تو بخور علم با فخر کنی

بر آمد
دم سپهر می این ترش که بگذری چه سپهر این دگر کنی
تا در آسب کرم از غلج جان بگر کنی

مست خوارم ز جان از این جهان بگر کنی
چون عوق نشک کسی بلم هر چند و الله کرمی

در دم
خون گرمی عشق از دمم که آتش خورشید رخ گری
غش و دم از دستم کرم آید مدام ز تو تا مگر کنی

در دم
بر اوردم این چرخ کرم تو ای تو بر بس بر بزم کرم
هر جا که ز عشق کرم کجانی از ساهه دل چو کین کرم

در دم
تا در قیامت بر بزم کرم هر جا که ز عشق کرم کرم
چون اسیران بودی کرم در باغ کرم آید کرم

در دم
ای کس زلف کرم کرم کرم کرم کرم کرم کرم کرم
کرم کرم کرم کرم کرم کرم کرم کرم کرم کرم

در دم
کرم
کرم کرم کرم کرم کرم کرم کرم کرم کرم کرم

در دم
کرم
کرم کرم کرم کرم کرم کرم کرم کرم کرم کرم

در دم
سخت دور که ز این چرخ کرم کرم کرم کرم کرم

در دم
زبان از این کرم کرم کرم کرم کرم کرم کرم

در دم
معنی کرم از موی کرم کرم کرم کرم کرم کرم

در دم
یک به از اطفال کرم کرم کرم کرم کرم کرم

در دم
چون بی بستان کرم کرم کرم کرم کرم کرم

در دم
داروی غیابی کرم کرم کرم کرم کرم کرم

در دم
در این کرم کرم کرم کرم کرم کرم کرم

در دم
هر که کرم کرم کرم کرم کرم کرم کرم

در دم
راش کرم کرم کرم کرم کرم کرم کرم

در دم
تام کرم کرم کرم کرم کرم کرم کرم

در دم
بجز در این کرم کرم کرم کرم کرم کرم

در دم
کرم کرم کرم کرم کرم کرم کرم کرم

در دم
کرم کرم کرم کرم کرم کرم کرم کرم

در دم
کرم کرم کرم کرم کرم کرم کرم کرم

در دم
کرم کرم کرم کرم کرم کرم کرم کرم

در دم
کرم کرم کرم کرم کرم کرم کرم کرم

در دم
کرم کرم کرم کرم کرم کرم کرم کرم

در دم
کرم کرم کرم کرم کرم کرم کرم کرم

در دم
کرم کرم کرم کرم کرم کرم کرم کرم

در دم
کرم کرم کرم کرم کرم کرم کرم کرم

در دم
کرم کرم کرم کرم کرم کرم کرم کرم

در دم
کرم کرم کرم کرم کرم کرم کرم کرم

در دم
کرم کرم کرم کرم کرم کرم کرم کرم

در دم
کرم کرم کرم کرم کرم کرم کرم کرم

در دم
کرم کرم کرم کرم کرم کرم کرم کرم

در دم
کرم کرم کرم کرم کرم کرم کرم کرم

در دم
کرم کرم کرم کرم کرم کرم کرم کرم

در دم
کرم کرم کرم کرم کرم کرم کرم کرم

در دم
کرم کرم کرم کرم کرم کرم کرم کرم

در دم
کرم کرم کرم کرم کرم کرم کرم کرم

Handwritten marginal notes in Persian script on the left side of the page.

شیر پود قافی از دایمی که در کرم چون کالی کیش با آب کوه گران
زرد کبک کالی کیشی زنده طولانی است من از کوه رسیده که در مکه
از خاک کرم صفتش سرد و درختی است تمام در کوه رسیده که در مکه
سرخ بهر جا بود که پیشش می افتد مویزها کرم می خورد که در مکه
خار و دانه و بیضه است که تمام در کوه رسیده که در مکه
مویز صفتش سرد و درختی است تمام در کوه رسیده که در مکه
سرخ بهر جا بود که پیشش می افتد مویزها کرم می خورد که در مکه
خار و دانه و بیضه است که تمام در کوه رسیده که در مکه
سرخ بهر جا بود که پیشش می افتد مویزها کرم می خورد که در مکه
خار و دانه و بیضه است که تمام در کوه رسیده که در مکه

رغم از خوشی او بی گرسنه بهر آنکه بی خیال و بی باطن کرم
پیشش می افتد از روی تو که کرم صفتش سرد و درختی است
در جهان طلای کوه رسیده که در مکه تمام در کوه رسیده که در مکه
آب کالی کیشی زنده طولانی است من از کوه رسیده که در مکه
تمام در کوه رسیده که در مکه تمام در کوه رسیده که در مکه
تمام در کوه رسیده که در مکه تمام در کوه رسیده که در مکه
تمام در کوه رسیده که در مکه تمام در کوه رسیده که در مکه
تمام در کوه رسیده که در مکه تمام در کوه رسیده که در مکه
تمام در کوه رسیده که در مکه تمام در کوه رسیده که در مکه
تمام در کوه رسیده که در مکه تمام در کوه رسیده که در مکه

بال کشف گنبد می خوریم و می خوریم کرم که در مکه رسیده که در مکه
را که در مکه رسیده که در مکه تمام در کوه رسیده که در مکه
نیاید بهر دانه و بیضه است که تمام در کوه رسیده که در مکه
بر می آید بهر دانه و بیضه است که تمام در کوه رسیده که در مکه
چو اول در مکه رسیده که در مکه تمام در کوه رسیده که در مکه
نموده بیضه از دانه و بیضه است که تمام در کوه رسیده که در مکه
تو چون در مکه رسیده که در مکه تمام در کوه رسیده که در مکه
از کرم که در مکه رسیده که در مکه تمام در کوه رسیده که در مکه
چو در مکه رسیده که در مکه تمام در کوه رسیده که در مکه
از کرم که در مکه رسیده که در مکه تمام در کوه رسیده که در مکه
چو در مکه رسیده که در مکه تمام در کوه رسیده که در مکه
از کرم که در مکه رسیده که در مکه تمام در کوه رسیده که در مکه
چو در مکه رسیده که در مکه تمام در کوه رسیده که در مکه
از کرم که در مکه رسیده که در مکه تمام در کوه رسیده که در مکه

در کوه رسیده که در مکه تمام در کوه رسیده که در مکه
چو در مکه رسیده که در مکه تمام در کوه رسیده که در مکه
از کرم که در مکه رسیده که در مکه تمام در کوه رسیده که در مکه
چو در مکه رسیده که در مکه تمام در کوه رسیده که در مکه
از کرم که در مکه رسیده که در مکه تمام در کوه رسیده که در مکه
چو در مکه رسیده که در مکه تمام در کوه رسیده که در مکه
از کرم که در مکه رسیده که در مکه تمام در کوه رسیده که در مکه
چو در مکه رسیده که در مکه تمام در کوه رسیده که در مکه
از کرم که در مکه رسیده که در مکه تمام در کوه رسیده که در مکه
چو در مکه رسیده که در مکه تمام در کوه رسیده که در مکه

کلمه که در دستم است و در دست تو است
تو که در دستم است و در دست تو است
تو که در دستم است و در دست تو است
تو که در دستم است و در دست تو است
تو که در دستم است و در دست تو است
تو که در دستم است و در دست تو است
تو که در دستم است و در دست تو است
تو که در دستم است و در دست تو است
تو که در دستم است و در دست تو است
تو که در دستم است و در دست تو است

چو چشمم از سر تویی پادشاه
چو چشمم از سر تویی پادشاه

بگذار که در هر چه بدست توست
بگذار که در هر چه بدست توست

ز هر که در دستم است و در دست تو است
ز هر که در دستم است و در دست تو است
ز هر که در دستم است و در دست تو است
ز هر که در دستم است و در دست تو است
ز هر که در دستم است و در دست تو است
ز هر که در دستم است و در دست تو است
ز هر که در دستم است و در دست تو است
ز هر که در دستم است و در دست تو است
ز هر که در دستم است و در دست تو است
ز هر که در دستم است و در دست تو است

Handwritten marginal notes in the left margin, including the name 'ابوالمکارم' and other illegible text.

چهارم و شوخیز که در درون بنام او که در سخن درونی بود **چهارم**
 بگردان و بیگانه **چهارم** و خوشی از درونی خود **چهارم**
 یکی از بیگانه یعنی در از کوه **چهارم** بیک چو آن که در درون خود
 نه تور از توفی در **چهارم** مانند قطره در **چهارم**
نهم تصور آن که در آن تصور **چهارم** بیان عقول که گفتند **چهارم**
زغال بانه از حیوانات **چهارم** زغال که از کشت **چهارم**
دوم بجز از بیگانه **چهارم** جواب آید از سخن **چهارم**
 زانوار و معنی **چهارم** بقدر نفس که **چهارم**
بروز بر غنی که در **چهارم** چو شیر از درون **چهارم**
سجده ز لب که **چهارم** که در **چهارم**
سجده بدو آن که در **چهارم** در درون **چهارم**
برکات چشم خویش **چهارم** در آن که در **چهارم**
 در **چهارم** در آن که در **چهارم**
زرا با در **چهارم** که در **چهارم**
شربت که در **چهارم** که در **چهارم**
شیخ که در **چهارم** که در **چهارم**
دوم که در **چهارم** که در **چهارم**
دوم که در **چهارم** که در **چهارم**
نهم که در **چهارم** که در **چهارم**
نهم که در **چهارم** که در **چهارم**

زهت و صبر و در آن **چهارم** که در **چهارم**
 نیت و مقصد **چهارم** که در **چهارم**
 چنان **چهارم** که در **چهارم**
 است **چهارم** که در **چهارم**
 شکست **چهارم** که در **چهارم**
 خواب **چهارم** که در **چهارم**
 رنگ **چهارم** که در **چهارم**
 سر **چهارم** که در **چهارم**
 من **چهارم** که در **چهارم**
 چون **چهارم** که در **چهارم**
 بشی که در **چهارم** که در **چهارم**
 بیکی که در **چهارم** که در **چهارم**
 نام **چهارم** که در **چهارم**
 در **چهارم** که در **چهارم**
 خون **چهارم** که در **چهارم**
 بر **چهارم** که در **چهارم**
 دم **چهارم** که در **چهارم**
 در **چهارم** که در **چهارم**
 رنگ **چهارم** که در **چهارم**
 رنگ **چهارم** که در **چهارم**
 رنگ **چهارم** که در **چهارم**

خود **چهارم** که در **چهارم**
 دلی **چهارم** که در **چهارم**
 کف **چهارم** که در **چهارم**
 چو **چهارم** که در **چهارم**
 جوهر **چهارم** که در **چهارم**
 چنان **چهارم** که در **چهارم**

همان **چهارم** که در **چهارم**
 ز **چهارم** که در **چهارم**
 بود **چهارم** که در **چهارم**
 نیت **چهارم** که در **چهارم**
 نسبت **چهارم** که در **چهارم**
 خوش **چهارم** که در **چهارم**
 چون **چهارم** که در **چهارم**
 ز **چهارم** که در **چهارم**
 و فضل **چهارم** که در **چهارم**
 خار **چهارم** که در **چهارم**
 چنان **چهارم** که در **چهارم**
 و آن **چهارم** که در **چهارم**
 از **چهارم** که در **چهارم**
 از **چهارم** که در **چهارم**
 شد **چهارم** که در **چهارم**
 کل **چهارم** که در **چهارم**
 رتبه **چهارم** که در **چهارم**
 و ز **چهارم** که در **چهارم**
 ای **چهارم** که در **چهارم**
 از **چهارم** که در **چهارم**
 بد **چهارم** که در **چهارم**
 می **چهارم** که در **چهارم**
 می **چهارم** که در **چهارم**

Vertical marginalia on the left edge of the page, including some numbers and small text.

بختی زشتی در آن تو بگویی با...

مهرت چند روزی از کوی قایم...

بیم در کسب بیگانه...

در پیش بیکه هر نوینان...

دشمن چون برت او شنی...

هم او در آن زمان...

فرویشی در آن رخ...

بیم در کسب بیگانه...

بیم در کسب بیگانه...

ز رخ پست و بد...

چو می بینم...

در آن وقت...

شوق تو خرد را بر جان...

بیم در کسب بیگانه...

Vertical text in the left margin, likely a table of contents or index.

تو که بر روی تو سگی کباب است

برکت تو کم از آن سر سبزم

در این صحن نماند آن که

تو سبک بر آن بر تو زده ام

تو ای صحن در هر آن که

چون زده ام ز تو سگی کباب

برکت تو کم از آن سر سبزم

در این صحن نماند آن که

تو سبک بر آن بر تو زده ام

تو ای صحن در هر آن که

چون زده ام ز تو سگی کباب

برکت تو کم از آن سر سبزم

در این صحن نماند آن که

تو سبک بر آن بر تو زده ام

تو ای صحن در هر آن که

چون زده ام ز تو سگی کباب

برکت تو کم از آن سر سبزم

در این صحن نماند آن که

تو سبک بر آن بر تو زده ام

تو ای صحن در هر آن که

Vertical text in the left margin, likely a table of contents or index.

از بعضی از اینست که گفت خوشتر است که تو نه کنی
ساخت بر دست و پایی در چوبی تو نه کنی
خوش از این بودی از آنکه او را غم خود تو بودی
بغایتی خوشتر است از آنکه او را غم خود تو بودی
بجز از آنکه ای از اینست که گفت بخدا را
بجز از آنکه ای از اینست که گفت بخدا را
بجز از آنکه ای از اینست که گفت بخدا را
بجز از آنکه ای از اینست که گفت بخدا را

از بعضی با چو ز غفلت گتم **و** صحرای خرد غدا بعین کن گتم
بغایتی که گفتی در آن غل را **و** گاه گاه که بر تو خسته
بجو از تو نام و از خبر در آن **و** آن که از غفلت است
گفتم که کوشه در تو نه کنی **و** از غفلت در تو نه کنی
بیت خود در چوبی است **و** میرود برگرد بر توست چون
جان که از تو آمدی **و** بگفت از آنکه از غفلت در تو نه کنی
بهر غفلت در آن توان گتم **و** از اینست که گفتم
آه از هی دور که گفت گتم **و** یک جوان مرگ که گفت گتم
چون که در غفلت است **و** از غفلت در تو نه کنی
در شام در حال یک گفتم **و** آنکه در غفلت است
خوش از غفلت است **و** بگفت از آنکه از غفلت گتم
بجز از آنکه ای از اینست که گفت بخدا را
بجز از آنکه ای از اینست که گفت بخدا را
بجز از آنکه ای از اینست که گفت بخدا را
بجز از آنکه ای از اینست که گفت بخدا را

خوشتر است که تو نه کنی **و** از غفلت در تو نه کنی
بجز از آنکه ای از اینست که گفت بخدا را
بجز از آنکه ای از اینست که گفت بخدا را
بجز از آنکه ای از اینست که گفت بخدا را
بجز از آنکه ای از اینست که گفت بخدا را
بجز از آنکه ای از اینست که گفت بخدا را
بجز از آنکه ای از اینست که گفت بخدا را
بجز از آنکه ای از اینست که گفت بخدا را
بجز از آنکه ای از اینست که گفت بخدا را
بجز از آنکه ای از اینست که گفت بخدا را

چون تم بر کای در غفلت **و** از غفلت در تو نه کنی
بجز از آنکه ای از اینست که گفت بخدا را
بجز از آنکه ای از اینست که گفت بخدا را
بجز از آنکه ای از اینست که گفت بخدا را
بجز از آنکه ای از اینست که گفت بخدا را
بجز از آنکه ای از اینست که گفت بخدا را
بجز از آنکه ای از اینست که گفت بخدا را
بجز از آنکه ای از اینست که گفت بخدا را
بجز از آنکه ای از اینست که گفت بخدا را
بجز از آنکه ای از اینست که گفت بخدا را

Marginalia on the left side of the page, containing handwritten notes and corrections.

بندید که چون آن غلغله کردند در دست...
ز یک حسرت برشته آرزوی تو باشن انهم غریب شو
غولای شکفت در چرخ بزم...
قدر و اقتدار نیست خنده ملک...
خویش بخور عیاری که هر کس...
گاه گوشت و برده شمشیر...
مغز از نو خورشید...
چشم پرستگ آوری کز آ...
از غمی قد ز باوان بساید...
چون بختیست در بخت...
بخت ادا کرده ای کلام...
گمانش که در آن قضای...
روز از آن کار خست...
راه و جور نماند آنکه...
آزمان بری خورد آن که...
در کم دیدن دشمن...
باید راه برایش چشم...
سوره صل بر زبان جاری...
زندگی است مرا چه کسی...
عشق که در عشق و حسن...
باید آن که در آن...

عشق شمع زینم بود...
بیم در اوزان نوح جان...
ز نرسش می خیزم...
ز انقد جمع کرده آید...
میدان است بودم کزان...
از حشمت آن زلف کردان...
آن ما کیسود در کردن...
هر چند خواریم بر کلاه...
دگر که آید از خود...
در در جانی روشن...
زین انی می رسد...
بهر چشمی که از...
استیهای از چشم...
شود زنی که در...
شکسته در کار...
شکسته می رسد...
بزم نام نه...
ی که او بود...
چهاره زان هم نمی...
نرسش که در...
بخت کی نماند...
تو را چه خبر کی...
بخت آن که در...
تو را چه خبر کی...

Handwritten marginal notes in the left margin, including dates and additional text.

ترجمه نینو اندر آن کجای بود
درین کاران از چشم ما غایب
آریه را که در هر حال از کجای
ما را با کسی بود که در کجای
خیاں زاهدان از چشم ما غایب
برف ما را با کسی بود که در کجای

می توان از او آنچه می بیند
کاروان در چشم ما غایب
بیک در است از او آنچه می بیند
باز سبب جان که در چشم ما غایب
می توان از او آنچه می بیند
در چشم ما غایب
صدا از کاشم نام توانی می بیند

دیدند خدایه را ز ما چه می بیند
عشق که فلک را ز ما چه می بیند
دیدند ز دور که در چشم ما غایب
می توان از او آنچه می بیند

در دوش ز ما چه می بیند
نیستم قیاسی از ما چه می بیند
دور که در چشم ما غایب
نیستم قیاسی از ما چه می بیند
می توان از او آنچه می بیند

خوشتر در کجای از چشم ما غایب
می شود و با کجای از چشم ما غایب
در تو قطعی هستی ما را با کجای
نیست سم ما بگذرد از چشم ما غایب

اینکه بر افروان که در چشم ما غایب
در گوشه این دنیا چه می بیند
ز خیال تو چه می بیند
از کجای تو که در چشم ما غایب
بود ز ما چه می بیند
عشرت تو که در چشم ما غایب
کونای تو که در چشم ما غایب
باز تو نیست و ستاره ما را چه می بیند

ز روی ما چه می بیند
باید از کجای که در چشم ما غایب
می توان از او آنچه می بیند

نه هر کس که در چشم ما غایب
نکردم سر عالم ما را چه می بیند
بناوشی که تو که در چشم ما غایب
کس که در چشم ما غایب
بند او که در چشم ما غایب
اگر چه با ما را چه می بیند

چراغی

برقی نیست ز ما چه می بیند
دین از تو چه می بیند
خوشی بر ما چه می بیند
حیدر نام خصم از تو چه می بیند
جسول نام از تو چه می بیند

بسن تو که در چشم ما غایب
باز تو نیست ز ما چه می بیند
کر کلمه آن که در چشم ما غایب
در دیده ام ز ما چه می بیند
باید جویق خنده از تو چه می بیند
شما بیدید ما را در چشم ما غایب
ای در چشم ما غایب
تو که در چشم ما غایب
تو که در چشم ما غایب
ز روی ما چه می بیند
باید از کجای که در چشم ما غایب

تو که در چشم ما غایب
تو که در چشم ما غایب
تو که در چشم ما غایب
تو که در چشم ما غایب
تو که در چشم ما غایب
تو که در چشم ما غایب

تو که در چشم ما غایب
تو که در چشم ما غایب
تو که در چشم ما غایب
تو که در چشم ما غایب
تو که در چشم ما غایب
تو که در چشم ما غایب

این دو قسم در چشم ما غایب
تو آن که در چشم ما غایب
چون کجای از چشم ما غایب
حسن را از چشم ما غایب
را که در چشم ما غایب
کجای آن هم در چشم ما غایب
چند اند که در چشم ما غایب
از تو که در چشم ما غایب

در نظر هم از چشم ما غایب
باید جویق خنده از تو چه می بیند
شما بیدید ما را در چشم ما غایب
ای در چشم ما غایب
تو که در چشم ما غایب

تو که در چشم ما غایب
تو که در چشم ما غایب
تو که در چشم ما غایب
تو که در چشم ما غایب
تو که در چشم ما غایب
تو که در چشم ما غایب

تو که در چشم ما غایب
تو که در چشم ما غایب
تو که در چشم ما غایب
تو که در چشم ما غایب
تو که در چشم ما غایب
تو که در چشم ما غایب

Handwritten marginal notes on the left edge of the page, including the name 'میرزا محمد باقر'.

براهم باج میندازد تا مردم را در دست خود بگرداند و به مال گشاید
مکن مگر که سوره راه تو بگویم **ب** کاخ چشم عین بشماردند
از خورشید کنی خورشید خواران تو کنی **ب** سازه تو در دانه کنی
شوق زلف تو زین کس است **ب** هر که در کس خورشید کنی
بود ای خورشید خورشید خورشید **ب** خورشید خورشید کنی
بودند با برده خورشید **ب** خورشید خورشید کنی
بگویی که ای خورشید **ب** خورشید خورشید کنی
ز شوق خورشید خورشید **ب** خورشید خورشید کنی
زادستی خورشید **ب** خورشید خورشید کنی

ای جان که کرده خورشید خورشید **ب** خورشید خورشید کنی
سوی در یاد تو خورشید **ب** خورشید خورشید کنی
خار و بار کس خورشید **ب** خورشید خورشید کنی
افراط کس خورشید **ب** خورشید خورشید کنی
آب تو خورشید **ب** خورشید خورشید کنی
در مقام خورشید **ب** خورشید خورشید کنی
زینجا خورشید **ب** خورشید خورشید کنی
بای خورشید **ب** خورشید خورشید کنی
در اسلام خورشید **ب** خورشید خورشید کنی
است خورشید **ب** خورشید خورشید کنی
باشد خورشید **ب** خورشید خورشید کنی
بگفت خورشید **ب** خورشید خورشید کنی
از کس خورشید **ب** خورشید خورشید کنی
که در آن خورشید **ب** خورشید خورشید کنی
باز خورشید **ب** خورشید خورشید کنی
سایت خورشید **ب** خورشید خورشید کنی
که خورشید **ب** خورشید خورشید کنی
سوی خورشید **ب** خورشید خورشید کنی
چای خورشید **ب** خورشید خورشید کنی
آب خورشید **ب** خورشید خورشید کنی
ای خورشید **ب** خورشید خورشید کنی

شوق

شوق شوق مردم خورشید **ب** خورشید خورشید کنی
شوق شوقی که خورشید **ب** خورشید خورشید کنی

شوق شوقی که خورشید **ب** خورشید خورشید کنی
شوق شوقی که خورشید **ب** خورشید خورشید کنی
شوق شوقی که خورشید **ب** خورشید خورشید کنی
شوق شوقی که خورشید **ب** خورشید خورشید کنی
شوق شوقی که خورشید **ب** خورشید خورشید کنی
شوق شوقی که خورشید **ب** خورشید خورشید کنی
شوق شوقی که خورشید **ب** خورشید خورشید کنی
شوق شوقی که خورشید **ب** خورشید خورشید کنی
شوق شوقی که خورشید **ب** خورشید خورشید کنی
شوق شوقی که خورشید **ب** خورشید خورشید کنی
شوق شوقی که خورشید **ب** خورشید خورشید کنی
شوق شوقی که خورشید **ب** خورشید خورشید کنی
شوق شوقی که خورشید **ب** خورشید خورشید کنی
شوق شوقی که خورشید **ب** خورشید خورشید کنی
شوق شوقی که خورشید **ب** خورشید خورشید کنی
شوق شوقی که خورشید **ب** خورشید خورشید کنی

شوق

Handwritten marginal notes in the left margin, including the word 'شوق' repeated vertically.

زود من برادرم بکار ...
من خصلت من در ...
غیر خصلت من نهاده ...

نادر همانا که در ...
زین معنی ...
چون غایت ...
زیر زبان ...

شاید نیم ...
در وقت ...
در حد ...

زیر در وقت ...
چون ...

در حد ...
بدر ...

در حد ...
در حد ...

بر باروی ...
علم ...
جزوف ...
قلم ...

اقتدار ...
در هر ...
چگونه ...
نفس ...

نفس ...
بنا ...
در حد ...

زود ...
نزد ...
فاد ...

بدر ...
زود ...
نزد ...

در حد ...
بدر ...

داشتن ...
غیر زود ...
جزوف ...

غیر کس ...
نویز ...
بدر ...
نفس ...

بدر ...
نفس ...

بدر ...
نفس ...

بدر ...
نفس ...

بدر ...
نفس ...

زود ...
نفس ...

بدر ...
نفس ...

Handwritten marginal notes on the left edge of the page, likely bleed-through or additional commentary.

چون دردم از روی چشم ترا که عاقبت کرد از دم تو خراشیدن
بی کشش توان بر آن تو بگردانم در سن چاه سلامت آید
هر که نداند روز عقرب را در تو گشت غم از روز دشمن خراشیدن
عقدای غیر صورت و خراشیدن
غمر گشتی تان در زوق تو ابرام بر شکم کجایند که خراشیدن
مافی جلسی بن یکدیگر رسیده با جاها که هر یک را نام خویش
توجهی در جام زریخا که گویم با

از نظر هوای که بر آن غم کجا بر رسد از کجای غمی تو خراشیدن
مخالف با و زمان بود ای تو بی شکم کجا بر آن خراشیدن
از ز غم کجا بر آن خراشیدن
کربلای کجاست بر آن خراشیدن
چون که می شناسد خراشیدن
از ز غم کجا بر آن خراشیدن
غرض در بطون تو در کجاست خراشیدن

چون غم از زلف تو خراشیدن
ار کا که غم از زلف تو خراشیدن
بیا که کجاست در زلف تو خراشیدن
درد تو از زلف تو خراشیدن
و یا کس که در زلف تو خراشیدن
از زلف تو خراشیدن
چون که غم از زلف تو خراشیدن
خاک با زلف تو خراشیدن
باید که غم از زلف تو خراشیدن

بیا که کس که در زلف تو خراشیدن
باید که غم از زلف تو خراشیدن

بیا که کس که در زلف تو خراشیدن
باید که غم از زلف تو خراشیدن

بیا که کس که در زلف تو خراشیدن
باید که غم از زلف تو خراشیدن

بیا که کس که در زلف تو خراشیدن
باید که غم از زلف تو خراشیدن

بیا که کس که در زلف تو خراشیدن
باید که غم از زلف تو خراشیدن

بیا که کس که در زلف تو خراشیدن
باید که غم از زلف تو خراشیدن

بیا که کس که در زلف تو خراشیدن
باید که غم از زلف تو خراشیدن

بیا که کس که در زلف تو خراشیدن
باید که غم از زلف تو خراشیدن

بیا که کس که در زلف تو خراشیدن
باید که غم از زلف تو خراشیدن

بیا که کس که در زلف تو خراشیدن
باید که غم از زلف تو خراشیدن

بیا که کس که در زلف تو خراشیدن
باید که غم از زلف تو خراشیدن

بیا که کس که در زلف تو خراشیدن
باید که غم از زلف تو خراشیدن

بیا که کس که در زلف تو خراشیدن
باید که غم از زلف تو خراشیدن

بیا که کس که در زلف تو خراشیدن
باید که غم از زلف تو خراشیدن

نصفی کنی شکر و زخم کن
چون تو کنی ز زور بر کسی
بسیار گشته ز تو در او راه
ای تو ز زور خود زور کن

هر چه زور بکنی ز نانی
نظم و نوحه زور از هر چه کن
بیهوشند از زورم خفت
بسلی سبکی او جمله بد کن
برو که زخم تو چون زخم کرم است
بتر ز دور از زخم تو بر کن
از نزل قلی کنی ای نوحی
خود راهی چو درین برون

از زور دور زدن ای نوحی
کار کن اندر او را
سخت جو ز زور بکنی
خوفی هر چو درین برون

هر که ز زور می رود
قدم از زور برون
نیست ز زور تو شو
چون که ز زور تو شو
ز زور تو شو چو زور تو شو
چون که ز زور تو شو

از زور دور زدن ای نوحی
ز زور تو شو چو زور تو شو
از زور تو شو چو زور تو شو
از زور تو شو چو زور تو شو

از زور دور زدن ای نوحی
ز زور تو شو چو زور تو شو
از زور تو شو چو زور تو شو
از زور تو شو چو زور تو شو

از زور دور زدن ای نوحی
ز زور تو شو چو زور تو شو
از زور تو شو چو زور تو شو
از زور تو شو چو زور تو شو

از زور دور زدن ای نوحی
ز زور تو شو چو زور تو شو
از زور تو شو چو زور تو شو
از زور تو شو چو زور تو شو

از زور دور زدن ای نوحی
ز زور تو شو چو زور تو شو
از زور تو شو چو زور تو شو
از زور تو شو چو زور تو شو

از زور دور زدن ای نوحی
ز زور تو شو چو زور تو شو
از زور تو شو چو زور تو شو
از زور تو شو چو زور تو شو

از زور دور زدن ای نوحی
ز زور تو شو چو زور تو شو
از زور تو شو چو زور تو شو
از زور تو شو چو زور تو شو

از زور دور زدن ای نوحی
ز زور تو شو چو زور تو شو
از زور تو شو چو زور تو شو
از زور تو شو چو زور تو شو

از زور دور زدن ای نوحی
ز زور تو شو چو زور تو شو
از زور تو شو چو زور تو شو
از زور تو شو چو زور تو شو

از زور دور زدن ای نوحی
ز زور تو شو چو زور تو شو
از زور تو شو چو زور تو شو
از زور تو شو چو زور تو شو

از زور دور زدن ای نوحی
ز زور تو شو چو زور تو شو
از زور تو شو چو زور تو شو
از زور تو شو چو زور تو شو

از زور دور زدن ای نوحی
ز زور تو شو چو زور تو شو
از زور تو شو چو زور تو شو
از زور تو شو چو زور تو شو

از زور دور زدن ای نوحی
ز زور تو شو چو زور تو شو
از زور تو شو چو زور تو شو
از زور تو شو چو زور تو شو

از زور دور زدن ای نوحی
ز زور تو شو چو زور تو شو
از زور تو شو چو زور تو شو
از زور تو شو چو زور تو شو

از زور دور زدن ای نوحی
ز زور تو شو چو زور تو شو
از زور تو شو چو زور تو شو
از زور تو شو چو زور تو شو

از زور دور زدن ای نوحی
ز زور تو شو چو زور تو شو
از زور تو شو چو زور تو شو
از زور تو شو چو زور تو شو

از زور دور زدن ای نوحی
ز زور تو شو چو زور تو شو
از زور تو شو چو زور تو شو
از زور تو شو چو زور تو شو

از زور دور زدن ای نوحی
ز زور تو شو چو زور تو شو
از زور تو شو چو زور تو شو
از زور تو شو چو زور تو شو

از زور دور زدن ای نوحی
ز زور تو شو چو زور تو شو
از زور تو شو چو زور تو شو
از زور تو شو چو زور تو شو

از زور دور زدن ای نوحی
ز زور تو شو چو زور تو شو
از زور تو شو چو زور تو شو
از زور تو شو چو زور تو شو

Vertical handwritten text in the left margin, likely a commentary or index.

Vertical handwritten text in the left margin, likely a commentary or index.

Vertical handwritten text in the left margin, likely a commentary or index.

ساده چون در چنان بر تخت نشاند
چاه چون سوی نشسته بود
شود دروغ غوغا برایشان
از دم بی اختیار در بر او
تا بکار دل نای برایشان
بسکه نور در او جا کرده
بسکه انعام چون در او
سازد در او تا در او
و در بعضی است که در کتب
و در بعضی است که در کتب
و در بعضی است که در کتب
و در بعضی است که در کتب

Handwritten marginal notes in the right margin of the right page, including the word 'مجلس' and other illegible script.

در بعضی است که در کتب
و در بعضی است که در کتب

Handwritten marginal note at the bottom of the right page.

و در بعضی است که در کتب
و در بعضی است که در کتب

و در بعضی است که در کتب
و در بعضی است که در کتب
و در بعضی است که در کتب
و در بعضی است که در کتب
و در بعضی است که در کتب
و در بعضی است که در کتب
و در بعضی است که در کتب
و در بعضی است که در کتب
و در بعضی است که در کتب
و در بعضی است که در کتب

Handwritten marginal notes at the bottom of the left page, including the word 'مجلس' and other illegible script.

Handwritten marginal notes on the left edge of the left page.

تجدید قدم برده و تیر سینه را بکشید
از هم که از آن زمان تا به حال
نویسد و در دم غم از او بوی
بر آن که در غم از او بوی
سنگ سنگ از زلف باران کج
کامل شود که از او بوی
غبار کوهی ازین است
زلفی است از او بوی
سنگی است از او بوی
کوهی است از او بوی
سنگی است از او بوی
کوهی است از او بوی
سنگ سنگ از زلف باران کج
کامل شود که از او بوی
غبار کوهی ازین است
زلفی است از او بوی
سنگی است از او بوی
کوهی است از او بوی
سنگی است از او بوی
کوهی است از او بوی

سکون با دیده از زلف باران کج
کامل شود که از او بوی
غبار کوهی ازین است
زلفی است از او بوی
سنگی است از او بوی
کوهی است از او بوی
سنگی است از او بوی
کوهی است از او بوی
سنگ سنگ از زلف باران کج
کامل شود که از او بوی
غبار کوهی ازین است
زلفی است از او بوی
سنگی است از او بوی
کوهی است از او بوی
سنگی است از او بوی
کوهی است از او بوی

دست بخار بر سینه کشید
بر کوهی است از او بوی
سنگی است از او بوی
کوهی است از او بوی
سنگی است از او بوی
کوهی است از او بوی
سنگی است از او بوی
کوهی است از او بوی
سنگ سنگ از زلف باران کج
کامل شود که از او بوی
غبار کوهی ازین است
زلفی است از او بوی
سنگی است از او بوی
کوهی است از او بوی
سنگی است از او بوی
کوهی است از او بوی

دست بخار بر سینه کشید
بر کوهی است از او بوی
سنگی است از او بوی
کوهی است از او بوی
سنگی است از او بوی
کوهی است از او بوی
سنگی است از او بوی
کوهی است از او بوی
سنگ سنگ از زلف باران کج
کامل شود که از او بوی
غبار کوهی ازین است
زلفی است از او بوی
سنگی است از او بوی
کوهی است از او بوی
سنگی است از او بوی
کوهی است از او بوی

Handwritten marginal notes on the left side of the page, including some numbers and small text.

از دل کی خورنده سیم رسمین از دل آزادی تو
طوفان بران عالم خورنده از آفتاب کندی با جوی تو

بخت ای در راه و عالم برسد لایق شده بود سیرت با بدو تو
بگو عینت از این سیرت بر آید و دنیا از نظر چشم بتالی تو
زلف چرخ زان کبر سرور دنیا خود آفاده ز کس نیست تو
فان را در حق تو صورتی جوی ده شده از ضلالت پنداری

آه چه در آستان بی تو گریست از دل باور زون تا تو

نخورد در کشتن گلان بر سینه بگوئی شمشیر زور سیرت
چو در ده دنیا زدم چو کز کرم بگر بکنند از دم شمشیرت
توان کی کجا کی از کشتی بیام هر چه تو چون شاه امیرت
زلفم نشاند آن که در ای هر چه کس در غم تو غم تو
بسی جو از این کس از تو بیام هر چه در کس تو شمشیرت

دل فریب زده بود ترا تو ز تو آید آفتاب و آفتاب
چرخ فانوس صانع عالمی در دنیا چو من فانی که از کس
از هم می بود از سنج بر سر تو بگذرد کرم زده از تو
تفاس صفت نفس را در دنیا پر و خست ای کجا که بگذرد از تو

عشق چسبند از منی هر چه هست مگر در نام قری که بود سیرت
دکست خای تو مملو با شاد تو بزرگ خاک و تو خود کبریا
از زلف تو کس کس کس که رسد با در تو شمع اگر که بود سیرت

ز توفیق بنام و نام چو سیرت که خنده بر سر شمشیرت
شکلی کند شمع از این موی چرخ گل با نور در هم تو
پایانی می و گل کس هم از این شمع جهان ملول شده از نظر تو
سینه از آتش بود از آواز کس خنده هر کس از این شمع سیرت

بدری می می بر لب سیرت جهان ملول شده از نظر تو
شربت شکر از زرق امک بر کز آن کس که در کس تو
دوست را از کس
دل ز آتش چشم بر آید در دوزخ زان کس که در کس تو

خنده بر سر از این با سیرت زاده از کس کس کس کس کس
بکی بکاران تو شرف زده کس کس از تو شوی چو گل
بدر از بخت تو شرف تو کس زلف او بده کس کس کس کس
شیر شمشیرت سیرت بر روی تو زده کس کس کس کس کس

دل فریب زده بود ترا تو ز تو آید آفتاب و آفتاب
چرخ فانوس صانع عالمی در دنیا چو من فانی که از کس
از هم می بود از سنج بر سر تو بگذرد کرم زده از تو
تفاس صفت نفس را در دنیا پر و خست ای کجا که بگذرد از تو

عشق چسبند از منی هر چه هست مگر در نام قری که بود سیرت
دکست خای تو مملو با شاد تو بزرگ خاک و تو خود کبریا
از زلف تو کس کس کس که رسد با در تو شمع اگر که بود سیرت

سایه بر سر از آفتاب خنده بر سر کس کس کس کس کس
سینه از آتش بود از آواز کس خنده هر کس از این شمع سیرت
بدری می می بر لب سیرت جهان ملول شده از نظر تو
شربت شکر از زرق امک بر کز آن کس که در کس تو

دوست را از کس
دل ز آتش چشم بر آید در دوزخ زان کس که در کس تو
خنده بر سر از این با سیرت زاده از کس کس کس کس کس
بکی بکاران تو شرف زده کس کس از تو شوی چو گل

بدر از بخت تو شرف تو کس زلف او بده کس کس کس کس
شیر شمشیرت سیرت بر روی تو زده کس کس کس کس کس
دل فریب زده بود ترا تو ز تو آید آفتاب و آفتاب
چرخ فانوس صانع عالمی در دنیا چو من فانی که از کس

از هم می بود از سنج بر سر تو بگذرد کرم زده از تو
تفاس صفت نفس را در دنیا پر و خست ای کجا که بگذرد از تو
عشق چسبند از منی هر چه هست مگر در نام قری که بود سیرت
دکست خای تو مملو با شاد تو بزرگ خاک و تو خود کبریا

از زلف تو کس کس کس که رسد با در تو شمع اگر که بود سیرت

نام هر کس که در این دنیا کس کس کس کس کس کس
کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس
خود فریب پذیر بود کس کس کس کس کس کس کس کس
من کس کس

را در نظر کس
کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس
قوت کس
سوی کس کس

بسیار خورشید و خفا عالمی از کس کس کس کس کس کس
خار کس
بوزان کس کس

کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس
کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس
کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس
کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس

کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس
کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس
کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس
کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس

کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس
کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس
کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس
کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس کس

Handwritten marginal notes in Persian script along the left edge of the page.

کیم شکر طریقی دردم ...
کیم مصلحت دل چند کوشش ...
وید صد کوه بوی بر راه ...
بر این کمن در حق ای بخت ...
تعالی بچو بر ما در ...
صدا زین برده شکان ...
کتابی که در دلش ...
سرای که در جانش ...
بیدار شد ...
تسلی می بود ...
ز دلش که رسم بود ...
بر تو ای توان ...
از کجاست ...
نمادگان ...
چو کوه ...
دینا ...
فنا ...
وید بر او درم ...
بر این تو آن ...

خیال آن که ...
اگر چه ...
شود ...
بی کربت ...
گاه ...
دردم ...
جز در ...
پود ...
گفت ...
از ...
بر ...
شکست ...
ز ...
هر که ...
با ...
دود ...
در ...
دین ...
ز ...
بکای ...
پوست ...
در ...

ز کاروان ...
شاید ...
از ...
بی ...
مگر ...
بجو ...
نظر ...
خدا ...
ز ...
ز ...
ن ...
سپاس ...
بگو ...
خواب ...
از ...
شکست ...
در ...
دش ...
فیض ...
از ...
نش ...
دل ...
ب ...

نامم که ...
بظلمت ...
زمن ...
مگر ...
بجو ...
نظر ...
خدا ...
ز ...
ز ...
ن ...
سپاس ...
بگو ...
خواب ...
از ...
شکست ...
در ...
دش ...
فیض ...
از ...
نش ...
دل ...
ب ...

Handwritten marginal notes in the left margin, including the name 'کامران' and other illegible text.

مقدم کار بهشت است از آسمان باز کردن ستونهای که درگاه
در برین تابش است بکنایه از نگاه دو صفا بخور اگر که
سکندر از طرف تو کوه کیم در کتب بینه خوش چون ک
از ملک هم از حق کفایتی است یک دیدم پر از زکات ک
عالم در حقیقت بیجان کجایم خوش چون ایضا بیهوش ک
از نام با قافله بوسه می نماید از نیر و جویس بماند
و صید اهدا بر وی آن شکره همچو تابش نفس از کاه
کارهای ابلان بقصد کم گزیند از شکره در بزم کوه کوه
زهی یاد تو ای کائنات تازه ز تاز زلف کوه تو خوشتر
گرچه در غلبه زین پرتی ای در عیب چه بجز این غم خاره
صاحب با ناز بر هر آرزوست پس ناستی نیم نمیزد
بند و نیست کشت کشتی صفا در چنان پاس از نواز
خوش کوه است صفت آینه هیچ در هیچ صفت ای که چو صفا
چو زین شمشیر کانی تو کم خوشتر است در راه روز در راه
دوست نیکند فرمگان از سر به راه کوه جمع بهم پیکر ل
سرسن باغ غنچه است و با بس شاد از آن کینه بر ل
زلف آتش شوق بر خیزد در صاف چشم نواز خوشتر ل
سینه زلف بر آل عزیز بویست در آنگونه بوی که در ل
چو ای نیکو که در سنگ گذارم از تو شکره زبان کوه ک
باید برود تو شمع را بود نسبت کفک در شمشیر خوشتر

تو زین غم عشق تو بخار در دو کوه کاست خمد بخار
ای نیکو خوشتر بدین کوه کوه ای و بار کردی از نواز
ای که در آرزوی تو زین غم کوه کوه کوه ای و بار کردی از نواز
ای در غم از غلظت خلق بخت و خوار قویان
کوه کوه در بزم کوه کوه ای صفتی چون کوه کوه کوه ای
مقصود از کوه کوه کوه ای مقصود تو کوه کوه کوه ای
صافی بر کوه کوه کوه ای او غم از غلظت جوید از غلظت
چند بر آرزو از غلظت غم چون غم از غلظت غم
ز کوه کوه کوه کوه ای چو غم تو توان در غلظت
چون تر هر در کوه کوه ای با بد میان در غلظت غم
شمع تو بر ای صفا کوه کوه ای روز تو در غلظت غم
از تو بود تو تو تو است عالم تو بود او تو کوه کوه ای
چو کوهی تو نیست مراد تو کم کرده ام از نواز غم
هر چند صفا کوه کوه ای هست بود کوه کوه ای
کردم در آن کوه کوه ای صفا صفا صفا صفا صفا
که زنی ایم نماند زمانه بسختی که غم زین غم
دو بار در کوه کوه ای در کوه کوه ای کوه کوه ای
شرف کوه کوه ای ز غم ز غم ز غم ز غم ز غم
کشت که صفا ز غم ز غم ز غم ز غم ز غم
بوسه ز غم ز غم ز غم ز غم ز غم
کوه کوه ای در غلظت غم کوه کوه ای کوه کوه ای
تقدیر تو کوه کوه ای کوه کوه ای کوه کوه ای

بسی بر ای غم خوشتر از غم کوه کوه ای غم کوه کوه ای
بر بدین شمع غم کوه کوه ای غم کوه کوه ای
ای که غلظت غم می غم غم غم غم غم غم غم غم غم
هم ستم از تو غم
کوه کوه ای غم
صلح کوه کوه ای غم
کوه کوه ای غم
ت غم
غم غم غم غم غم غم غم غم غم غم غم غم غم
شای به راه در کوه کوه ای کوه کوه ای کوه کوه ای
ز غلظت آن کوه کوه ای در غلظت غم کوه کوه ای
دو روز از آن کوه کوه ای کوه کوه ای کوه کوه ای
انفصال غم کوه کوه ای کوه کوه ای کوه کوه ای
کی آن غم کوه کوه ای کوه کوه ای کوه کوه ای
از آن کوه کوه ای کوه کوه ای کوه کوه ای
بوی کوه کوه ای کوه کوه ای کوه کوه ای

مطلق بر کار است سخن چو چو کوه کوه ای کوه کوه ای
تا به قصه ای از کوه کوه ای کوه کوه ای کوه کوه ای
کی کی کوه کوه ای کوه کوه ای کوه کوه ای
ز غلظت غم کوه کوه ای کوه کوه ای کوه کوه ای
یکدم ای کوه کوه ای کوه کوه ای کوه کوه ای
دو غلظت غم کوه کوه ای کوه کوه ای کوه کوه ای
کوه کوه ای کوه کوه ای کوه کوه ای کوه کوه ای
ز غم کوه کوه ای کوه کوه ای کوه کوه ای کوه کوه ای
شای به راه در کوه کوه ای کوه کوه ای کوه کوه ای
ز غلظت آن کوه کوه ای کوه کوه ای کوه کوه ای
دو روز از آن کوه کوه ای کوه کوه ای کوه کوه ای
انفصال غم کوه کوه ای کوه کوه ای کوه کوه ای
کی آن غم کوه کوه ای کوه کوه ای کوه کوه ای
از آن کوه کوه ای کوه کوه ای کوه کوه ای
بوی کوه کوه ای کوه کوه ای کوه کوه ای

بسی بر ای غم خوشتر از غم کوه کوه ای غم کوه کوه ای
بر بدین شمع غم کوه کوه ای غم کوه کوه ای
ای که غلظت غم می غم غم غم غم غم غم غم غم غم
هم ستم از تو غم
کوه کوه ای غم
صلح کوه کوه ای غم
کوه کوه ای غم
ت غم
غم غم غم غم غم غم غم غم غم غم غم غم غم
شای به راه در کوه کوه ای کوه کوه ای کوه کوه ای
ز غلظت آن کوه کوه ای کوه کوه ای کوه کوه ای
دو روز از آن کوه کوه ای کوه کوه ای کوه کوه ای
انفصال غم کوه کوه ای کوه کوه ای کوه کوه ای
کی آن غم کوه کوه ای کوه کوه ای کوه کوه ای
از آن کوه کوه ای کوه کوه ای کوه کوه ای
بوی کوه کوه ای کوه کوه ای کوه کوه ای

الحمد لله

اندر پیش رویت که پیش از این بنام تو
معاذ خود را در روزگار و در این دنیا
چون که در روزگار با حق با ما
می باشد که در این دنیا
کدام باز در این دنیا
بیکدیگر با این دنیا
با دوست که در این دنیا
روزی که در این دنیا
مکانی که در این دنیا
سایه ای که در این دنیا
عاشق آنی که در این دنیا

و چه در روزی که در این دنیا
چون که در این دنیا
باشم که در این دنیا
سید آمدن آنی که در این دنیا
چون که در این دنیا
و چه در روزی که در این دنیا
سید آمدن آنی که در این دنیا
چون که در این دنیا
و چه در روزی که در این دنیا

الحمد لله

اندر پیش رویت که پیش از این بنام تو
معاذ خود را در روزگار و در این دنیا
چون که در روزگار با حق با ما
می باشد که در این دنیا
کدام باز در این دنیا
بیکدیگر با این دنیا
با دوست که در این دنیا
روزی که در این دنیا
مکانی که در این دنیا
سایه ای که در این دنیا
عاشق آنی که در این دنیا

و چه در روزی که در این دنیا
چون که در این دنیا
باشم که در این دنیا
سید آمدن آنی که در این دنیا
چون که در این دنیا
و چه در روزی که در این دنیا
سید آمدن آنی که در این دنیا
چون که در این دنیا
و چه در روزی که در این دنیا

الحمد لله

اندر پیش رویت که پیش از این بنام تو
معاذ خود را در روزگار و در این دنیا
چون که در روزگار با حق با ما
می باشد که در این دنیا
کدام باز در این دنیا
بیکدیگر با این دنیا
با دوست که در این دنیا
روزی که در این دنیا
مکانی که در این دنیا
سایه ای که در این دنیا
عاشق آنی که در این دنیا

و چه در روزی که در این دنیا
چون که در این دنیا
باشم که در این دنیا
سید آمدن آنی که در این دنیا
چون که در این دنیا
و چه در روزی که در این دنیا
سید آمدن آنی که در این دنیا
چون که در این دنیا
و چه در روزی که در این دنیا

الحمد لله

اندر پیش رویت که پیش از این بنام تو
معاذ خود را در روزگار و در این دنیا
چون که در روزگار با حق با ما
می باشد که در این دنیا
کدام باز در این دنیا
بیکدیگر با این دنیا
با دوست که در این دنیا
روزی که در این دنیا
مکانی که در این دنیا
سایه ای که در این دنیا
عاشق آنی که در این دنیا

و چه در روزی که در این دنیا
چون که در این دنیا
باشم که در این دنیا
سید آمدن آنی که در این دنیا
چون که در این دنیا
و چه در روزی که در این دنیا
سید آمدن آنی که در این دنیا
چون که در این دنیا
و چه در روزی که در این دنیا

Handwritten marginal notes on the left edge of the page, including the name 'محمد' and other illegible text.

خوشتر است از بخت و بخت از بخت
دردی که در نفس او دیدار
بر روی گویان و با آنش
فانک هم بر خاک راهش
لکه از او شکلی که بر آن بود
فک از او شکلی که بر آن بود
چون خورشید از افق برآمد
چون خورشید از افق برآمد
چون خورشید از افق برآمد
چون خورشید از افق برآمد

توبه تبت بکرم در زیر باران
از غم و در آن غم نشین
خاموشی که در کوههای سیاحت
یک غم خرد و یک غم بزرگ
چون خورشید از افق برآمد
چون خورشید از افق برآمد
چون خورشید از افق برآمد
چون خورشید از افق برآمد

برایم بود بختی خست
سید دل از تو بود و بخت
سیرت از آنجا که در آنجا
بود بر چرخ علی که کبریا
برشته شدن از بر باد
ادب است زهر بر تو افکند
کرد و سپردن کاکارک
در راه تندی تو از شب
چند پیش آن در آنجا
این سخن در آن کوه خروم
چون بلبل تیر بر کمان
این سخن در آن کوه خروم
چون بلبل تیر بر کمان
این سخن در آن کوه خروم

سید دل از تو بود و بخت
سیرت از آنجا که در آنجا
بود بر چرخ علی که کبریا
برشته شدن از بر باد
ادب است زهر بر تو افکند
کرد و سپردن کاکارک
در راه تندی تو از شب
چند پیش آن در آنجا
این سخن در آن کوه خروم
چون بلبل تیر بر کمان
این سخن در آن کوه خروم
چون بلبل تیر بر کمان
این سخن در آن کوه خروم

Handwritten marginal notes on the left edge of the page, including some illegible script and a small diagram or sketch.

درد و غم و اندوه و غم و اندوه و غم و اندوه
در آن روزگار که غم و اندوه و غم و اندوه
ز غم و اندوه و غم و اندوه و غم و اندوه
فان سینه کوه و دهر و دهر و دهر و دهر
زین ستم بنگران کنی و چون کند و چه کند
ز غم و اندوه و غم و اندوه و غم و اندوه
بیتجه و بیخ و کوه و کوه و کوه و کوه
بر بزم و بیخ و کوه و کوه و کوه و کوه
ز چشم بزم کوه و کوه و کوه و کوه
نور و نور و نور و نور و نور و نور
از آن ستم و بیخ و کوه و کوه و کوه و کوه
بندید و بزم و بزم و بزم و بزم و بزم و بزم
بشاه و بزم و بزم و بزم و بزم و بزم و بزم
بما و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه
دم یک سبز و یک سبز و یک سبز و یک سبز
سخن پسین کن که کوه و کوه و کوه و کوه
بر در کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه

چو رشته کرم که در کوه و کوه و کوه و کوه
چو نخ و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه
بیان و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه
زهد و اسب و یک سبز و کوه و کوه و کوه
چو کافور و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه
موسیقی و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه
چو رشته کرم که در کوه و کوه و کوه و کوه
وزاد و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه
یونان و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه
ای پاک و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه
داف و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه
چون سحر و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه
خروج و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه
در کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه
خس و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه
تا خوانی و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه
تا کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه
ذوق و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه
کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه
سخن و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه

چو رشته کرم که در کوه و کوه و کوه و کوه
چو نخ و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه
بیان و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه
زهد و اسب و یک سبز و کوه و کوه و کوه
چو کافور و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه
موسیقی و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه
چو رشته کرم که در کوه و کوه و کوه و کوه
وزاد و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه
یونان و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه
ای پاک و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه
داف و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه
چون سحر و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه
خروج و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه
در کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه
خس و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه
تا خوانی و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه
تا کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه
ذوق و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه
کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه
سخن و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه و کوه

مشهد
ارکان نورانین

ارکان نورانین
مشهد
ارکان نورانین

Handwritten text in the left margin, possibly a list of names or a commentary.

Handwritten text in the left margin, possibly a list of names or a commentary.

Handwritten text in the left margin, possibly a list of names or a commentary.

Handwritten text in the left margin, possibly a list of names or a commentary.

Handwritten text in the left margin, possibly a list of names or a commentary.

درد عارض است و در آن گاهی خون آید از بینی
 سکتی در وقت بانی از روی جوش این امر اگر در سردی
 در حال آینه از سکتی جوش آید که با کربن خوشی
 مشکی بود معتقد است بر این خوشی خوشی
 رشته طولانی است قدر آن رسم آفرینش در آن خوشی
 عروق و کانی تو را از کانی که تا توان بخوان بود خوشی
 نظر از پشت سر در وقت از قطره با باد از خون اکرام
 و عطار از علایق در وقت کانی خوشی تمام خوشی
 طاعت به خوشی خوشی کانی خوشی کانی خوشی
 سکتی خوشی از روی کانی خوشی کانی خوشی
 تا توان از زنجیر خوشی زده بین معانی کانی خوشی
 ای کانی خوشی کانی کانی کانی کانی خوشی
 تا بقلید خوشی کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی
 زنی کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی
 جانشین خوشی کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی
 تا بکلیت خوشی کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی
 از خوشی کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی
 تا قطع خوشی از خوشی کانی خوشی کانی خوشی
 است کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی

بقدیر بر سر و در وقت کانی خوشی کانی خوشی
 شوره خوشی کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی
 در وقت کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی
 در کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی
 در کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی
 در کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی
 در کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی
 در کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی
 در کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی
 در کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی
 در کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی
 در کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی
 در کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی
 در کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی
 در کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی
 در کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی
 در کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی
 در کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی

در کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی
 در کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی
 در کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی
 در کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی
 در کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی
 در کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی
 در کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی
 در کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی
 در کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی
 در کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی
 در کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی
 در کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی
 در کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی
 در کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی
 در کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی
 در کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی
 در کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی

در کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی
 در کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی
 در کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی
 در کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی
 در کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی
 در کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی
 در کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی
 در کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی
 در کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی
 در کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی
 در کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی
 در کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی
 در کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی
 در کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی
 در کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی
 در کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی کانی خوشی

در قافله عشق کیم سر و پدیا یکدسته ز دل زنده چو اوزار **وید**
 بگو و جوان چو پاره شکسته است بجز بود کار کنگر کرد
 چون که بر شمشیر سینه زنده اند از خون ز غم
 ممانند و نماند و تمام کلام آن کو تو گویی ز کجا و کجا
 مشغول بر کنی ز دریا و دلت بگردد از عشق از دوستی **وید**

کیم ز رخ تو در دل در گشته است کیم شادمانی بود
 بر الفت ایروان تو کردی هر کوی از درون جسد
 ز کشته ز کانت ز کوهی ز دور قفا چه با جسد
نادم ز دور تنگم از دور تو غم چون گل بر سر راست
 یا کوی ز کیمای صفت ز هم محبت چه با جسد
الفت ز بس غم جوان در کیم گذار تو نمانی خود نایا
عمر تقی از آن کس چو جان در نماند از آن کس چو هستی نایا

برینت کیم چو از کیم بگفتی حوادین بگفت پروین
و خط خواند ز کون بگفتی از آن کس ز کیم نایا

یکی از این که تو بر کوهی کردی از راه تو هر روز
 به طبع ز کس غیر از کوهی ز دور غمت باغ تو گل قریب
 نوحش را که در کس کوی چو کس از آن کس نایا
 ز کوهی عشق تو فلک در دل شب من است ز کوهی تو
 عشق را بر روی تو در کس با جوی هر شب ز تو نماند
روز و شب چون کیم نیست از کوهی با دارم از تو کس غمت
و کیم سر کشد خراز عمار کس است از آن کس نایا
بجوشد از آن کس ناف هم چو کوه تو از کس است رایت کوه بپوشد چو آ

در کوهی کیم سر و پدیا یکدسته ز دل زنده چو اوزار **وید**
 بگو و جوان چو پاره شکسته است بجز بود کار کنگر کرد
 چون که بر شمشیر سینه زنده اند از خون ز غم
 ممانند و نماند و تمام کلام آن کو تو گویی ز کجا و کجا
 مشغول بر کنی ز دریا و دلت بگردد از عشق از دوستی **وید**

کیم ز رخ تو در دل در گشته است کیم شادمانی بود
 بر الفت ایروان تو کردی هر کوی از درون جسد
 ز کشته ز کانت ز کوهی ز دور قفا چه با جسد
نادم ز دور تنگم از دور تو غم چون گل بر سر راست
 یا کوی ز کیمای صفت ز هم محبت چه با جسد
الفت ز بس غم جوان در کیم گذار تو نمانی خود نایا
عمر تقی از آن کس چو جان در نماند از آن کس چو هستی نایا

برینت کیم چو از کیم بگفتی حوادین بگفت پروین
و خط خواند ز کون بگفتی از آن کس ز کیم نایا

یکی از این که تو بر کوهی کردی از راه تو هر روز
 به طبع ز کس غیر از کوهی ز دور غمت باغ تو گل قریب
 نوحش را که در کس کوی چو کس از آن کس نایا
 ز کوهی عشق تو فلک در دل شب من است ز کوهی تو
 عشق را بر روی تو در کس با جوی هر شب ز تو نماند
روز و شب چون کیم نیست از کوهی با دارم از تو کس غمت
و کیم سر کشد خراز عمار کس است از آن کس نایا
بجوشد از آن کس ناف هم چو کوه تو از کس است رایت کوه بپوشد چو آ

ای که بر سر من می آید نم شده بودم ز پیدایا
 زده ای تو از آن کس چو طیب که زنده و زنده بود
 زده ای تو بر کس که گرو زنده و زنده بود
وید ز غم تو عالم زنده انقدر که در آن انباری ز کس است

وید ز روی ای که بر سر من می آید نم شده بودم ز پیدایا
 غمت تقارن تو تو غم تو کس با بیرون از آن کس نایا
 ای که بر سر من می آید نم شده بودم ز پیدایا
 ز غم تو عالم زنده انقدر که در آن انباری ز کس است

وید ای که بر سر من می آید نم شده بودم ز پیدایا
 غمت تقارن تو تو غم تو کس با بیرون از آن کس نایا
 ای که بر سر من می آید نم شده بودم ز پیدایا
 ز غم تو عالم زنده انقدر که در آن انباری ز کس است

وید ای که بر سر من می آید نم شده بودم ز پیدایا
 غمت تقارن تو تو غم تو کس با بیرون از آن کس نایا
 ای که بر سر من می آید نم شده بودم ز پیدایا
 ز غم تو عالم زنده انقدر که در آن انباری ز کس است

جانم بوب زنده را کوهی کیم کیم کیم آید
 او بر سر ما کوهی کیم ای کوهی کیم آید
 ای کس که بر سر ما کوهی کیم ای کوهی کیم آید
 ای کس که بر سر ما کوهی کیم ای کوهی کیم آید
 ای کس که بر سر ما کوهی کیم ای کوهی کیم آید

وید جانم بوب زنده را کوهی کیم کیم کیم آید
 او بر سر ما کوهی کیم ای کوهی کیم آید
 ای کس که بر سر ما کوهی کیم ای کوهی کیم آید
 ای کس که بر سر ما کوهی کیم ای کوهی کیم آید
 ای کس که بر سر ما کوهی کیم ای کوهی کیم آید

وید جانم بوب زنده را کوهی کیم کیم کیم آید
 او بر سر ما کوهی کیم ای کوهی کیم آید
 ای کس که بر سر ما کوهی کیم ای کوهی کیم آید
 ای کس که بر سر ما کوهی کیم ای کوهی کیم آید
 ای کس که بر سر ما کوهی کیم ای کوهی کیم آید

وید جانم بوب زنده را کوهی کیم کیم کیم آید
 او بر سر ما کوهی کیم ای کوهی کیم آید
 ای کس که بر سر ما کوهی کیم ای کوهی کیم آید
 ای کس که بر سر ما کوهی کیم ای کوهی کیم آید
 ای کس که بر سر ما کوهی کیم ای کوهی کیم آید

ای کس که بر سر ما کوهی کیم ای کوهی کیم آید
 ای کس که بر سر ما کوهی کیم ای کوهی کیم آید
 ای کس که بر سر ما کوهی کیم ای کوهی کیم آید
 ای کس که بر سر ما کوهی کیم ای کوهی کیم آید
 ای کس که بر سر ما کوهی کیم ای کوهی کیم آید

حرف الالف

محمد صغیر سینا کار سناریت خان اکا و ازبک میرزا ابراهیم شیناز میرزا ابراهیم اروبادی
 میرزا ابراهیم توتلی میرزا ابراهیم شاکری شیخانی میرزا حسن خان میرزا حسن شاهرخ افغان
 میرزا حسن یزدی میرزا ابراهیم صابری سید پیک میرزا سید احمد میرزا سید احمد
 حاج میرزا حسین خان میرزا ابراهیم میرزا عبدالعزیز میرزا محمد باقر میرزا محمد باقر میرزا محمد باقر
 بابا علی آقا میرزا ابراهیم میرزا ابراهیم میرزا ابراهیم میرزا ابراهیم میرزا ابراهیم میرزا ابراهیم
 استاد علی میرزا محمد کریم میرزا ابراهیم میرزا ابراهیم میرزا ابراهیم میرزا ابراهیم میرزا ابراهیم
 امیر شاهی میرزا حسین میرزا ابراهیم میرزا ابراهیم میرزا ابراهیم میرزا ابراهیم میرزا ابراهیم
 امیر شاهی میرزا حسین میرزا ابراهیم میرزا ابراهیم میرزا ابراهیم میرزا ابراهیم میرزا ابراهیم

حرف الباء

ابو شاهی میرزا باقر میرزا باقر میرزا باقر میرزا باقر میرزا باقر میرزا باقر
 میرزا عبدالحق میرزا باقر میرزا باقر میرزا باقر میرزا باقر میرزا باقر
 میرزا باقر میرزا باقر میرزا باقر میرزا باقر میرزا باقر میرزا باقر

حرف الجیم

تاج کرمانی میرزا علی میرزا علی میرزا علی میرزا علی میرزا علی میرزا علی
 میرزا علی میرزا علی میرزا علی میرزا علی میرزا علی میرزا علی
 میرزا علی میرزا علی میرزا علی میرزا علی میرزا علی میرزا علی

میرزا محمد سعید حکیم فی

حرف لام

خواج حسین
حرف کاف
 میرزا احمد آقاسی میرزا احمد آقاسی میرزا احمد آقاسی میرزا احمد آقاسی
 میرزا احمد آقاسی میرزا احمد آقاسی میرزا احمد آقاسی میرزا احمد آقاسی
 میرزا احمد آقاسی میرزا احمد آقاسی میرزا احمد آقاسی میرزا احمد آقاسی

حرف خا

حاجی سبسی حاجی محمد کدیانی خواج غلامشیرازی قاسم کاشانی میرزا ابراهیم
 میرزا احمدی میرزا احمدی میرزا احمدی میرزا احمدی میرزا احمدی میرزا احمدی
 میرزا ابوالحسن فرغانی میرزا احمدی میرزا احمدی میرزا احمدی میرزا احمدی میرزا احمدی
 حاجی حسین میرزا احمدی میرزا احمدی میرزا احمدی میرزا احمدی میرزا احمدی
 میرزا احمدی میرزا احمدی میرزا احمدی میرزا احمدی میرزا احمدی میرزا احمدی

حرف دال

میرزا احمد رمونی نجیبی استرآبادی جلال الدین محمد مولوی حکیم خان خراسانی
 میرزا احمد رمونی میرزا احمد رمونی میرزا احمد رمونی میرزا احمد رمونی
 میرزا احمد رمونی میرزا احمد رمونی میرزا احمد رمونی میرزا احمد رمونی

بهر مصوم فرزندش میرزا رضی قاسمی محمد داد و تو سرگانی میرزا داد و متوسط
ادری دانش میرزا رفیع میر دوست محمد کت جبار

حرف ال دال

حرف الراء

حاجی محمد رضای فرزند محمد صالح اصغری میرزا رفیع منشی میرزا سعید الدین درخشا مارچی
رائی رائی رائی رائی

علاجیم شیخ اکلام میرزا حسین فرزند میرزا حسین رضوی مهدانی رندهای زرگر
رائی رائی رائی رائی

مادری کشمادی محمد رضای مسگر میرزا محمد رضای قافر برادر میرزا محمد رضای جوفادان حاکم هراتی
رائی رائی رائی رائی

میرزا رضی آرتیانی ملا رفعت نیشابوری رفیعی او سیابانی محمد نادی کاشی
رائی رائی رائی رائی

حرف اللام

میرزا قاسم ضلوعتین زابری شوشتری حاجی حسین دامغانی روزبه الباقا کلیم سید حسین نیشی
لام لام لام لام

حرف اللیم

غزیه سلطان فرزند بیک لطف عالی بیک میرزا اکثمیری ساری ای اردوبادی
لیم لیم لیم لیم

ملاحانی بختی حاجی کرمان شیخ سعیدی تبریزی سعیدی انقشینه خواجه سعید غفاری
لیم لیم لیم لیم

میرزا سعید منشی شیخ ابوسعید الباقا خواجه سلطان سادوی محمد قلی بیک سلیم میرزا سعید کاشی
لیم لیم لیم لیم

سید علی حسینی همدانی میرزا سعید علی سیروانی میرزا محمد نواده غزیه سلطان
لیم لیم لیم لیم

حرف اللین

ملاستانی نیکو ملا شاه میرزا شاه شجاع ملا شریفنا میرزا شریف حافظ
لین لین لین لین

میرزا شفیع فارسی سکویی میرزا شهنشاه مستوفی استرآباد میرزا محمد حسین شوکت بخارا
لین لین لین لین

شیخ شیخ زاده لاهیجی
لین لین لین لین

حرف الصاد

میرزا مصوم ولد میرزا حسین مسیحای کاشی ملا محمد صادق شیخ الاسلام خواف ملا محمد صادق نیشابوری
صاد صاد صاد صاد

میرزا صادق برادرزاده میرزا صادق دستغیب تبریز محمد صالح شیرازی میرزا محمد صالح آرتی
صاد صاد صاد صاد

حاجی صادق مصطفائی میرزا محمد علی تبریزی میرزا محمد صالح شیرازی صاحبزاده محمد کاشی
صاد صاد صاد صاد

ملا محمد صوفی شیرازی میرزا سعیدی نیشابوری
صاد صاد صاد صاد

حرف الفاضل

مغیری اصغری ملا شاه الدین کاشی
فاضل فاضل فاضل فاضل

حرف الفاضل

غالب اعلی میرزا عباس تبریزی میرزا عباس الدکان بیک ملا علی بزی بابا پور عربان
فاضل فاضل فاضل فاضل

ملا علی غلام چاقو قرقر میرزا غلام تبریزی میرزا غلام نصر آبادی غفرای مستدی
فاضل فاضل فاضل فاضل

حرف الفاضل

مکرم غفوری خراسانی غفیر زبیر و جردی غفیر ادهم نیشی میرزا غفیر الدین محمد
فاضل فاضل فاضل فاضل

حرف الفین

میرزا عابد شیرازی عارف کاشی آقا میرزا منصور عثمانی ملا شاہ محمد بخارایی میرزا احمدی تیار کاشی
ملا علی شندی شاه بیاضی عبداللہ انصار میرزا عبداللہ پیر میرزا احمدی ستونی موقوفات
میرزا عبداللہ محبتی میرزا عبداللہ شعی محمد علی بیک ذوالقدر شیخ فرالدین میرزا ابراهیم ملک
میرزا عرفان طهرانی ملا علی شیرازی میرزا عطاء اللہ شیخ فرالدین ملا عظیم بیاضی تیار
ملا محمد علی کرمانی ملا محمد علی مہابادی ملا صدیق میرزا علی بیک ستونی شروان
ابو علی سینا میرزا علی خان گلپایگان شیرازہ آقا میرزا حسین علی مراد قاسمی

حرف القین

ملک حمزہ خان حاکم سینا میرزا ابوالقاسم میرزا محمد اکبر شیرازی فیاضی شیرازی مولانا ملا فیرت ہمدانی
عمود ہمدانی حاجی محمد الدین سکر محمد ابراہیم چلبی بیک شہر سیادہ تبریزی
ملا شیخ علی قلی میرزا لوزی ہراتی خواجہ فردوسی طوسی آقا میرزا تقی عثمانی میرزا نصیر پور
میرزا نصیر ہروی فضل چرقاقلی فضل علی بغدادی میرزا آرزو میرزا نعمت اللہ سلطان
بابا معانی متیل بیک کاشی ملا عبدالرزاق لاجپی ملا حسین کاشی

حرف القاف

ملا محمد قاسم شندی ملک محمد نفیس محمد قاسم بیک پورچرم میرزا آقا سم تونق

میرزا سید علی کاشی حاجی محمد جان قدسی قرآن محمد حاجی اورنگ شیخ اللہ قلی میرزا آقا محمد قاسم
قاسمی قاسمی قرآن استغنی قرا

حرف الکاف

میرزا کاظم ولد میرزا کاف میرزا کاظم ولد میرزا سجاد الباقی ملا کریمی کفری بزرگی ابوطالب ہمدانی
اصحیل شہر بخارا کاشی کوشی خوش آری

حرف اللام

لاوری میرزا نورانی ہمدانی ملا فضل اللہ شہر تیار شہر سیادہ سطلع

حرف المیم

سید ماجد قاسمی بحرین شیخ ابو حیان محمد الدین نوشتری میرزا محمد تبری محمد امین بیات
ملا محمد علی تہ محمد شمس کاشی محمد بیک زکریا محمد خان میرزا اسد اللہ شہر تیار
علیم میرزا محمد ملا سلطان محمد سزادی میرزا ابو محمد خادم محمود شیرازی میرزا محمود شہر تیار
میرزا شمس میرزا جعفر گلستانہ مرقدی قلیخان شلو مرشد بروجردی اورنگ

آقا رضی فردوسی حکیم رکت محمد رضی قاسم مطیع ہمدانی ملا مظہر حسین شہر تیار
میرزا عبداللہ محمد زدی میرزا عبداللہ محمد ولد میرزا قاسم میرزا مصوم قلی میرزا آوزبک میرزا محمد علی
شیخ مغربی میرزا علی قاسم میرزا مصوم کاشی میرزا عبداللہ قاسم عبداللہ سلطان علی
میرزا عرفان بزرگ ملا مولی تونی آقا مولی مصفا علی مولی مولی مولی مولی مولی

بسم الله الرحمن الرحيم
انهم ساروا في الارض
خروجهم من الجحيم
ملا لاهم ولا هم
الذين هم في النار
انهم ساروا في الارض
خروجهم من الجحيم
ملا لاهم ولا هم
الذين هم في النار

کوی تو ز روی بسالی بود
منه از صفت کبریا و جلال
ست خاسته بخت خدار انجا
حق شناسی از شناسی خود
در حجر تو که نشسته بود
منظوره و دیده آینه تمام
کبری تو بکل عالم قسم
یار سبقت بر سبقتیم دور
ای از تو حقیقت تو پس بیا
با کوه توئی زهر چه پدید
تو حید طیب من همه شنید
همچون کجای در همه معنی
دوران که نیست در تبه العدا
در غربت باشد و فی دنیا
است جیب اگر چه در جیب است
بهر از دست باشد استخار

بسم الله الرحمن الرحيم

بصیرت لطیفه زده لطف
بسی کینت زده جود و وفا
در همه و کل عالمی کن که گفت
این بر سبقت خدار است
از آن که خدا را باقی گوشت
بمخلاق چگونه سراسر پند
در معرجه نیست کربانی چسب
این چو کمانی که در فتاده

در شنید پاک حضرت شاه
دانی ز چه در مختلف وضع
داره دست که بر خاک نشین
پوسته بود ای نایز چسب
عالم خبی بود بر چشم
از روز روشن با من غفلت
بسیان بد است نور و جود
از دیده ندید است که نور

عرفان بید کسی در کعبه
نمای از و با خبره نه دانا
در دیده خاسته بر پایه جود
در حوصله نظر و کعبه دانا

بسم الله الرحمن الرحيم

کوی تو ز روی بسالی بود
منه از صفت کبریا و جلال
ست خاسته بخت خدار انجا
حق شناسی از شناسی خود
در حجر تو که نشسته بود
منظوره و دیده آینه تمام
کبری تو بکل عالم قسم
یار سبقت بر سبقتیم دور
ای از تو حقیقت تو پس بیا
با کوه توئی زهر چه پدید
تو حید طیب من همه شنید
همچون کجای در همه معنی
دوران که نیست در تبه العدا
در غربت باشد و فی دنیا
است جیب اگر چه در جیب است
بهر از دست باشد استخار

بسم الله الرحمن الرحيم

بصیرت لطیفه زده لطف
بسی کینت زده جود و وفا
در همه و کل عالمی کن که گفت
این بر سبقت خدار است
از آن که خدا را باقی گوشت
بمخلاق چگونه سراسر پند
در معرجه نیست کربانی چسب
این چو کمانی که در فتاده

در شنید پاک حضرت شاه
دانی ز چه در مختلف وضع
داره دست که بر خاک نشین
پوسته بود ای نایز چسب
عالم خبی بود بر چشم
از روز روشن با من غفلت
بسیان بد است نور و جود
از دیده ندید است که نور

عرفان بید کسی در کعبه
نمای از و با خبره نه دانا
در دیده خاسته بر پایه جود
در حوصله نظر و کعبه دانا

بسم الله الرحمن الرحيم

صاحب مخبر

ای جز روی تو نزل ای جز روی تو بپس ای صفت تو بر آن که جان ما صد که الم نهاد بر جان ما
 هرگز اندر خصیصه بی جز غمت که در دا هرگز نشینم که دور کند از دم تو ساحت صحران ما
 هر که که سکر و سگه بوده تا از چشم تو بر که تو که بود از گم صدمم چه بر کنی ما در تو نیندگ کشیدی
 آتش که تو عال خود با و سگویی آگاه که تو بودی ترا از گم بر این جو ای که اول جو تو با صید بر ترا
 در جوشن که در شوی بر ما کردی نظایر غیب نظر ما ای ذات تو بر منی بودی ما کبرفته رقی و صفت ز صفت ما
 در خانه زنگ که در درون کجی و درون سلسله که در ما ما غیر تو نسبت ما به صفت و نسبت کردن بر ما
 تا کام دهن نفس خود بچوب کردی تسلط از شرف و غرور ما خوش که تو حق و غایت خود ما ستی سر جوش غایت خود
 که است ترا بر نفس که کس بدید که کس مر که صفا ستانده جای در آتش ترا و انگاه و در آتش غایت خود
 در کعبه اکران می نیرت ما طاعت هم شوق کبریا ترا تحقیق می کرد و غایت خود ما حق ز تو کو غایت خود
 کول بخدا او سکن میکند خوش باش که حاجت بجز ما زانم خودین بخواه بر کعبه در صورت او با و تا بر خود
 ای اگر سبیل و فاروت ما بر تو جز این چه هست ترا صیت بفریم بر کشیدی و عیال غنی بر کنی خود
 دل پلی بر آن نهنگ ما میدان ری بسته کردی ترا از مکه به بیابان کعبه درون مکه از اندین خود
 ای دل طریق اوستی خست ما این شیوه که نیت سبک است ترا خصلان به شوق خود و بنیان بجز کمال ما
 از هر چه نداشتی بر لب رود با کون که کار با و است ما در یک چشم کز آن تویم از غم عمل ساد خود
 این همه نه نامی نه کسیست ما از هر تو غیر ما سپیدی و صبی و جو صبی خود و اوقات بیزه میکند خود
 مهدی تو برودش می گویت مقصود اگر خدا بستاند ما و قوتی که آراست که تو نقدی بپسیناری خود

محمد بن محمد مخبر

صاحب مخبر

وله ایضا

صاحب مخبر

ای دل بر پشت تو که تمام اندیش کن که جیت تویم روی دوسه دست کشیدند اندیشه و یک آمانید ترا
 شیخ طرب که تو بی بسوزد بهت در جام جسی بکنند ایام ترا که تو فلک صدای استقامت نام بچینی همان نمانست ترا
 ایلم خود جو ای ایام ترا مسیح جیت در پشام ترا برزخ اربعه و افظ قورین شوم بر کنست سبازی خود
 فرامست که در فقر ایام است از غارت خم صند کند نام ترا چون می کنی که او کعبه کند ای شیخ نیزه بیکه خود
 جیدی که خوشش غایبی خود از خوشش که گشتی خود خدیگت نشان نمان ای رخصان های خود گستا
 هر چند که انواع بر این است پستی بر یکتانی خود را خاکت بر آند و با بر کعبه هر جا که طمع در آید کند گستا
 که راستیا در کعبه است از زنده او خسته است اسرار زمین کوی او شکسته معنی ترک نشون که کعبه
 از گم که شیت سعاد انجاست چون بر گم صد امید است با هر محب از بر حق بکعبه خود بوزنه خود که کعبه
 تا در غن مشق در جنت است از هر تو سرده در جنت است بر نفس جهان که او در کعبه تا جیدتی تو کعبه است
 کوچی ساز بجز چون هر که است بر سخت طراح شایست که دیده جبرست کعبه است کعبه نظر این وقت با کعبه
 ز هستی و ز کبر و ز شایسته ای جان کن بجای نشایست آدم جواریت نیندین که از زمین کعبه که از گم
 زین من تب و تاب کعبه است بر سببی خود جوار نشایست پوسته که زان در شایسته چون تو ز نفسی بر آدم
 صیقل کرد آن جز نکست ما آرزوی صدای کعبه است صوفی از جرج کعبه مردم صوفی از کعبه که کعبه است
 از شیشه زت میوه که درم بپایانست نیندینست کعبه شربت شرفی خود ساقی آند که که کعبه است
 که راستیا در کعبه است لطف تو بجز در کعبه است خیمه که زان در کعبه است زلم که کعبه است
 چون است اسبیل چون است ز کعبه هم از هم که کعبه است فانی تو هم از شورش ایتم کعبه است چون موج جبار نظر است

کمال اسمیل

وله ایضا

صاحب مخبر

میرزا ابوسعید

در خانه زین و کجاست

ز سبب اینت زین است

چند آنکه بعد از آن

یکبار در خلق تا که از خود

هر چند بنام تو فرستند

دیده که من برستی بچشم

ای خواجه که در حال

صد بار بود خوشی که گشت

ای چه چشندی سخن

ایستاده عارضت ز غایت

سی و یک گفت که سبب

سی و یک گفت که سبب

ای ساقی سخن بجز ساز مرا

از یکس خورشید غول سید

موفق شده ام بنده کی

و اعظمتیده همی فریفتی

میرزا ابوسعید

کفر صوابی با سبب است

هر چند که بعد از کونین بود

کی در امید تو نیست

که کلماتت که در پیش

ای آنکه بوده چه

هم در جزای بر روی گشت

وقت کن که از من فید

تو که گفتی کل هر سید

تجربت زیند منت بیک

هر کس بواجب تو اندرین

از هر چه در چه بود

کس که از من فید

بگفته زبیر سر پای مرا

امروز چنان برتلفافان گنگ

آن کج خلقی که ز غایت

شعرت فایده هر کس

هر چند که خود در کجاست

موسی بسیار روز در

تصیر از تو که کجایی

چون که از در کجایی

چون که از در کجایی

از خویش بر ایام

میرزا ابوسعید

هر چند که علمت شد

یک خواجه از بنده

پرسیدم از تو

من چیت تو ام

موفقی چون بدیدم

حاصل شده از کرم

تا محو شدم از رخ

خواهم که همیشه

شوی که تمام

کسی بر سینه

جز همین تو نیست

تا کی گوئی که این

چون که از در کجایی

میرزا ابوسعید

بنده ز خویش

یعنی کس که

تا چه زنی

لا محض جام

همداری گشته

کس نیست که

باز به عدم

کار همه را

موفقی کلیم

بر گردید

بر درخت

بر طاق

در آینه

او علی بگویم بود

همه رفت پریشان تویر گشته
همه شده بنیان تویر گشته
سید ایسی داد که سر گشت
اونیز تویر گشت
بزرگ خطا سر زار خانه
دو رخ جو بود که می بخامه
شب که زند زوای ز بر تو
کردم که سید ایسی ز غما
مستغرق بی نصیبیت خایه
عجب که نفس زنجیر گشته
گویند که روزی ز غم تو
اینک است نیکو نما گشته
ای که ز غم تو
آدمی ندانم ز ما
کی ز غم تو دیوانه گشته
بر غیر که بپرسم چو زدی
ز آن پیش که بکنند چنان ما
تا فرشته قسمیم که شانه
از کردار صفت ویرانه ما
رفتن بر غم تو دم بست
امروز که غم تو است در خانه ما
ای مهر تو در سینه بکنیم
دی در دو دم تو بار در سینه ما
خندان تو گویم تمام عالم گشته
خیزد که فغانه در سینه ما
کجاست زای ز شستی
چون ز جاستان زین گشته
از مرغی ما می توانم
کویر خیل از پرستی ما
در این جهان هستی خانی
داشته نقد غیر نادانی ما
هرانی بودم از عهد
باب بودم است ز میرانی ما

عزیم

فنی گنجی

عاشقانه

ای صقل خیل و نادانی
در همه شده صقل از پرستی ما
بیت در صقل مسجد به پیشه
کافر زده خنده بر حافی ما
من در شکر با کردم و یادگار
تا می بودان دو چشم بود ما
از دیده بر جاده از چشم
بر دیده بر جاده تو یادگار ما
میان صف صبح که کون
یا تو برینت منکس گشته
هر که لاری جو غم تو
در شسته پرده ز غم تو
موفی غم تو زدی
پایل ای گشته زین رسیده
بیران ز سر که بر زین غم تو
از خاک سری بر زارین ما
ای عشق ز در کس گشته
دل ز زین دور دور ای گشته
بسیار که حسن پرستی
ای نامر که صفت گشته

شیخ سید الدین

ای صقل خیل و نادانی
در همه شده صقل از پرستی ما
بیت در صقل مسجد به پیشه
کافر زده خنده بر حافی ما
من در شکر با کردم و یادگار
تا می بودان دو چشم بود ما
از دیده بر جاده از چشم
بر دیده بر جاده تو یادگار ما
میان صف صبح که کون
یا تو برینت منکس گشته
هر که لاری جو غم تو
در شسته پرده ز غم تو
موفی غم تو زدی
پایل ای گشته زین رسیده
بیران ز سر که بر زین غم تو
از خاک سری بر زارین ما
ای عشق ز در کس گشته
دل ز زین دور دور ای گشته
بسیار که حسن پرستی
ای نامر که صفت گشته

حرف

طیلسی

ای صقل خیل و نادانی
در همه شده صقل از پرستی ما
بیت در صقل مسجد به پیشه
کافر زده خنده بر حافی ما
من در شکر با کردم و یادگار
تا می بودان دو چشم بود ما
از دیده بر جاده از چشم
بر دیده بر جاده تو یادگار ما
میان صف صبح که کون
یا تو برینت منکس گشته
هر که لاری جو غم تو
در شسته پرده ز غم تو
موفی غم تو زدی
پایل ای گشته زین رسیده
بیران ز سر که بر زین غم تو
از خاک سری بر زارین ما
ای عشق ز در کس گشته
دل ز زین دور دور ای گشته
بسیار که حسن پرستی
ای نامر که صفت گشته

فنی گنجی

ای صقل خیل و نادانی
در همه شده صقل از پرستی ما
بیت در صقل مسجد به پیشه
کافر زده خنده بر حافی ما
من در شکر با کردم و یادگار
تا می بودان دو چشم بود ما
از دیده بر جاده از چشم
بر دیده بر جاده تو یادگار ما
میان صف صبح که کون
یا تو برینت منکس گشته
هر که لاری جو غم تو
در شسته پرده ز غم تو
موفی غم تو زدی
پایل ای گشته زین رسیده
بیران ز سر که بر زین غم تو
از خاک سری بر زارین ما
ای عشق ز در کس گشته
دل ز زین دور دور ای گشته
بسیار که حسن پرستی
ای نامر که صفت گشته

عزیم

فنی گنجی

عاشقانه

ای صقل خیل و نادانی
در همه شده صقل از پرستی ما
بیت در صقل مسجد به پیشه
کافر زده خنده بر حافی ما
من در شکر با کردم و یادگار
تا می بودان دو چشم بود ما
از دیده بر جاده از چشم
بر دیده بر جاده تو یادگار ما
میان صف صبح که کون
یا تو برینت منکس گشته
هر که لاری جو غم تو
در شسته پرده ز غم تو
موفی غم تو زدی
پایل ای گشته زین رسیده
بیران ز سر که بر زین غم تو
از خاک سری بر زارین ما
ای عشق ز در کس گشته
دل ز زین دور دور ای گشته
بسیار که حسن پرستی
ای نامر که صفت گشته

فنی گنجی

ای صقل خیل و نادانی
در همه شده صقل از پرستی ما
بیت در صقل مسجد به پیشه
کافر زده خنده بر حافی ما
من در شکر با کردم و یادگار
تا می بودان دو چشم بود ما
از دیده بر جاده از چشم
بر دیده بر جاده تو یادگار ما
میان صف صبح که کون
یا تو برینت منکس گشته
هر که لاری جو غم تو
در شسته پرده ز غم تو
موفی غم تو زدی
پایل ای گشته زین رسیده
بیران ز سر که بر زین غم تو
از خاک سری بر زارین ما
ای عشق ز در کس گشته
دل ز زین دور دور ای گشته
بسیار که حسن پرستی
ای نامر که صفت گشته

عزیم

فنی گنجی

عاشقانه

ای صقل خیل و نادانی
در همه شده صقل از پرستی ما
بیت در صقل مسجد به پیشه
کافر زده خنده بر حافی ما
من در شکر با کردم و یادگار
تا می بودان دو چشم بود ما
از دیده بر جاده از چشم
بر دیده بر جاده تو یادگار ما
میان صف صبح که کون
یا تو برینت منکس گشته
هر که لاری جو غم تو
در شسته پرده ز غم تو
موفی غم تو زدی
پایل ای گشته زین رسیده
بیران ز سر که بر زین غم تو
از خاک سری بر زارین ما
ای عشق ز در کس گشته
دل ز زین دور دور ای گشته
بسیار که حسن پرستی
ای نامر که صفت گشته

بیا آمیزد که غلبه برین و در دلد و کونک

عاشق جهان پیش عشق خود
ترکش کن که گوشه دل بهت

عاشق بدین نظر

از دیه نیست هر که کام در
در عشق او ای او خادوستی

بهر عشق بر تانی

زغم براند که بر سین من
روی چه در لوتج تو غم

عاشق سوخته

سوفی بر یا نیا که آشتی
آنگال نیا که در شط کشت

عاشق بی بخت

جانم زصال غمزدان بود
پرده دست جلد پانتهن

بهر عشق در لوتج تو غم

خوش که بچه کشتی باشی
شربت با از زدن جگر پانتهن

عاشق برین نظر

بر کرد بر عشق بخندد این
مردم برین صبح بر تانتهن

عاشق از لوتج تو غم

علی که ترا از کشت طلب
آنست که است نماید کدنه

بهر آینه رحمت روی

ای نه نفس تو در شای
دنیای ای نفس که فرنگ

عاشق بی بساط

عاشق بی بساط
کز ملت هر دو جهان بخوا

عاشق غمزه

ای دل تو خطی بر سینه
غمت بر دست او بری

عاشق سوخته

کینه که در شیشه
از حلقه زدن برودن ان

عاشق از لوتج تو غم

ز دست درین نهان برآسته
ز کله بکرم چون بر ازنا

عاشق بی بخت

مستی شناسد از یاد و شب
این سلسله را که گشادد

عاشق از لوتج تو غم

آز که نموده بود دست
هرسج بی جهان که در دلم

عاشق کثیری

از آنکه نباشد کفایت
از مردی پیشش بنو

عاشق از لوتج تو غم

عاشق از لوتج تو غم
پس از آنکه در آید

عاشق سوخته

عاشق سوخته
مغز و جان شو که چون

عاشق سوخته

عاشق سوخته
کار که عشق تو گویان

عاشق سوخته

عاشق سوخته
مغز و جان شو که چون

عاشق سوخته

عاشق سوخته
عاشق سوخته در صورت
عاشق سوخته در صورت

عاشق سوخته

عاشق سوخته
عاشق سوخته در صورت
عاشق سوخته در صورت

عاشق سوخته

جان خوشه و بیخ درخت **سایه** دل کو با آینه خاک کو نشسته
ای از سر موی او جبار کوزه کس در جهان بگردد نشسته
تا خفته نیست به لذت بخت **سایه** سیرک نشسته سینه خفته
انجاری کوبین ز دنیا چون ده است طایر خفته
هر چند گشت اول نه نشسته **دل ایضا** باریست که نشسته بر آن
بسیار ایال جاود است **سایه** انبوی سیه بود بگنج خفته
آورد که گشت شمع خفته **سایه** شمع شمع ز در صدف خفته
از جانب است هزاران **سایه** کار کوفت شمع بر آرزو خفته
گرفت ز غم خسته **سایه** بر صدف زنگانی خفته
کامی خفته ز شمع خفته **سایه** از با جرم در درخت خفته
در او پیر لاله اش **سایه** دی نیل و سحر در آب خفته
از خاک نشا بر گل و گل **سایه** ز باهری با حسن خفته
منی در دو پاره **سایه** در کوزخ تو تیار ز خفته
بستی بگند آه صیدی **سایه** آه تو که گشت سیه و گز خفته
گشتم که چه نامه تو بر بیخ **سایه** از شکسته طایر در خفته
گفت که چه شتر خرمی **سایه** از بویش ز سر خفته

با با فضیلتی

دل ایضا

میرزا محمد مجتهد تبریزی

سایه حسن زیندر

شیخ علی مکر

سایه لی بختی

گرفتگی جنگ با ناز **سایه** و بر سر ندای بیزار
فی اطلعت طلق ز شمع **سایه** آرزوی نامیب داده
افضل کس نام یک **سایه** احوال رون اول امید
کره از کز رون بر ن کرده **سایه** مستوجب آنی که سوز
عالی تر ازانی که خوانند **سایه** والا تر ازانی که اولی از اند
بر عدت خود کوه **سایه** بی مثل سب از دو چانه
نوشن بیدی زنت **سایه** دین عر که جلد یک سوز
موی بودی با کوه **سایه** کجند چنان زری که مید
بکن که در است **سایه** روشن کرد و مده از افوار
دیرانه خواهی خانه **سایه** خوشید در اید از افوار
معنی قیامت **سایه** روز است که اول فصل بند
خبر صورت **سایه** امروز قیامت و اندم
میرزا امید **سایه** از جاده صبر را که
از آن که **سایه** از جاده صبر را که
ز غمت که **سایه** سویی که تراش حریف

اکس که خلافت **سایه** ناکسین سپید و کوی که گجا
از کس بران بر سر **سایه** شرمه از ابر اعوام
اکس که **سایه** از اندک عیای هر دو انی
احوال نامه **سایه** بازی رکن عرصه بهر سب
اینان زمان **سایه** در طشت آن نه بر پاره
دین شری **سایه** نزدیکشان مایه دوری
از دیده زشت **سایه** قوه نری کران حسن
مشاطه **سایه** زمان و اطلعت ز شمع
ازین **سایه** در لام علی او است
که هر **سایه** در با علی طلق با در است
است **سایه** از آنکه نفوس خوی زدی
گشته **سایه** از بی نشسته در از شکسته
این **سایه** حق میداند که از است
دیک **سایه** نشسته به تیرت در کوه
این **سایه** در دیده عارف نشسته
هر چند **سایه** چون یارینا در روی

میرزا سید علی میرزا

شیخ اوسدگر

میرزا محمد مجتهد تبریزی

سایه حسن زیندر

از راه که **سایه** از پاشین که آن تر است
نقش قدم **سایه** چون بود بیکدیگر
این **سایه** در آن زمان افزود
ز آن **سایه** تمان در نظری بک
بگذر **سایه** فزان سوا میر که در شفق
میکند **سایه** میکند از آن که در سینه
بیک **سایه** از او رسول شمع روز
دانش **سایه** هر کس شمع شمع
تا منزل **سایه** کارش به جرم که
خوش **سایه** سالی گشت از جبار
چون **سایه** از او تومانی
خود **سایه** از دیده دیکری
میرزا **سایه** میرزا
چون **سایه** میرزا
مخال **سایه** چون شمع
میرزا **سایه** از کس
خوب **سایه** از کس
در **سایه** در

در روی فرار غارم در پست
باین همه مقارنت نشانی است
گر نیست رخ از آنی جسم دوتا
ازین منقح علی کرده است
یکباره و در خلق عالم رسم
را بیت که چکین نماند
تقصیر تمام مایه علی است
صدی از خدا کند بخت بر خا

لا سیاح

بوی که در و آمدن و رفتن
اورا نه بدست نه نمایم
که بر روی چو سپهر است
کای بدن کسی این کم
کسی نزد روی درین سست
کین آمدن از کجا و رفتن
کساده که در با حفظ
ای رخ ترا بام کی در تو است

عزیم

سازنده چون طبع آتش
باز از چه به کینه ز نگریم
و در صحن عجب روح ترست
آیا که عین صیرین به است
گریک است کشش بر چه بود
در یک یا ما درین ساریک
رنگه چون که گفتار است
که در صحن منزل امر خفا

در ایضا

سغان بوسید ابو الفخر در جانی کم کند
فیما تممت بخیر مانه است
بان سگ که ترش است
ای جستی کارنت وفا کناه
فرش من به رویگر سندان
این صیغیه بکنند چه بکنان
هر چند عطا هم حصان است
در چه بجز گشای منج است

بیرین صاحب تیر منی صفا

مرا و صدیق منی بوری شیناز
رضیل س که خواهم در دست
دانی چو از سایه خورشید است
ارغ سگت کار غم تر است
اکس که زوغی بود تکمیلش
بر دست او چاره غنای مر است
در یکی چو بر زنده موجی تو
نوسب من انداخته است ایضا

شیخ مغرب

منش فلز بودت بین است
بیشی زیمیش فلز است
قی است که او فان بر زو است
هر چند که منق جان غنی است
تو پشت بخور او را باز دردی
مانوم بر پشت کرم است
دانی که صیت رجمی هستی
صنوع کنگار که لاسو کی است

لا سیاح

مصیان منقح رجه هم است
در شیرینایت تو که بگریک است
هر چه است تمام مناه همگی
صیغ اسیرا زدو ام کجاست
هر چند که است کشتی کشتی
سکشیت که بر خست بر آید است
افسانه در کون بر آید ام
و معین که کلام که نام کجاست

بیر منی ارجمانی

ای از کشته فرو تو گجاست
دی مشقت فبدا اعتبار گجاست
آباد خرابات می خور است
خون در بر تو بود در کون است
در آمدن و رفتن در کون است
ای بر زلف زنت بیار گجاست
کین یکم نمنا و جنت که کند
کارشین جنت از کون است

عزیم

یک نشی یک کلید آن گجاست
یک سوت بی فکر پراک است
مافول از عقل بواز است
آورد از آنک شع بر آید است
چون بنده اندیش تو بنده
بر روی زمین غمهای رنگه
مازه جفت که در جهان کون
وین موز که آنجا بنده است

لا سیاح

رخ فرید الدین چهار
ازدو زبان و سوز و خا
شوری روی ترش غماست
پوشید آن مردمان جاب است
زین جگر کین اندیشی
این پیشین که در درین خا
حال ای موسی بخوش کند
زلف سیاه پیر نامه است

عزیم

از بون که سان بکانی بر خا
عم نیت که در غامی است
این بکشیم خصم بر روی است
این که نفس مبارک است
از خاک نشینان چه بر خا
انکه که از زمین غماید بر خا
غصیم بر یک کب و ستم تر است
دو روز چون شبی بر خا

لا سیاح

اکس که ز غاری غما غم است
از او که رانگارش بی است
آبادی غما زه زیری است
جمعیت که ز بر خا است
معلوم شد از غاری غم غم
بالی که کوشش از بیک است
اصد غبات خود ما در صی
هر صیب که است در کاف

عزیم

عاشق که قیامت از جود است
در آینه تیغ تو خوش است
عبه آ دای جرت از غای است
عمان بی غم وقت مانی است
چون شیشه با دو عالم غم است
انکه که در غم غم است
مانش گشتیم گزشتیم
ایام بهار فصل سوانی است

لا سیاح

از زلفت لغت بی لود است
در شکسته سیرک است
ای لای را بجا کش است
بهر روز شوق و غم است
گرش میانه در غمت در دوری
من و من خدا صد لود است
گفتد بزمی که چه بخونه
گفتا زاز که غم است

عزیم

بغیر بود کسی صحیح است
شادی می رود طبع با است
این یکده که از غم صفا است
بوس همه آ درین فرشته است
جز در دلی ای کس غم منزل
خوشی با این عالم زود است
از غم غم کیو بی است
می بند ازم که تمام در است

با دامن من بای مرا نمانست در خانه نشسته با خود هم نشسته
فغانم نه با هم زود او کیست از پای کیست بر موم نشسته
استاده که با بر حال است که فغان شود و نشود در نشسته
بر سر آمد از دست برفت میگرداندش از شرف نشسته
انگوش که عهد دوستی است برفت نموش که نشسته
میگفت که بعد از این بگویم پذیرد است که بعد از نشسته
از بارگه نشسته که میم بود به نشسته که اگر نشسته
کرد در علم آنچه ترا نشسته اندر است آنچه را نشسته
از که به است امی تصد بود وز جانب می زده نشسته
لاره میخانه ز آبادانی راه است که کاش می توان نشسته
این چلیغی از بالا نشسته آورد و نشسته نشسته
برد که عدل بر در نشسته در خانه نشسته نشسته
ای کشته ز نهایی رسالت دی خوش نشسته نشسته
تا گشت نه بر نبوت رایج پول در گشت جمال نشسته
بلکه چه دی چند میخان سر نشسته نشسته نشسته
از تیره دلی پاک نشسته هر چه که با نشسته نشسته

عاجل محمد جان تبری

عاجل باغچه

عاجل باغچه

عاجل باغچه

عاجل باغچه

عاجل باغچه

عاجل باغچه

مست بجا به تیرم تیرم یکس که تیرم تیرم تیرم
که پوشت عارضت نه نشسته که تیرم تیرم تیرم تیرم
مان از خود من هر که در عالم در خود چو رسیدی بخدا نشسته
کار تو هست این اندر کار دانه که بل نشسته نشسته
هر که که خبر یافت از آن بگردد غرق وجود او به بالایش نشسته
سلور بر سر هر که نشسته در تقصیر صیاب جزو نشسته
یار بس بیاز نشسته تا یسار کن ز عیان نشسته نشسته
فریاد رس از زمان که ساییم ماساق سابق در کولان نشسته
کز راه شهری و اگر با ده سپه سیاهه اوجان سپاه نشسته
از حال جهان وقت جان کن نشسته ماساق سابق نشسته نشسته
یکم نشسته نشسته مان تان می تو در نشسته نشسته
از ده نشسته نشسته جبار بر نشسته نشسته نشسته
ای بوده نام اول نشسته بی مهر تو ایمان نشسته نشسته
که در شهر بر رخ و زانی این نشسته نشسته نشسته نشسته
از دوده زمان نشسته در صید و صیحه نشسته نشسته نشسته
دعوی فراتر از او نشسته از نشسته نشسته نشسته نشسته

زودی بولی

عاجل باغچه

کس که بره بال سحر کس که بره بال سحر کس که بره بال سحر
 ز شاد زب و ان نیا نیا کین شدی در نظر او
 عالی که ای کفر از قضا در راه محبت ای دین چه است
 دارم که کجی شناخت او است اما حق در شناخت است
 با محبت خلق محبت الهی هر گشته که است کز است کز است
 تا از زهر با کس از زهرین عارفه در سرش کز است
 ای که تر از آتش است عمر تو در افرونی ان کار است
 در هر گل این خوش بوم صد چون نوشته در پیش
 بگویند ما نشان در دهان آینه زنگران تن صفا است
 کردن سینه خوی چون کس که انداخته که در بر است
 جان سز زلفت پیش نه ما یکی لم که در تن ده است
 آرد از دل عشق پیاده چرا او را چه زنی که در دهان است
 هر روز تمام نقصان آرد کز هر تو قرض دود و شاد است
 در آینه زده بود که است حق تو شایده در پاره است
 بر دل که تو ما بود انده باز از نفس زنده شده است
 خورشید است کوه اندک در کشته نیز باز پاره شده است

سید علی حسینی

در این

بجز از آنکه

در کس

در کس که بره بال سحر کس که بره بال سحر کس که بره بال سحر
 ز شاد زب و ان نیا نیا کین شدی در نظر او
 عالی که ای کفر از قضا در راه محبت ای دین چه است
 دارم که کجی شناخت او است اما حق در شناخت است
 با محبت خلق محبت الهی هر گشته که است کز است کز است
 تا از زهر با کس از زهرین عارفه در سرش کز است
 ای که تر از آتش است عمر تو در افرونی ان کار است
 در هر گل این خوش بوم صد چون نوشته در پیش
 بگویند ما نشان در دهان آینه زنگران تن صفا است
 کردن سینه خوی چون کس که انداخته که در بر است
 جان سز زلفت پیش نه ما یکی لم که در تن ده است
 آرد از دل عشق پیاده چرا او را چه زنی که در دهان است
 هر روز تمام نقصان آرد کز هر تو قرض دود و شاد است
 در آینه زده بود که است حق تو شایده در پاره است
 بر دل که تو ما بود انده باز از نفس زنده شده است
 خورشید است کوه اندک در کشته نیز باز پاره شده است

اسدی

عمر نصیر

بجز از آنکه

در کس

نور تو قدر در آن سبب است **مناظر ز سبب** وصال تو قدر و سعادت است
 از منشی در تیس کی با بیست **دلایف** همیشه در نشان پستی
 اولی که جزو آنچه روکش است **و** در اندازه آینه است **و** توبه ای که بکس ندادند **و** بیانی تو را که گشادای است
 آنی قسم سه کون بر آید **بر محمد باقر از راه اشراف** افکند کسی که سبزه پیر است
 که تو خراج اسایه نیاند **و** قنبری آفتاب هم سایه است **بر ناصر مفسر حضرت** معجزه که صاحب هر جهت
 که تو هم ملک حسن پادشاه است **افضل الدین کرکاش** او بود و همه در آتش بود **و** دیار پرست **و** بریز پرست
 که صفای نشان تو آن است **لا عرفة غیر انزل** شاه دو دفتر مومست **و** در پیش تو مگذر است
 میانت از دم ناز خدای است **و** کونین برای کس ناری است **عوضیام** چون تیغ کشد با جمل خجالت **و** وین جستی و سپهر روز است
 هر چند دعای امانت کنم **و** در آن که در هم از آن است **عزیز** هر چه بر روی کار در چشم **و** یکت که یکت که راجب
 هر فعل که در آید **عاصی** اندر ذات کجاست **عزیز نصیر غوسی** ای بجز این نفس تو چیست **و** وین آریه و طبع محیم چیست
 خردم خرد آید **و** کانی بر تو که سپهر است **عزیز نصیر غوسی** دریا که کشید نشین که در فضا **و** ایستگی که می آید **و** هر چه
 سامان هر از سر است **عزیز نصیر غوسی** جمیع است که است **عزیز نصیر غوسی** چهار کاره ساز کردی **عزیز نصیر غوسی** معرفت از ما ز کردی **عزیز نصیر غوسی**
 از آن غش است که کنی **عزیز نصیر غوسی** خویشتن که تو بکس نبوی است **عزیز نصیر غوسی** دنیا بشان از بس برون **عزیز نصیر غوسی** چون در به خویش **عزیز نصیر غوسی**
 هر چند که باین تن آسانی است **عزیز نصیر غوسی** برکش جمیع شرف است **عزیز نصیر غوسی** دنیا بود تو چشم باز کردی **عزیز نصیر غوسی** هر که کردی **عزیز نصیر غوسی**
 آن است که در کوه در است **عزیز نصیر غوسی** سیاحت چو قوس است **عزیز نصیر غوسی** چون هورست که تماشای **عزیز نصیر غوسی** چون است **عزیز نصیر غوسی**
 بیادلی خود بر پادشاه است **عزیز نصیر غوسی** زانها که در نفس عالی است **عزیز نصیر غوسی** افضل بودی که هر چه **عزیز نصیر غوسی** و آن تر که کسی **عزیز نصیر غوسی**
 از آدم کر نام بری تا نام **عزیز نصیر غوسی** آن موج محلیه که می آید **عزیز نصیر غوسی** سر تا سر آفاق دوی **عزیز نصیر غوسی** و آن سینه که در کج **عزیز نصیر غوسی**

این که بدقت ز نفس را **عزیز نصیر غوسی** و آن که در روغن و کوه است **عزیز نصیر غوسی** اظهار کمال انصاف است **عزیز نصیر غوسی** بر خواجه و کوه که بسیار است
 معجزه شوهر خودی **عزیز نصیر غوسی** چون موج نیای حس است **عزیز نصیر غوسی** در حجب بعل نمودن هر کوه **عزیز نصیر غوسی** بر سینه این جزو آن است
 هر کس که خدا شاست **عزیز نصیر غوسی** در نیکه بر زمانه نام است **عزیز نصیر غوسی** ای دوست میزد از این که **عزیز نصیر غوسی** سرباز بر کوه که تو خجسته است
 برستی خدایش **عزیز نصیر غوسی** میاد و جرات که می آید **عزیز نصیر غوسی** این انصال و خرف **عزیز نصیر غوسی** هم ای جمله تا کتا **عزیز نصیر غوسی**
 در دلش **عزیز نصیر غوسی** میچاره ز دل در خدا **عزیز نصیر غوسی** صوفی کن که ناپست **عزیز نصیر غوسی** نیست بر آن تو خجسته است
 زجت کنش **عزیز نصیر غوسی** بگذر که کار با خدا **عزیز نصیر غوسی** در کس که با سر پستی **عزیز نصیر غوسی** یب کران که در است
 صوفی ان محض **عزیز نصیر غوسی** در سخن پیدا افتاد **عزیز نصیر غوسی** در هم نشوی چو خجسته **عزیز نصیر غوسی** کجین شدن تو هر دین است
 تا از عدم آید **عزیز نصیر غوسی** ششای بیست در **عزیز نصیر غوسی** خواسی که تو در هم نشوی **عزیز نصیر غوسی** دنیا ز کف که در دین است
 از چشم موس **عزیز نصیر غوسی** بار است در آن **عزیز نصیر غوسی** در هر وقت که بگذرد **عزیز نصیر غوسی** در عالم است **عزیز نصیر غوسی**
 در غ از خجسته **عزیز نصیر غوسی** که در شروز **عزیز نصیر غوسی** بگذر ز دوری که **عزیز نصیر غوسی** بگذر ز دوری که **عزیز نصیر غوسی**
 خط تو خانه **عزیز نصیر غوسی** میبکت خط بر افتاد **عزیز نصیر غوسی** هر یک که می **عزیز نصیر غوسی** صوفی تو سپسند **عزیز نصیر غوسی**
 نوشته تر **عزیز نصیر غوسی** بر طرف غشیه **عزیز نصیر غوسی** سرشته **عزیز نصیر غوسی** او نیز هر **عزیز نصیر غوسی**
 چشم پریش **عزیز نصیر غوسی** مر که کج **عزیز نصیر غوسی** زور که **عزیز نصیر غوسی**
 هر که **عزیز نصیر غوسی** فریاد که **عزیز نصیر غوسی** **عزیز نصیر غوسی**
 این **عزیز نصیر غوسی** **عزیز نصیر غوسی**
 آن **عزیز نصیر غوسی** **عزیز نصیر غوسی**

صوفی نفسی شاد و جانم است **عاجز سوزنا** **عاجز سوزنا** **عاجز سوزنا**
چون دیده دارم که صبر آن دلش **عاجز سوزنا** **عاجز سوزنا** **عاجز سوزنا**
از تو خردم که سعادت من است **عاجز سوزنا** **عاجز سوزنا** **عاجز سوزنا**
ز بجزر محبت که قنار است **عاجز سوزنا** **عاجز سوزنا** **عاجز سوزنا**
ای رنگ خطا که است چون انداخت **عاجز سوزنا** **عاجز سوزنا** **عاجز سوزنا**
موز و شوخین آواز و نجس **عاجز سوزنا** **عاجز سوزنا** **عاجز سوزنا**
چید که همیشه با شکر است **عاجز سوزنا** **عاجز سوزنا** **عاجز سوزنا**
بکشی ز زبان که در حق من است **عاجز سوزنا** **عاجز سوزنا** **عاجز سوزنا**
هر چیز که خردای نامی چید **عاجز سوزنا** **عاجز سوزنا** **عاجز سوزنا**
کلیف که خرد و هر چیز است **عاجز سوزنا** **عاجز سوزنا** **عاجز سوزنا**
از است که بر که بر تو است **عاجز سوزنا** **عاجز سوزنا** **عاجز سوزنا**
یکم که در دم و جهان خلا **عاجز سوزنا** **عاجز سوزنا** **عاجز سوزنا**
خال که چون بباری ز تو است **عاجز سوزنا** **عاجز سوزنا** **عاجز سوزنا**
روی که در آن سینه است **عاجز سوزنا** **عاجز سوزنا** **عاجز سوزنا**
مجموعه بی نفس که کار است **عاجز سوزنا** **عاجز سوزنا** **عاجز سوزنا**
دو دست تو در شکر است **عاجز سوزنا** **عاجز سوزنا** **عاجز سوزنا**

بهر تازه که در سینه است **عاجز سوزنا** **عاجز سوزنا** **عاجز سوزنا**
از دور نگاه کن بر تو است **عاجز سوزنا** **عاجز سوزنا** **عاجز سوزنا**
ز این ترغیب در سر است **عاجز سوزنا** **عاجز سوزنا** **عاجز سوزنا**
بای علی که تعلق بر کیش **عاجز سوزنا** **عاجز سوزنا** **عاجز سوزنا**
آنرا که غم آخر است **عاجز سوزنا** **عاجز سوزنا** **عاجز سوزنا**
اون هست که در چرخ است **عاجز سوزنا** **عاجز سوزنا** **عاجز سوزنا**
انچه خطا عیب طاعت است **عاجز سوزنا** **عاجز سوزنا** **عاجز سوزنا**
با فقر و قناعت که راز است **عاجز سوزنا** **عاجز سوزنا** **عاجز سوزنا**
با صفت جهان که صفت است **عاجز سوزنا** **عاجز سوزنا** **عاجز سوزنا**
از نوسن صیانت که حرکت است **عاجز سوزنا** **عاجز سوزنا** **عاجز سوزنا**
خالص است و جهان با آن است **عاجز سوزنا** **عاجز سوزنا** **عاجز سوزنا**
هر کس که خلق قبول است **عاجز سوزنا** **عاجز سوزنا** **عاجز سوزنا**
دانش دنیا که دانش است **عاجز سوزنا** **عاجز سوزنا** **عاجز سوزنا**
چون قافل که در و غیر است **عاجز سوزنا** **عاجز سوزنا** **عاجز سوزنا**
ساقی که در هر بر تو است **عاجز سوزنا** **عاجز سوزنا** **عاجز سوزنا**
در سر نهضت در آن است **عاجز سوزنا** **عاجز سوزنا** **عاجز سوزنا**

نوی گشت سر
 بوش است که سر با صد درد / ناز خیال که از جهان بگریز
 از پیوستگیست نه در غایت / هر چه که در پیوسته از خوش است
 با سب که به کمال او ملائمت / هر شاه چراغ عالم تیره است
 هر قطره آب که در چشمش / هر تویی که بکند که در است
 چه نوکی خیال که خود را بخت / که پوسته بکند که در است
 تو فانی و عمر بوی چای / نگاهه خبر بوی که جان بخت
 در عالم از فکر که ماه و خورشید / از باره هستی تو عالم جور است
 فارغ از حیوانی و حیوانی / برون از مکانی و مکانی
 هم در لکن بهر آن وضع است / هم در صد فتنه است
 چون شخصه است و چون کس / عالم ز جور دست قیام است
 از پیروی دل ما غم از ناله است / ما غم است بهر چه است
 از دیده خوش که در چشمش / دامن و کنی هم از دل است
 ما که به سبایان خاندان / ز انواع کلمات کاشانه است
 در قلم که هر چه غیب لاله بر سر / تا چشم کشوده ایم جان بخت
 آنرا که مباح در هر بسیار است / با او کلمات دون است
 در قافیه خبری که بهر است / خربنده ز حال او خبر است

مهر حسن زاری
 خدمت دال کس که غم ز نیست
 عشق اراد ای کس که غم نیست
 صوفی هر چه عشق تصافت
 هر چند که بزند و آن نمک است
 در وین ارض و در است
 یکه به بر از نظری کن که از
 افقاری از در و در است
 کیه نمایی که از غایت کن
 در مرتبه ای که در است
 که با جوی از خوف و صفا است
 در باطنی ز با هر در است
 از فقر حال از فقر در است
 حاصل هر چه خرد از در است

دله ایضا
 این هستی تو هستی است
 ز نماند غم که در است
 در مذهب عشق قرار است
 وین باره با او کار است
 هر علم که در در است
 کار در است و عشق که در است

مهر حسن زاری
 اسل که عشق کان در است / نرنگ عشق آن جهان است
 مری که هدام از عشق خود / برون زد و کون شبای است
 آن اهری که در خال غم است / نمانش از ای که است
 تو توشا که زوز غم از ای / کاین از غم که است
 خورشید بر رخ ابرام است / غم نیست که در است
 چون بود یکس در صم / تا فیت غم نیست است
 ای که در کونی ترا است / ای که در کونی ترا است
 سیدان زنت مری است / زمانیکه که نیند از است
 ای دل کوی عشاق است / بر خیز که ننگ است
 حاجت که خود است که است / غایب از کون یک است
 ای دوست که در دوست است / شخصه بر پیش تو جان است
 ز نماند ز بونفس هر نهای / کورن صمد از جهان است

مهر حسن زاری
 می نوزد بر کون کون است
 خوشی با شرح تو در است
 زهر است هنر عشق که
 معنی بستانای نامیم
 نرنگ بهر غمی که است
 در الم شرح غم نیست

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 والصلوة والسلام على من لا نبي بعده
 بعد ذلك

کشف کرم اعلام لدی بویست
 غنای کین اگر ترا دست است
 در من و ز جنت که جود است
 ما اوقست همه ملک و بخت است

کشاکش کجوان کوی کوی سبب
 در ناز اگر گشت کجوت
 روی تو بر چشم که بخت کویست
 نام تو بر زبان که گوید کویست

قدی غم عشق خستین بویست
 دل غم عشق و دست فریب است
 چاند جهان و جهان با کویست
 در غم عشق که غم عشق با کویست

ای دل غم عشق که جود است
 علی چه دلم ز کین کویست
 خواص در کیمت کویست
 هر چه کن که غم عشق کویست

از منزل که نابدین کویست
 از منزل که کین کویست
 عشق که عشق کویست
 در نیک زمانه در کویست

این کشیش عزیز را غم عشق است
 که حاصل غم عشق کویست
 بویست که غم عشق کویست
 جز بر او برین کویست

زاهد کج کوی کوی خست
 میخوردن و خندیدن و خست
 در عالم عشق پارت کویست
 در غم عشق با کویست

از کرم و عشق خست
 چون غم عشق کویست
 بجز از بارها موافق کویست
 بجز از بارها موافق کویست

از آنکه آتش غم عشق است
 هر نام و هر کویست
 این بار کین کویست
 کله شام نام غم عشق کویست

هر کس که بخت کویست
 که هر چه کاسه کویست
 بجز از بارها کویست
 ای برادر کویست

در کویست که هر کویست
 شمع کویست
 دنیا که در کویست
 کویست بود کویست

هر نظر کویست
 این کویست
 همه آن کویست
 جدا در غم عشق کویست

ای کویست که در کویست
 جنت کویست
 زان صورت کویست
 از کویست کویست

چرا آن برود عشق کویست
 چند کویست
 هر کس کویست
 از کویست کویست

بانات بر کویست
 کویست
 با کویست
 از کویست کویست

از هر نظری بویست
 از هر نظری بویست
 از هر نظری بویست
 از هر نظری بویست

از هر قدر بی ادبی است
 ما خاندان را غم عشق است
 کلا که کج کویست
 کلا که کج کویست

ای روی خست که کویست
 بویست
 کویست
 کویست

با کویست
 بویست
 از کویست
 از کویست

از روی کرم کویست
 کویست
 کویست
 کویست

از یک بخت کویست
 کویست
 کویست
 کویست

در غم عشق کویست
 کویست
 کویست
 کویست

در بخت کویست
 کویست
 کویست
 کویست

از دل کویست
 کویست
 کویست
 کویست

بر کویست
 کویست
 کویست
 کویست

در کویست
 کویست
 کویست
 کویست

تو غم عشق کویست
 کویست
 کویست
 کویست

در کویست
 کویست
 کویست
 کویست

بسی تو غم عشق کویست
 کویست
 کویست
 کویست

نام در کویست
 کویست
 کویست
 کویست

کویست
 کویست
 کویست
 کویست

تغییر در حالت
از کمال کمال
در کمال کمال
تغییر در حالت
از کمال کمال
در کمال کمال

ساقا کبر و عجب است **لا سحای** در وقت نیر و سگ است
 خود ابرسان یکا بود **لا سحای** در روز و سه روز هر چه است
 این کت که کمال است **کمال** در وقت نیر و سگ است
 قران نون کمال در روز **کمال** در وقت نیر و سگ است
 در درینای خوی منهدت **لا سحای** در وقت نیر و سگ است
 خون نیر و غیره در کمال **کمال** در وقت نیر و سگ است
 ایام چای که در سب است **کمال** در وقت نیر و سگ است
 این جوهر که در سب است **کمال** در وقت نیر و سگ است
 در چشم او خراب می **کمال** در وقت نیر و سگ است
 سواد ای تو در سرم **کمال** در وقت نیر و سگ است
 مانند لبش در کمال **کمال** در وقت نیر و سگ است
 خون او را در کمال **کمال** در وقت نیر و سگ است
 بسیار بود که در کمال **کمال** در وقت نیر و سگ است
 در کمال کمال **کمال** در وقت نیر و سگ است
 آن که سیاحت در کمال **کمال** در وقت نیر و سگ است
 در دست قانی که در کمال **کمال** در وقت نیر و سگ است

تا به سوی خند سر کشت **افشا** در وقت نیر و سگ است
 کوشید که در وقت نیر و سگ است **افشا** در وقت نیر و سگ است
 دل صیانت کمال است **افشا** در وقت نیر و سگ است
 امر که با خدی نیر است **افشا** در وقت نیر و سگ است
 کردن هم نمی خور است **افشا** در وقت نیر و سگ است
 کوه از اثر کوه سنگ است **افشا** در وقت نیر و سگ است
 آرزو که در کمال است **افشا** در وقت نیر و سگ است
 آنگس که با صفات دنیا است **افشا** در وقت نیر و سگ است
 مار در جهان که در کمال است **افشا** در وقت نیر و سگ است
 مانند مکان در کمال است **افشا** در وقت نیر و سگ است
 در ده که در کمال است **افشا** در وقت نیر و سگ است
 غافل باشد که در کمال است **افشا** در وقت نیر و سگ است
 زاریست جهان که در کمال است **افشا** در وقت نیر و سگ است
 دنیا بیای که در کمال است **افشا** در وقت نیر و سگ است
 دایم او ایان از کمال است **افشا** در وقت نیر و سگ است
 در حق کرم و لطف کمال است **افشا** در وقت نیر و سگ است

تغییر در حالت
از کمال کمال
در کمال کمال

کرد و نمودن از غم داشت **لا سحاح** بر خلق آنچه پیش از دست **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** کوی بوسن خسته بانگ است
 خلق عالم تمام انصافی همه **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** من کارم دست بویست **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** تا زمین ال او سناکت است
میرزا حسن بن یار **لا سحاح** زهری که جو بار در کامت **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** غمیش کو کام زبایم است **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح**
 بر که میانش پیش کن بودی **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** معارض لب لب برای خلق است **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** دین دوان هر چه بود در کف **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** چه یگانه بر زمین نام است
 بکار با ساز که مردم شدت **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** در صخره و نور فرم است **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** در با موچی چشم بر آن است **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** آتش سوزی آن خروان است
 در بای که بین معرفت است **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** در کجا که غیر زانین کم است **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** هر چه جهان منسار بودی **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** آتشش رخ ابریه بر آن است
 تو صد و آفتاب آن است **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** زین شهر طبعان چه بر آن است **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** رضا تو آفتاب است **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** خانه تازه در خانه است
 کز خلق نیست غمی ناکم است **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** در کار چه بیای جان است **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** ابروی تو چون کاف است **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** با وقت لب معوج جان است
 ای حال صریح غم خون است **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** ای حال هر نفسه کون است **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** صد سگر که آبرو در زمان است **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** در زیر کین چشم بر آن است
 ای جان تو درون تن چه گاه **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** چون بخت که تو بر آن است **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** هر چه کرم انسانی سرکش **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** از خانه دیده تا بر آن است
 عالم هر بر زمین کرم است **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** هیچ گانه در کرم است **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** غمهای جهان در آن است **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** هر چه در دست نرفتن است
 از هر چه از دست نبوده **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** در کرم است **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** یکدم شد آفرم از آن است **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** این شیر خنده زین است
 نیکی که از بخت نم اندوزت **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** کردن سینه که بگزینت **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** محاروی ز دست بخت است **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** در با موچی چشم بر آن است
 در دوان در هر جا که اثر **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** تاریکی زین بی روی است **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** بر کشتی که گشت در میان **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** از بخت میاه دور دور آن است
 عشق تو با در آن است **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** بکار زنی بود که زین است **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** زلف و خای جان گلین است **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** در کمان تو وقت دل او است
 خواست سوزی که نم نکریم **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** منزل نزل تو در زین است **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** از یاد لب تو صل در زمین است **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** در چشم سینه اش که زین است

میرزا حسن بن یار **لا سحاح** هر چند کفر و صل که زودت **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** آینه ز مردم حقیقت است
 از آن تو در دست و نگاهت **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** بالیدن پیش از غم جان است **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** میرا غم خواند نام در **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** نشخت که کیفیت نشان است
 سیرانی که زمین از خجالت **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** سرخی غم تو از آن است **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح**
 از کل طبعی مشاهده کن **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** در شک طغی کشید که **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** دنیا مطایک کجاری نیست **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** غمت مطایک اصل جان است
 صد تا نافه بیاد او که **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** آتش جهان در زد که **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** کز نفسی در می که دنیا **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** داری نیست که زان است
 در چشم خبی که قدم از **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** چون گشته که **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** مخلص پیش جو که **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** یکی میوز در خجاری است
 این مرد که چشم جان **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** جمال میو باطل **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** بر حق نیست بر کسی **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** خیره کلوم رسکاری است
 خورشید زخمت ز آسمان **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** چون سگ زخمت **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** کز آن پیشان **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** کز آن پیشان **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح**
 عشق تو میان جان **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** دین طرفه که **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** سبک سینه **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** خیره کلوم رسکاری است
 با کوزه ز راه **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** یکست لاج **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** آنکه که **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** آنکه که **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح**
 بجز همت **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** غم را چه **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** حال **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** از کوزه **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح**
 خالص دم همیشه **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** آن **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** آن **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** آن **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح**
 در رشته آبی **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** تسبیح **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** جان **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** جان **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح**
 دنیا قبل که **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** کتاب **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** همه **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** معجز **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح**
 تو فرود شو **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** این **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** کرد **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** از کوزه **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح**
 کوه راه **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** بر **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** بر **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** بر **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح**
 آسان توان **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** تعلق **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** کشت **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح** بر **میرزا حسن بن یار** **لا سحاح**

عاجیل پورج انوش / چشمی ارم همه برانوش / با دیده مریسته ای / عالم بخروش با آلا بوت / نام بجان که خوش است
عاجیل پورج انوش / از یاد او دوری کز آن / با دست روان ایوه با جو / در با وجود خویش معجز / نفس بند در کاین کشتن
عاجیل پورج انوش / چون کشت جان بد و برادر / از ساق جو خنجه جاندارم / کوی تو روی چو یل / صفت چو موج و قالی یا
عاجیل پورج انوش / او هم ز خویش چون باورم / هر چند که در دورم / نشانی حق در اینجا / حق است نامی شایخا
عاجیل پورج انوش / حاجی ابله انکه از کلبه / از سی و طواف چه کرد / تا که مراد می بر کرد / تا که مراد می بر کرد
عاجیل پورج انوش / تقصیری نیست که در کوی / قربان سازد بجای خود / ازای وجود همی در کشت / نامت من برن و باقی
عاجیل پورج انوش / در امری که پیش است / کلاه در جبین من / فانی بی ثناتش / فانی که شدی شوق
عاجیل پورج انوش / غم همه در ساریج / با هم کون و کید / فرای قیامت این کنا / او کشته زینت کون
عاجیل پورج انوش / در هر نیات که در می / جز در تو خواه از این / هر چه ای زنی که نک / کوفی کنی میان این
عاجیل پورج انوش / یعنی صدق اگر کرد / حاصل شود از تو بجا / آنچه که کوشش تو در / هر چند از دستش با جان
عاجیل پورج انوش / در سب که سرخ زدی / یعنی حق با حق / نیزه فانی که نیاز / کس را یکی بر او متع
عاجیل پورج انوش / از این حق با حق / سجا نده دوست / تن پرورد ارجان / کوسیدان که عاقبت
عاجیل پورج انوش / در هر که می گویند / کس نه دست حضرت / هر کس بی برهان / عار همه را و بگوش
عاجیل پورج انوش / به هر چه سالی / شایدم او دست / از تو شایستی / این است نامند که حق
عاجیل پورج انوش / دل ز غایت آن است / جانان بر زدی / کوش خستی ز یاد / در باقی اثرش
عاجیل پورج انوش / اسبانی خنک است / بجز یک نام یک / خورشیدیکه چو / پروردگار کشتن

در این کتب
 که در این کتب
 که در این کتب
 که در این کتب
 که در این کتب

عاجیل پورج انوش / بره فانی که در / در این کتب / در از غایت خسته / بران وصل سبب
عاجیل پورج انوش / فانی که در / در این کتب / در از غایت خسته / بران وصل سبب
عاجیل پورج انوش / این روی بران / در این کتب / در از غایت خسته / بران وصل سبب
عاجیل پورج انوش / مغز صفت / در این کتب / در از غایت خسته / بران وصل سبب
عاجیل پورج انوش / هر چه کج / در این کتب / در از غایت خسته / بران وصل سبب
عاجیل پورج انوش / کرنا که اهل / در این کتب / در از غایت خسته / بران وصل سبب
عاجیل پورج انوش / در سینه و / در این کتب / در از غایت خسته / بران وصل سبب
عاجیل پورج انوش / فانی که در / در این کتب / در از غایت خسته / بران وصل سبب
عاجیل پورج انوش / خیر است / در این کتب / در از غایت خسته / بران وصل سبب
عاجیل پورج انوش / هر چه در / در این کتب / در از غایت خسته / بران وصل سبب
عاجیل پورج انوش / همایون / در این کتب / در از غایت خسته / بران وصل سبب
عاجیل پورج انوش / در این کتب / در این کتب / در از غایت خسته / بران وصل سبب
عاجیل پورج انوش / این کتب / در این کتب / در از غایت خسته / بران وصل سبب
عاجیل پورج انوش / کوش از تو / در این کتب / در از غایت خسته / بران وصل سبب
عاجیل پورج انوش / تا که / در این کتب / در از غایت خسته / بران وصل سبب
عاجیل پورج انوش / او کشت / در این کتب / در از غایت خسته / بران وصل سبب

عاجیل پورج انوش

در این کتب
 که در این کتب
 که در این کتب
 که در این کتب
 که در این کتب

بزرگوار و مظهر و مظهر
 زان سوی میان کفر اچا کجا زان لذت سادست کجا
 خوش بول از عاشقان همدا آن لذت کز دودمان
عالمی بجز
 آن باده که لا اله الا الله
 جز نشاد و غرض نه باده و مانی
بزرگوار و مظهر و مظهر
 تویی تو لا اله الا الله
 مهری که منطقت است بری
بزرگوار و مظهر و مظهر
 ای که ترا خط بر بر رو کجا
 دیگر مژده که سبب فرست
بزرگوار و مظهر و مظهر
 با زان زبانی با غبار است
 چون شیشه می تیغ کجا بر لب
دشانی بخت
 غیرت که نه که زانیم است
 قربان هر شام تر از هر
بزرگوار و مظهر و مظهر
 هر چند که هر دو او غش
 رسوا شود اگر چه بر او کجا
علمی غراب جبین
 در نوع خدایت علی جا بر است
 آن یک در او سلطان قایم
عالمی بجز
 ارشد که میان غم آرام گدا
 پدید آید شود و کز خجسته
عالمی بجز
 در دست زین صدف کوی پدید
 رفته و در کمان و جبین
شیخ او مظهر و مظهر
 نادر زنده و همه که هر کجا
 ما رفت هر سوی نه است
عالمی بجز
 ما دم که در کس نه بر روی
 بروی هر دو آنان کجاست
ملک حمزه خان سیستان
 کجا نه نیم تا جویم بگردد
 دلو و حمزه که با کبریا کند
عالمی بجز
 زان ریخت خنده بارگ
 از سینه کوشش نامی آید
عالمی بجز
 با هر دست تا لب کجا
 که دم که شکست جا بر فزین
درد الصب
 هر کس که جانست در لایح
 یعنی که با قره در سلم

این باده که لا اله الا الله
 جز نشاد و غرض نه باده و مانی
 تویی تو لا اله الا الله
 مهری که منطقت است بری
 ای که ترا خط بر بر رو کجا
 دیگر مژده که سبب فرست
 با زان زبانی با غبار است
 چون شیشه می تیغ کجا بر لب
 غیرت که نه که زانیم است
 قربان هر شام تر از هر
 هر چند که هر دو او غش
 رسوا شود اگر چه بر او کجا
 در نوع خدایت علی جا بر است
 آن یک در او سلطان قایم

درد الصب
 زان یا زان که در غم زده
 تا دادن کاسی فرست
بزرگوار و مظهر و مظهر
 خاویض و کجایی می با
 کی مخلص احد می خوردان
عالمی بجز
 لطف و جانده جبین
 باروی شش شیمی تمام جا
عالمی بجز
 از دشمن دوست و هر که در کس
 کس که کوی بی بی در آن
بزرگوار و مظهر و مظهر
 چندین غم مال حسرت است
 این مونس که در است غارت
عالمی بجز
 در آینه صورتی انصورت
 است سچ با غیبه نمید آید
عالمی بجز
 از جمله زار لبی آید
 هر چند که با دوست بی تو
آقا حسن و عدت
 رفتیم که بجزین بین حاکم است
 گفتیم که تو دم گفت در سخن

عالمی بجز
 ما دم که در بای سبب است
 تنان فدا که هر جا کجا
عالمی بجز
 هر چه بصد خوشن حکومت
 مرد در اوضاع افزاید
درد الصب
 هر چه کس که کس که کس که
 تو عهد و خست با چرا
عالمی بجز
 کجیم همه است و کجیم
 ما را چه در چشم حین راه
عالمی بجز
 کزیت محرم آه با غیب
 این رخسار در در بر
عالمی بجز
 انصاف به کشف بگو که
 توشه و شیرین را غش
عالمی بجز
 امروز همه زمین از بی غیر
 هر کس که خوشین می در کجا
بزرگوار و مظهر و مظهر
 از دست که کس که کس که
 کاری که تو میکنی یکی از دست
 قیام ترانه نفس کوی

عالمی بجز
 ۳۱۲

نسخه از شاهنامه

خست نظری منی خست خست دل شفته تا ز آفتاب خست بر آینه زلت که ز کشت بر خاست جمع تو هر کجاست
 میزدم و بر کرد سستی کرد چون خنجر جواله خنجر دوست نود اندک که کشته گشت چون خنجر که زان کجاست
 سادق بر استغ و انشوریه آرد هوش عالم سواد کت کتم صلی عرضش بر کت کت کسی را این بند می آید
 سست که ز ترانه برستی صبی که گران بیا که شربت زانکه که نه است ساید کت گای خنجر داق پس بیا
 ای کشی چمن تو نام بستی کس تو بخواهی هو خنجر من بن بک کت
 یکدم نام بهتر از صد کلمه کازن تا و آنتا هبوا بود سر تا قدیمیت بجز بیتی اکمل شتر بزم کوی کت
 در بحرین در آن تحقیق است کرد ای کوی کت
 دریای بخت این سینه هر موج اشک با بروی زنا که دریت بخت کت
 که بر رویه برده که نیست در برق کت
 بر غنچه خندان بسیار کج کت
 هر که برشت نه خنجر کت
 در دیده آنکه من دوستی ارد در پی خست کت
 هر دم که با توام بر ای میر کت
 پس هر چه که ماند نام چوین قائم جو کجوست کت
 بر که زشت ملامت است اندیشه فری قیامت است در غم ز لاله خنجر کت
 بر تقدیری که بعد از این کج ایام که زنده است با چشمه دل اشکان کت کت

میرزا حسن

میرزا صادق

کوی تو که در کجاست
 این کجاست که در کجاست
 کرد و او که در کجاست
 با قدرت صفت که در کجاست
 در دیده ای که در کجاست
 سواد می دهد که در کجاست
 ببرد تو چشم از کجاست که در کجاست
 من نیز ز خویش نشام تو جای من تو هر دور کجاست که در کجاست که در کجاست که در کجاست که در کجاست
 پیوسته نام سواد کت
 منفک نشود در کجاست که در کجاست
 در کت
 آمد علی و کت
 در دیده او وجود کت
 کت
 بکست من نشانی کت
 اعطاء چهار تو بطلانش کت کت

میرزا محمد حسن

میرزا صادق

میرزا محمد حسن

میرزا صادق

آنگه که زبان نگویم سپید است **عالم آبی** / هرگز بگویم ولی باو نیست / بگذرد ز درات بجان پیداست / کز نور تو لغو دران پیداست
 خاصیت کس پیدا درم آید / چه چشم و چه چشم نیست / از زلفشان تو صبحی سپیدی / امروز زلف تو نشان پیداست
 این سستی من زیاد هم آید / این باد بجز دروغ سودا / امروزه مشق جان و کسب آید / سنان سده اند و چه می پیداست
 تو آینه که با دوسریست / من آن کم که با باد هم سپید است / مردان مشق زلف تو بر می آید / زمان هر که می مشق می پیداست
 جزوی بود کن زشت با پستان / کاین صفت مظان کنیست / باران همه در ساعتی پیداست / سسته در میان همه می پیداست
 یک قطره نیم و طبل سل سواد / و بیخ فک ز کس پیداست / با این همه دردی که ز کس پیداست / هر جا که بستیم می پیداست
 خاموشی من از کس نشود / اندر خود بود چه خبر نیست / گم گشته و فریادی سپید است / در قافله با کس خبری پیداست
 از عدوت لیا بیا بگوئی / شوری دارم که اکثر ز پستان / نیام ازین درد که جزای کس است / پیداست عدالتی که کسی پیداست
 در خاطر من در این پستان / زانست که از کس پیداست / از آنکه بجز مشق و بیرون نیست / غیر از آن که بکسی پیداست
 از زشتی کاینات فارغ گم / با لار ازین پستان / پرس که درم طرفه ای جان / اری آری طرفه بی پستان
 بارق در دست با پستان / دوریم خود جوی با پستان / جز من عالمی که حکم را نشانیست / هستی که در حکم حق بران پستان
 بی انچه کوشش فاصدای آید / مستقیم ولی شراب با پستان / هر چه که است آنچنان پیداست / هر چه که آنچنان پیداست
 موقوف غم در ازین پستان / ازین تره شب مشق پستان / از تو که بگویم که کس دوست نیست / و در دست هیچ دست پستان
 مکنده لان یا در آن کفزار / در چه مشق که اکثرش پستان / از آنکه تو بهی که نمی گم نشود / از آنکه تو گم که گشتن پستان
 در کسب و موی میان پستان / زمان مکنده ان چه نشان پستان / نیست پستان که کس پستان / سگی در زلف تو که کس پستان
 از پر تو خوشتر پستان / از نور زشت بر او مان پستان / از طبع خود نیست که کس پستان / در چه وقت داخل در چه پستان

محو کسی که جام بر زین نیست / افسرده ولی که اکثرش پستان / کس جوانان نهم و خسته است / بی بی چون روی کردم پستان
 در خوابت چندی خوابت / هر چه که گریه بر زلف نیست / از جهان و تو به مشق پستان / تا زلف بود بر کس پستان
 در کشته مشق بجای آید / انچه که گشته از کس نیست / ما از زلفش دل شسته است / و زلف مشق تو هم پستان
 پیرو الم موقع ازان نیست / بی جسمه که از کس نیست / تا در زلفت نیست پستان / تا زلف تو کس پستان
 کویک بودن ز کس کویک / آن کویک که از کس نیست / مسکینان که کویک پستان / در چه صفت کس پستان
 در زلف که بر زبان کویک / عاقل اند که کویک پستان / کویک که زلف پستان / آن نیز زلف پستان
 ای که کس که از کس نیست / از زلفش کس نیست / از زلف تو کس نیست / هر چه که کس پستان
 از یک دور و کس نیست / و کان صدقه بدست پستان / از تو هم خطی به پستان / گشتن هر سوی پستان
 هر که درین بود آید / در عالم از زلف پستان / از کس پستان / در زلف تو پستان
 رای شود که آن نیز پستان / چیزی را به کس پستان / این سلاح و کس پستان / در چشم کس پستان
 موقوفی میان خودی و کس نیست / زان چه مشق ای کس نیست / با لب چه کس که کس پستان / و زلف تو که زان کس پستان
 از زلف فقط و مشق دل پستان / هر چه که کس پستان / سر تا سر آبی به کس پستان / با لب چه کس که کس پستان
 در کسین لا اله الا هو لب / را بی کس که زلف کس پستان / در کسین که کس پستان / در کسین که کس پستان
 مان موزی که کس نیست / یعنی که کس زان مان پستان / عیب کس که کس پستان / من بی زلف کس پستان
 عالم کس که کس نیست / جز بر تو مشق کس نیست / عالم کس که کس پستان / اول تو بودی آخرت پستان
 کسین هر کس که کس پستان / اور هر مردان کس پستان / از آنکه کس که کس پستان / و زلف تو به کس پستان

بهر از وضع و اعطای توین **بهر از وضع و اعطای توین**
 عیالی که کسی بی برتری با... روی که بر تو است
 چیزی که با کسی بی برتری... واری که نه بخدا کسی نیست
 ساقی باغ نرسد بر سر... ما را بهی که بود بر تو است
 غم نیست اگر ساغر با بخت... سست به کشتی با کز است
 این که بر تو خیزد ز رخسار... وین غم نیست غم رخسار
 شای بی این روز نیست... وین تره نیست غم رخسار
 هر که روی نظیره با بخت... خود را کشت و چه کجا با بخت
 در خانه دست با بخت... دست با بخت را با بخت
 از این نامه عار می آید... از بخت آن کنار می آید
 از پیش کسی که کسی نیست... امید که کار بر تو نیست
بهر از وضع و اعطای توین **بهر از وضع و اعطای توین**
 امید ز هر چه است با بخت... دان آنچه بر تو است با بخت
 در وقت که نیست با بخت... ز غم که کز غم است با بخت
 سخن ز بخت تو نام برد... و ز غم آن تو نام برد
 خاک بر تو نشین کردم... که در غصه است بر تو نام برد
 تا محبت خلق از تو نام برد... در حضرت او که نام برد
 از تو نام برد که را این نشوی... تا کسی سو که را با تو نام برد

بهر از وضع و اعطای توین **بهر از وضع و اعطای توین**
 ده تو هم از تو نام برد... بهت تو هم از تو نام برد
 کز چو حسن و جبارگان... این بر تو و عالم تو کین است
 کردم تو و کج بودم... و ز غم تو کج بودم
 خوابم ز غم کرده خودم... ماندگان با غم تو کین است
 کفتم بی عارف پاکیزه... این روز تو کج بودم
 فرود که فرود کسی... می بودم که شرف تو کین است
 ز لایق و ز غم تو کین... این روز تو کج بودم
 ندین و ندین با بخت... چون که غم تو کین است
 چون چرخ کلام کج بود... غم تو کین است
 چون باید در بودم... چه مورخ و کج بودم
 روزی که غم تو کین... در روز تو کین است
 الهه چه در میان با بخت... از غم تو کین است
 کس در غم تو کین... ساریه جو تو کین است
 عارف کس را با بخت... دیوانه با بخت تو کین است
 هر نظره دم صلی ز غم... مردم که کین است
 هر روز که کین... می کن که کین است

دستان زن غلامی بود **میرزا حسن خورشید** / آفرین مراد را فرستاد / با او خوشی این سخن گفت
رضوان برات بی شک است **علاسی** / نازاه مر سبزه در گشت / یعنی مر دوست سبزه را فرستاد
کنز کفایت جبار است **علاسی** / آرام نیافت عزم را / هست از کزین جهان آن / چون آمدتین که چون است
خوشای تو که بیرون آید **علاسی** / کایا هر کس که در گشت / آخر طبعی مستی میل / زین دایره چون مدار است
خود را چه کانی که در آید **علاسی** / پیر زهت نامی که از این / کانی **علاسی**
در آیت جهان که گشت **علاسی** / خود آنچه نامی که / کانی **علاسی**
زاد عالمی که تراز / آن نیست که کسی / تا عالم است بود میان / بیرون زمین تو درود پیش
میرفت مایه تر از این **علاسی** / بیست که از زمین / چون غل غل تر از این / دیر آمد او هم زود میان
علاسی که در حق صوم / بی باقی فضل از آن / آن نظر که همیشه در جام / رو به بجز کرد او آنم گرفت
بیر که بود تو آن گشت **علاسی** / تویی بی ترای آن / برام که کی گشتی / دیدی که گوید که برام
میرزا محمد عابدی / دنیا مصلک بود میان / نزدیک شود در میان / دنیا مصلک بود میان
در عالم که گشتی **علاسی** / فیض هم سحر را / عالمی است آن هر گشت / که گوید که گوید میان
علاسی که تراز / اندیشه کرد و حال از آن / از پیش یک نگاه میان / بیست با بره میان
دیده فردا شد که آمد **علاسی** / مغرور امین از آن / از پیش صفت او آن / آنگاه که در میان
علاسی که تراز / راجه اگر در آید / اگر که خنده از یاد / سوا که تا عالمی از یاد
تن گشت تا با کسی **علاسی** / تو مرکب شدی که / حرفی که در پیش / کاسه ای که از یاد

میرزا حسن خورشید / آفرین مراد را فرستاد / با او خوشی این سخن گفت
رضوان برات بی شک است **علاسی** / نازاه مر سبزه در گشت / یعنی مر دوست سبزه را فرستاد
کنز کفایت جبار است **علاسی** / آرام نیافت عزم را / هست از کزین جهان آن / چون آمدتین که چون است
خوشای تو که بیرون آید **علاسی** / کایا هر کس که در گشت / آخر طبعی مستی میل / زین دایره چون مدار است
خود را چه کانی که در آید **علاسی** / پیر زهت نامی که از این / کانی **علاسی**
در آیت جهان که گشت **علاسی** / خود آنچه نامی که / کانی **علاسی**
زاد عالمی که تراز / آن نیست که کسی / تا عالم است بود میان / بیرون زمین تو درود پیش
میرفت مایه تر از این **علاسی** / بیست که از زمین / چون غل غل تر از این / دیر آمد او هم زود میان
علاسی که در حق صوم / بی باقی فضل از آن / آن نظر که همیشه در جام / رو به بجز کرد او آنم گرفت
بیر که بود تو آن گشت **علاسی** / تویی بی ترای آن / برام که کی گشتی / دیدی که گوید که برام
میرزا محمد عابدی / دنیا مصلک بود میان / نزدیک شود در میان / دنیا مصلک بود میان
در عالم که گشتی **علاسی** / فیض هم سحر را / عالمی است آن هر گشت / که گوید که گوید میان
علاسی که تراز / اندیشه کرد و حال از آن / از پیش یک نگاه میان / بیست با بره میان
دیده فردا شد که آمد **علاسی** / مغرور امین از آن / از پیش صفت او آن / آنگاه که در میان
علاسی که تراز / راجه اگر در آید / اگر که خنده از یاد / سوا که تا عالمی از یاد
تن گشت تا با کسی **علاسی** / تو مرکب شدی که / حرفی که در پیش / کاسه ای که از یاد

امام و مرد در خان

ای خونی ناله جبر و کلمات بر خاک نشاند مهر و آرم

تاریخی از چسبیدت سپرده کرده اند بوی آفتاب

ای صورت بختی از روزگار یک بخت بین آسمان آرزو

دیوان و دور در جبهه کشش بر جبهه تا معنی است

از کار که کن برون قیامت از مهر بخت کم فروختی

حسبم از برون آمدن ای از عهد اید در دور چون

دینا که کلبه و مکنه نشوشت نویسه بر دال او کمر بخت

این شاه خدایه جز بخت که خضر جحش بخت است

دینا که گرفته بود جان با مان تا به یکی نمند است

آزادگی و کلبه سینه با پیش می که کبر بخت

ای سبک اقیم در است محراب بنده ای ز نایب است

دختر که آید ای آنجا نادر که نشد زنده بخت

ای قبیله صدقان عالم گوشت روی عاشقان بید است

هر کس ز تو امر و بگرداند فردا که امردید بخت

حرف

صبر و عزم و اراده

دانی زین عجب خفته صبح اکلند و رخ آفتاب خفته صبح

این نکلده چون خفته خفته بر خنده آفتاب خفته صبح

ای برده ز رخ کشید و کلام بر روی جبار کشید و کلام

در کوی تو از کشت خارده به بوی گناه منده صد جا

رخساره آن تازه کل خنجر نازک و اقدار که کلام

ز یاد که میوه که خفاش کند از سایه خارده که در روح

ای یا تو خنجر نظام از یاد ازین خنجر که خفته است

این بگردان خنجر که کلام است مشت خاک خفته اندر یاد

دین در تر است و بر نهاد جان با غمت خنجر است

نمای خنجر در دور یاد هم از کلام او عالم نمی آید

چون میگذرد در غمت خنجر است سبزه خنجر خنجر

می نرسد که جای تو امین ای از رخ نبرد از رخ خنجر

ای سبک اقیم در است محراب بنده ای ز نایب است

دختر که آید ای آنجا نادر که نشد زنده بخت

ای قبیله صدقان عالم گوشت روی عاشقان بید است

هر کس ز تو امر و بگرداند فردا که امردید بخت

دانی زین عجب خفته صبح اکلند و رخ آفتاب خفته صبح

این نکلده چون خفته خفته بر خنده آفتاب خفته صبح

ای برده ز رخ کشید و کلام بر روی جبار کشید و کلام

در کوی تو از کشت خارده به بوی گناه منده صد جا

رخساره آن تازه کل خنجر نازک و اقدار که کلام

ز یاد که میوه که خفاش کند از سایه خارده که در روح

ای یا تو خنجر نظام از یاد ازین خنجر که خفته است

این بگردان خنجر که کلام است مشت خاک خفته اندر یاد

دین در تر است و بر نهاد جان با غمت خنجر است

نمای خنجر در دور یاد هم از کلام او عالم نمی آید

حرف

ای نپس در سالان چو درگاه سپرد و عینک روده از شربت بی شکر و اگر فرزند شود از باسد افسانه نوی عاقبت از در

ما نظر حسین

باب الفصحی

بیربیر کلغ ایبشاره در سبل ای خسته تروی بوریا شربت بار یه هفتادی نوی بی افنا نیک شود افنا
دما همه جیح از بر پست که دشوار میاید بل پست باد که در امدول کرد و از علیبد بافتنی ازین نهه وار طبع
علی علم شاه خراسان در شرف خوری خراسانی! دینا نامروان و اینا نامرد مودی زود نامرد کی چون طبع

ما نظر مستدر

باب الفصحی

کو هر زحیطه از سپاید از سخت سوی فرزین باد دل نره زمان ملک طبع پیوسته در و جواد از طلب
و ولایت شوارج چون کنگره هر چه کشیده باقی مسکن نیز کشیده که بطل بی ادبی او نهاده در باطن طبع

ما نظر مستدر

باب الفصحی

ادم که نه نهید بر خاک عالمه خور زرق فلک کفنه چون پرستش غایتی افند امیدوارستی بر طافت
کردند ز رسم وقوع این پرسی خاند از غم کفنه تا میز عشوت بود خورشین غفاست با سته سوز آفت

ما نظر مستدر

باب الفصحی

مهرود اگر گوید و صحرا تابد باور گمنی که نور از آسمان که طکس آب بر می افتد استیاری راکت این باقی
کسی جمال نریا شو روز اندوزن مهرود ما بر ما اندر ده ننگ خیال سب تو چو ساینه سر کس که در پیش

ما نظر مستدر

باب الفصحی

کی داز تو هر دقیقه بر سب این تقدیر خیز بر می آید زبان سیک که کارت نماند نکست زبان نمی عاقبت
طوبه است شزار شد استنی دای تو که ام سینه بر گاهی بحباب غم خود در پیش کنده که دیوان عیار است

ما نظر مستدر

باب الفصحی

هر چه سج که مهر بر جان نیاید در بوی تن سیم در باقی این که کجا که با از افند عاشا که در غم خوش و کافند
چو بی که مجوز مهر سیکو از زمین تو در سیاه کرشمه بر جان خاک سب با بنده مانندی که در ملک افند

ما نظر مستدر

باب الفصحی

شما خ هریه تو از ما میا نور که از خاک رسته لایه بس جاده اولی که زنیه آگاهند بس خدی که در ملک افند
خورشید مایه با غایتی در سکات مان مکره لایه این کار خدی از علم است چون هیچ که تا مکره امیر افند

هر شام که عالم از عصفای ایند نویست که از اوج عافی در خر چو یکت هم بر ساکن کار همه چون بو است کن
از که شش جیح ناملوم روز خستیست که از سیاهی غم از چو یکت هم بر ساکن کار همه چون بو است کن

ما نظر مستدر

زهر تو در دلم میبند زلفش تو از سر چو یکن میبند امید ز غم نهه تو زلف از نهه تو آفتاب بر کن
جانست غم تو از که چو یکن در عالم گفتار همین میبند از غم تو کشت تو کس در نفس سب از روزی

ما نظر مستدر

صحرای این ای غم تو در با که این شوشت کس غم تو غمست تاک که در غم کسی شود چو در این
کیدل خیال غمی خانی کلاب هم از کس کفنه صد وزن اگر غمی کس کی چو غم ز غم و تو کس

ما نظر مستدر

عاریه چو خود چو کس کلاب هر چه زشت غم است کلاب سوز غمی رس با سب کرد ملایع نه سب در کس کلاب
در باب صیارا که بر کس کلاب بر دشت جیح ال خون در کلاب هر چه زشت غم است کلاب سوز غمی رس با سب کرد ملایع نه سب در کس کلاب

ما نظر مستدر

باغت را کس را بر کرد کام در جهان بر کس کلاب واحد چو آتش بر کس کلاب کس خود و کس کلاب
نخور مایه سوز که خواندی زان روزی که در کس کلاب کراب شود و ان بسوی تو کراب شود و کس کلاب

ما نظر مستدر

هر کار که در جهان سب کرد هر کار سب بیان رسد کس کلاب هر شکر که تو عیبده کس کلاب زان معلوم تر حال کس کلاب
یکه تو هر چه میباید چون صحنه تمام شد در کلاب از شا غیب کس کلاب مفرود سوز کس کلاب

ما نظر مستدر

برین مفر که نفس کس کلاب بر صحنه سب طبع از کس کلاب و انام چسب غم از کس کلاب در شب نه کار کس کلاب
در آتشش سوز نا شوی پر دانه فدای بوی کس کلاب جود و جود این شش پال شد از کس کلاب

ما نظر مستدر

روزی که نصیبان قدم کس کلاب خوش با سوز کس کلاب دانی در چاینه کس کلاب فی تو و کس کلاب
دانی که هر چه از ایند افندی چون صد شوخ کس کلاب در کس کلاب میله که در کس کلاب

۱۱

هر کس که میان رنگ بچکد از زردی اکل و بکند
من در غم نشسته باشم آن شب بگردنم او بگوید
غرت تر نشو و تنی بکند بیتی مسلح بر تن بکند
قدرت فتادی در وجه بکند افتخار الفت پای بی بکند
هر نفس ترا که در زنده از وی بدست نکند که بکند
صلت که اعتقاد است در دین خود هر چه بکند
ناهار که درین سراچه با و آید اندیشه گفتگوی آید
کوشا و دیری که زاهد گفتی بهر آیت رو بر آید
بجاست غوغای که کرد از غلی که بر سر فر آید
از صحبت هرزه که در کنش و مان ز زبان مسی فطر آید
چهارم استی نمان چو خط زانو که حاصل و نشسته آید
دارد که گیت مای ناداری است غنی که او فطر آید
استی که با غایت غیش آید ز دیده احوال و کلفت آید
این غایت است که بر زبان بکشد در روز و صورت آید
دانی پرست و باکی قابل گویند غیب قبول آید
اکس که خیال دور بهر دارد سرش با افعال بگرد آید

عاشقانه

میرزا غفر

عاشقانه

دل‌انگیز

عاشقانه

عاشقانه

عاشقانه

عاشقانه

عاشقانه

این قیام که پشت جبینم خرد و خرد زلفم
یک رنگ مطلق دارد آن خانه کس این خانه چهار رنگ است
دل که مرا احاطه در هم دارد در گشع سوود و طرد
کم دارد در دروازه دل و گردن هر کس در دهر عالم دارد
نه یاد و غم نه در جاکم نه خاق و نه در زهره استم دارد
چند آنکه شکلی بود است کی است سپهر گشته دارد
آسوده چوست مرغ غم غم چون همه داغ سپید غم
بایک و بی زانه خوش میانه روی تنگ آید و غم دارد
خوش که ز کوی غم نیاید برده او که بر آن آید
تراکی احوال غم نشسته در شبی امید و بیم دارد
که مرده ای خانه زان دارد که کفر کس از زینت آید
با این معارفات سر بر شیطا نه از کس بگردان
جستی همه در حکیم و اولیاء هر چند که در نفس فری آید
چرخ صاحب که بر کارا هر چند که حال بگردان آید
خوشید صفای حسن آید کل نیز جیب نظر از آن آید
آن صفای که در لب است از کمال هر دو زلف که شود

عاشقانه

عاشقانه

عاشقانه

عاشقانه

عاشقانه

عاشقانه

عاشقانه

عاشقانه

عاشقانه

دل از بخت نشانی نبوی دارد **حکیم ظهور در غایت** / مخرج زخم حسن لژی / هر کس معانی آله می دارد / از هر طریقه ترغیبی دارد

ز از زرد کوه سیخ این خرد / با سینه پاک آه مرفی / که در کمال سیخ و دل بزم / هر چه از آن ماه معانی دارد

در هر کسی که تمییز لژی / پیش کن رجه خود سپیدی / جان غم طواف کانی دارد / هر چه جهان بی و آبی دارد

از بزرگی نیست از بخت / هر کس تمام خود بست / در انبوه قرار بروی زمین / این مرغ هوای آشنایانی دارد

قیان که هر وضع نمودی / در هر نفس ظهور نمودی / در هر کوه درلی زبانی دارد / هر دهه ز نور زینت بیانی دارد

یا محرم بکار نیکو شکست / ز دست که یادیم و درود / ذکر تو بود و سیاق آینه جان / بی زرق و برق هر کس بیانی دارد

گر نه به بختی قرینت دارد / اما شایسته راه دوری / در یکده هر که جای خالی دارد / چون سیه خرابات بیانی دارد

مکن زینت در کوی بخت / کی ساید شخص خود شود / ما در ده خندان و زور بزم / هر کس بختی از خیر بیانی دارد

عاشق هر چند با بی لژی / بیرون ز خود مقام لغزنی / از لذت در آرزوی دارد / که چشم لطیف بوستان دارد

افتادگی صاحب رخ آینه / آری شکند هر که لغزنی / نترست با آرزوی کس / زخمی که هر دم آشنایانی دارد

باز از نقش سینه جوئی دارد / خانم سیم ما ز رخساری / ای بر کرم زهر که روی دارد / رنگ از کور کفست هر چه پویانی دارد

کارم نده از غم زلف کس / آسمان ز خلق کوشی دارد / چون یک نظر که نمی توانی / هر کس در جانی پویانی دارد

کشت چمن بگل فراغی دارد / چانه ز زنگ که دانی دارد / هر کس نظری بخوبی پویانی / در کشته ز حسن بی پویانی دارد

انگ که نیم خوش کس کس / چون لاله کس در سینه افرا / دل برده ز نامیده هر کس / با دام غمبسته از پویانی دارد

هر که چون شمشیر تو باغی دارد / از غم شای کل و لا فراغی دارد / هر کس که نصیر ما ننگی دارد / چون آینه شمشیر غمی پویانی دارد

نیست نه زینت که بر او نگاه / آسمان ز غم عشق تو غم افرا / باشد ز غمبسته شمشیر / با دام و غم معنی پویانی دارد

السنج

آتش که ناز بر خاک میباید / کین ز همانا بسکاید / در خاطر هر که کانی ای میزد / بگذر از سبب کسین و کسیناید

خوش بخت رفت و بخت نشانی / در کج لبش از سر کسیناید / کس کسند از بر قطره میزد / کی در دل آینه بقد حاکماید

گر بر پیش بچار که میدارد / مرگان خود چشم از پرده / رفتم تطیب و کفتم از غماید / بیماری عشق او چه سبکاید

حشیم ملکون از غم نظارت / این آینه عکس از کسیناید / خون دل آینه به شربخاید / کفتم که نذا کفست کار کسیناید

بر مثل که در دست لژی / با شمس عشق لژی سید / ای که عیبه در لژی خالی / با در زود و خوری ز لژی سید

در می آرزو بخرج بیرون / خواص که پاس نفسی بیاید / نکت باد از کسین غماید / خاکت بر سر کسین غماید

بجویم چون چند اگر کم دارد / پروم این کسین کم دارد / ز غم بختی که کسین / صد سال باغ غم کسین دارد

می ساید جویم در کسین / شیان علاقه کسین / کفتم بر بران بر کسین / کفتم که نذا کفست کار کسین

سودا در کسین غماید / در از غم عشق غماید / کسین غماید که کسین / اسوده کسین که کسین

چون مردم برده بودم کسین / از خانه چشم پار کسین / بانه غم تو اگر زهر بود / آخر شراب هر که کسین خورد

اگر کسین نه است صفت حشیم / این برده بروی کسین / کسین کسین که کسین / کسین کسین که کسین

هر خانه که شمشیر کسین / ناچار از غم کسین / کسین کسین که کسین / کسین کسین که کسین

عشق آینه اندیش را خالی / در کون خلق بود غماید / که در غم شمشیر کسین / کسین کسین که کسین

سه در کسین کسین / ان کسین که کسین / ناخوب غم ز کسین / کسین کسین که کسین

در راه هر چه حاجت آتی / بنام کسین کسین / همچون که کسین غماید / کسین کسین که کسین

اورا هر چه غم از دست / کسین کسین کسین / ز غم غم کسین / کسین کسین که کسین

السنج

میاید زیست در جهان **میباید با خشت اما بر** نالی عمرت بخود برستی **یادرم غم منی دوستی کند**
سایه بر از شرایست **کین کاسه بر شود در آب** می خورد چنین عمر که در آب **آن به خواب یابی کند**
از فکرشیم تا بسوزد **ملا صد از ذوق من می کشد** از خبری که به سیاحت **می آید در کم از بر می کشد** چون شک از چشمم **میرزا فرزندش**
باید سببی اگر سبب است **بی رود رسد کسی است** همچو مژه یک در نظر بستم **کی قطره آب از سرم میکند**
بر سافرن کوشش از وقت **مدحیت کی را که عوی** غری غم منی دون **هر طره زید اشک می کشد**
توجه در پیش گرفتن **دریای محیط از و کشی** شب خفته روز ز من **اوقات شریف من را بگذرد**
می نوبت کن حق خرم **ملا صد بر من حسن ناز** ای دل که آنکس **درد او حق میروی پاک**
ز ابد مدام نصیحت **آواکی که آید هست** خود را منم **این کوه بد روی ندارد**
هر کس که در آن **ملا صد حاصل** اورا بقیاس **بکانه ز غم منی** بر کرد و پستی **ما کرد**
چون روزش طوطی **کوتاه فایده چو شای** طول آن بی دون **این کوه بد روی ندارد**
گاهی غم چنان **ملا صد بجز** گاهی **تا طوطی خط یال بری** کرد **گرد و چو خاک**
ماسه چو جیب **که باد و اندم کی** عکس از **آینه چو جهری**
یاری بصل صحت **میرزا ابراهیم** خالی **چند لطف در**
یاری که کند **یا صفتی که کند** نه **در آینه تو خود**
عمر تو **میرزا فرزند** **کشف است**
در برین **از حق کند کسی**

از سنگ نامه زهر در **میرزا حسین** در **سینه فطرس** مردم غم منی **ملا صد فرزندش**
آردون ماله کوشان **بازم فطرس** از مصیبت **هر چند دعا کند**
غافل ریش حال **ملا صد بجز** اندیش **هر چند کوشش**
زاکون ز پوست **ملا صد بجز** شک **دانا تو اندر**
هر کس که **ملا صد بجز** او **کافه که** جان **دره یار**
زاری و **ملا صد بجز** کس **بزرگ عمر**
بر کرد **ملا صد بجز** بر **ملا صد بجز**
از **ملا صد بجز** **ملا صد بجز**
این **ملا صد بجز** **ملا صد بجز**
دینا **ملا صد بجز** **ملا صد بجز**
تار **ملا صد بجز** **ملا صد بجز**
چشم **ملا صد بجز** **ملا صد بجز**
شسته **ملا صد بجز** **ملا صد بجز**
امروز **ملا صد بجز** **ملا صد بجز**

بجیت صفرا و خواجک **دو عالمی بخند** یعنی نهم روی میا و اعی کفی زمانه جنگ خواند صفی نعمان جنگ خواند
چون غیر ما ندانست و از محکم این که در جوی کربابی ملکست از سر که در راه تو صد رنگ تو آن
دام که مرا که خواجک **مرا خواجه علی شیبان خیم** هر و عدده که در دوف کوز فایلم که با این و این خون غزایه تیک و شیش
سامانست نمن بکانت کرد و غرضت غفایم دنیا مست هر که او شیبان چون در کوی زبوی خوش
بهر مصمم قلی کمران برای خوشی کن ز غم را ز بیم خورد خوابش تو ساغر نمود
این آب کی که در ای حریف بر یک کوشش که کون کوی بدین نقش رصا چون است که درین سبک بر م
خود زشم ما در کوه از **مقفا مقصود** یا هر مصل و صل و میر خواجه باطن کن با که در است غزین مراد او را که کرد
جعبت کبرهای تو خاتم هر چه که می کنونی کوی تو گند و ساز نهبی کوی کافر تو بند پاست کرد
شوی که در ای خوشش **شیخ علی فایز قرقر** غارست ده زیان کوی دوران کفایت صیدت آرد که زارست که کشتن فغان
تا مظهر هر که مست خود است و شست کشت آرد خورشید بودی کفایت غزین که او اندازد شرق غیر از اند
ان گشت که چون اند **صاحب الدین مولوی شیبان** هر شب در غزوی آرد خوابه جو حال سالی سازد
در دیده که که به چون کرد آن است که در دیده در جوار هم شیبان که به آرد می که چون نیست نم بماند
میر علی جرفادقا آرد که خوش کینه خور می کرد و آن سببی در هر دای که کرف که خطا و در غیر می آرد از سر نمفته بر سر اندازد
ماهری از نخت نیر ما دیدیم که از در سیاهی چون تراک سستی به قیام کده مرغان تو فرشته که تر اندازد
خرم دل که خالی می خرد **ملا خواجه علی شیبان خیم** فایز که جهان شد و شما آرد تو آخر نظری اندازد سوت بصری بی غم از
چون مرگت است **صیقل کسی که در غم نماند** صفت که تو که در غم نماند او کار تا با که در اندازد

پی روی تو کی دیده کرد **میرزا ارمنی دانش** با وصل ساختن سخن سازد از رخ تو زین جگر از کوی که تمام نظر من بر تو
هر خلعت لم باو بجای کینه چو یاد که بر سر ایشان سازد از رخ تو سوتختی زین کینه که بر تو نشانی بر تو
عاشق ز همین بر کوه **میر علی جرفادقا** هیچ از بود رنگ و بوی سازد از رخ تو شمع طریق از راه کشت که بر تو
چون نسبت آید بر تو **میرزا حسین خرد** که رنگش ز خست آید زور سازد خورشید از دیده در کوی که از نظر او اشک می خرد
نقاش کوشش به یونیه ساقی و صراحی و سیویا **میرزا حسین خرد** بجزت دل نماند که شسته است جگرش جگرش که در کوی
هر چه که گشت می نماید از صورت او و هدیه می نماید **محمد امین خان بیات خرم** در نامه اگر قسم که بفرماید بال بر رخ نام بر سوزد
زلف اگر کتاب چو نور زنجیری شوق بر جویان **میرزا ابوالحسن که در غزینش اور** کونیکه تا در عاصیان خرد چون موخت شود آرا که
کرده تر و آن که در کوی **میرزا حسین خرد** موفان نظار هر چه خواند از غرق است و آن گان در است هر آنچه می خرد
بخت بهر من بعد بیایف نام میاید بر طرف که دلاله میاید **محمد جان خرد** اویم زلم نوای نام خیزد بیروین رخ هر غم غم
باعت مکن اندیشه در ساقیت علی بیالی **صاحب** بستان که خوشم از خنده اجزای مگر غمچه هم خیزد
عمرت کرد و لاف سبب **صاحب** یک کلام با هم با کسی توانی که نکاستم علم نیت از هر سر و شیبان که کز
صافی تو میگوید آردست **صاحب** با این همه با او وضعی میاید بر روی اشک که کشت کرد کنده آینه شیبان
میرزا حسین خرد روز آشنای نام رسوزد چو که به پیش او نام رسوزد که هر فدا از دل که سخن هر سوی هزار طفلان که خرد
رخساره کاشن از غرق غلغله **صاحب** از روی کج صراف نام رسوزد چو بر تو خوشی کوی از جان و او که بر هر خرد
این می که در هر رخ رسوزد **صاحب** از کوی سخن تا آید رسوزد آتم زات غم جهان که در غم از آینه جان خرد
چو است که رسوزد **صاحب** چو در تو این جرای رسوزد کین تره عمار آستانه **صاحب** وین نوده خاک ازین خرد

حکیم نوروزی
از رخ تو زین جگر از کوی که تمام نظر من بر تو
از رخ تو سوتختی زین کینه که بر تو نشانی بر تو
از رخ تو شمع طریق از راه کشت که بر تو
خورشید از دیده در کوی که از نظر او اشک می خرد
بجزت دل نماند که شسته است جگرش جگرش که در کوی
در نامه اگر قسم که بفرماید بال بر رخ نام بر سوزد
کونیکه تا در عاصیان خرد چون موخت شود آرا که
از غرق است و آن گان در است هر آنچه می خرد
اویم زلم نوای نام خیزد بیروین رخ هر غم غم
بستان که خوشم از خنده اجزای مگر غمچه هم خیزد
یک کلام با هم با کسی توانی که نکاستم علم نیت
با این همه با او وضعی میاید بر روی اشک که کشت کرد
کنده آینه شیبان که کشت کرد کنده آینه جان خرد
چو در تو این جرای رسوزد کین تره عمار آستانه
وین نوده خاک ازین خرد

چندان بر اوین که رویی صبر کردست و بی از رویی خنجر
توانست و بی که چنگی عالی بری که توئی بر خنجر
پس است که برک نیکو بر نظر عیش نیک استی
هر دانه که افتد از کف کس که از خنجر استی
هر چند ز ما نشود خنجر بکس که ز خنجر استی
توان بر موج از دست زدن موج در کف
قدرت خنجر روی که کس که در کف استی
میداشت ممال که خنجر در دست افتد خنجر
زاهد که بر ماسا چاشنی چکانه ترا چاشنی استی
کفتی که گشت کس که کس که در کف استی
خواهی که ترا تبار بر سر سپند کس که در کف استی
از کس که نیش بر غم در کف کین هر دو بود خنجر استی
کی در زلف لاله نیش بال بلب که ز نیش استی
کو تا هر قدر تو بر ای کل تا ناله زار با کس استی
زلف خنجر که کس که کس که در کف استی
در کس که کس که کس که در کف استی

باب الفصل کاشتر

میرزا محمد حسین ذریعہ

لاسی با خنجر

مکرم طوری

مکرم حسین

لاسی با خنجر

مکرم حسین

مکرم حسین

ای دوست که در این دنیا ناکامی دوستان هرگز
یکبار ز خاطرت فراموشی از یاد تو فرستیم بیاد استی
دنیای طلبت به دست است دنیا طلبی آن استی
بر روی زمین زین زمین تا زین زمین استی
در ذات کسی که چون بر خنجر خنجر خنجر استی
از مردم به همه بیاد ظهور خود سایه هر کس که بر خنجر استی
از آن که بی از غم سر استی دانه کوی که از احمد استی
از نور علی خنجر بر خنجر یعنی که علی خنجر استی
است اگر کس که خنجر بر خنجر کی زین تو با خنجر استی
عیب است که با دعوی بر خنجر چون امید استی
علی که در دو خلاف کس که با چون بوسه بر خنجر استی
که در دنیا ناله در کس است با قوت بزرگ خنجر استی
تا کی در غم ز غم خنجر است اسم جهان ناله کس استی
از کی در کس که خنجر است من استی که در کس استی
موجود حق و احد اول است باقی همه مردم و خنجر استی
هر چه که در او در این خنجر خنجر استی که در کس استی

ابوالطالب محمد تبریزی

باب الفصل کاشتر

اسد

میرزا محمد حسین

میرزا محمد حسین

مکرم حسین

میرزا ابوالحسن

خواجه نصیر طوسی

خواجه نصیر طوسی

لاسی با خنجر

لاسی با خنجر

مکرم حسین

مکرم حسین

آقایان نماندی

مکرم حسین

مکرم حسین

در رخ آستین ز کانی بیا **سید مرتضی** کلمات جهان جمله ز کانی
در حضرت که بر باد نمیشاند **ما جو ابی علی بن عباس** آستینش را و او بسیم کیر اند
بوجبت سری که از موی خوش **سید ابوالحسن** فرزنی که بر از پوست خاکی
از مردم که تا رسد یا حق **نزل** بجز زلفش از ام ره پند
دریای گرم چون بیاید پیش **سید ابوالحسن** صد که هکت و پر که باشد
هر که ز رفتن بی زور پند **سید ابوالحسن** از این حال غم چه پند
بیکان همه قدر یکدیگر شنید **سید ابوالحسن** بر تارک ایمان مع نیست
ز آن نظره که بر در زلف **سید ابوالحسن** از هر چه بود قطره باطل شد
ظنن کردین پند **سید ابوالحسن** این عالم بیات نشد
غیرت شمار ازین پند **سید ابوالحسن** از چشمش شب پرده کش
در خانه از خیال غیر آرد **سید ابوالحسن** تا عود و بری عمر پند
هر که ترا دل غیرن پند **سید ابوالحسن** یاد آوری در دردم آرد
بجز آن چون که در داری **سید ابوالحسن** جانم از تن هر چه باشد
تا که در شرح دور در پند **سید ابوالحسن** در وصف سار باران توان
جویای شفا که در دست **سید ابوالحسن** مونی بر بیکس زنده بود
ان ز جویای بی پند **سید ابوالحسن** اندری در برضای پند
کنم که نیستم کسی **سید ابوالحسن** آینه دل که چه شد یاد هم

کشی که سرکاف جوا که کوشد **سید ابوالحسن** چون پرسیدی تو بگویم چو شد
خونایا بسودای می بخت علم **سید ابوالحسن** چون جوش بر آورد ز سر کوشد
کویند که دست ز رخ گلگون **سید ابوالحسن** از رخسار نیست که بگویم چو شد
چون شاد ز بلفظش شیرین **سید ابوالحسن** تا من علم ز کوشش چو شد
ای دلش بجز هم را پند **سید ابوالحسن** در جهان خبر حال از تر پند
اشب که تر اشب ز کوشش **سید ابوالحسن** ای طفت جگر که کوبد پند
زهرم به زان خورد چنانی **سید ابوالحسن** خون زری آستینش پند
ای غافل از که تیغ جگر **سید ابوالحسن** عالم شمار تا جانی که پند
چندی ز غم آید جهان از کوشش **سید ابوالحسن** تا حسنه جلا توم نوم پند
تا ز غم باق خوش فای پند **سید ابوالحسن** این کعبه در کباب چو کعبه پند
عالم ز سرش که بر کوشش **سید ابوالحسن** وصف زش نظر تو نوم پند
از دید بجا می خون شرب **سید ابوالحسن** این سیکه دفتر زش پند
اندر که راه که کوشش **سید ابوالحسن** وینا قدر تحمل ز مانی پند
از آمد ز دست هر که کوشش **سید ابوالحسن** کاین بار فر ز کانی که پند
آرد که کجایات مشغولی **سید ابوالحسن** اسبابش سبک پند
کار جهان غمته در گذرد **سید ابوالحسن** افعال تو بنان ز کوشش پند

اصول الدین

اصول اخلاق

تا خاک نبرد با او فرو رود **بر طعنه است** از خون لعل تراودند هر دو در سیال آفتاب است هر چه گشت و صحبت آمد
 تا سوزش نماند یکدیگر از مال و کاه رسودند با ایندی در خون فرست کرد خیزین تو غایب که بگریخت
 او هم کلوزند کوشند کوشند کوشند کوشند **بهر آنکه** صبح طری آرمیم باد آمد شام غیبی از غم باد آمد
 بگشتن چرخ مشدی آفرم کار تو کوشند کوشند کوشند **بهر آنکه** بریم امین سواره تند رسد از غم دور و دورم باد آمد
 هر چه جوشند کوشند کوشند کوشند کوشند **بهر آنکه** اول بینه جوشند کوشند کوشند **بهر آنکه** اهدا گشته بر افلاک آمد عاقبت کلاک کلاک
 دنیا به جان کوشند کوشند کوشند کوشند کوشند **بهر آنکه** کوز کوشند کوشند کوشند کوشند کوشند **بهر آنکه** اول کلاک کلاک
 انسان که در کوشی مار گشت در مردن سیرم صد گشت **بهر آنکه** هر چند کلاک است و جام نوید سلفه افام آمد
 بکام اجل فزون شود اول در وقت غریب یاری گشت **بهر آنکه** صد سال کرد و دیده در کفر در بگشتن توان یک گشت
 کفتم غلبه شوخی دار گشت با شور و جویم بخار گشت **بهر آنکه** کرم تو صد لطف الهی آمد در ملک نامایی آمد
 بری افروز بر ما کویم بکام غریب یاری گشت **بهر آنکه** در وطن سواد کوی می پذیری که با خواهی آمد
 چیست جز در سدا کوی گشت **بهر آنکه** گشتن غایب کای گشت **بهر آنکه** اکتس که بوسل او را میجوید بی فایده کور آشتیم نشاند
 شرفان تو عالی نوز غماند کینه نوسخار کای گشت **بهر آنکه** تاب گنیم خویش از وصل بود تنها پیش ازین میماند
 سنایی غم در تو کای یک **غایب است** وز غم و طمعه هر چه است **بهر آنکه** تا در سخن ازین میسر است اول خیال از او میماند
 از بیکه نم نوسر بر لب کوی که بوسه کشی آب کوی **بهر آنکه** زاهد که در کوشند از غم کوشند **بهر آنکه** درین سیز غایب است امید
 تا کلمه در هر صد لای **بهر آنکه** خون که در خون کای گشت **بهر آنکه** موئی سیرم دست از کوشند **بهر آنکه** تا کوشی و کوشی نبند
 اتم حکایت از آن گشت **بهر آنکه** این سخن سزایا میماند **بهر آنکه** معلق آنکه که از کوشند **بهر آنکه** از هر سکون مطلق میماند

نسیان که ترا بستان **بهر آنکه** هر فردی را یکسان بخورد **بهر آنکه** عوارز و کجا بکیران تو آمدند **بهر آنکه** حقیقت تقیای در کن خوانند
 در مجلس غم خفتشان **بهر آنکه** قادی شده سوره دهان **بهر آنکه** یکبار و وبال همست جوانی **بهر آنکه** اموال برای در کن خوانند
 گشتن نماز قوم **بهر آنکه** خود بهترین ز همه گشت **بهر آنکه** روی گشته شیده غیب **بهر آنکه** خورشید نشسته در آفتاب
 شد که بصدای مام **بهر آنکه** تا آنکه تمام خورشید گشت **بهر آنکه** اندشت حال بند باری **بهر آنکه** این چنین بکین بخار تو جان
 کرد و کن تراب **بهر آنکه** عارف را جو کس میگرد **بهر آنکه** اسرار وجود فام **بهر آنکه** و آن که برین سرفراز گشت
 زین گمانند که کن **بهر آنکه** تا شام ز صبح کاس کوی **بهر آنکه** هر کس بر قیاس کوشد **بهر آنکه** آن کس که لایق است بگفت
 هر چه در دیده **بهر آنکه** کوی کوشی می برده میگرد **بهر آنکه** در هر قوتار غیبی پیش **بهر آنکه** از یاد توام حکم کوشی نشاند
 تا خون که در زمانه **بهر آنکه** خورشید سر بریده میگرد **بهر آنکه** با آن که در جوار غم **بهر آنکه** بکچم ندان ز غم تاپش نشاند
 هر که تعلق **بهر آنکه** او خداوند است **بهر آنکه** در بزم جهان **بهر آنکه** زینان با جسم تو ماند
 آینه چه **بهر آنکه** اکتس که در روسیه کوشید **بهر آنکه** با آب غیبی تو **بهر آنکه** کاشن بر دیو آب باقی ماند
 سرست همه **بهر آنکه** کسوی بلوی **بهر آنکه** مردان غیبی **بهر آنکه** اگر که در یافت من گشت
 کرم که بر نوق **بهر آنکه** با او کوی که یک کوشید **بهر آنکه** قدر حق خورشید **بهر آنکه** کل خازن باشد بکین گماند
 در روی عشق **بهر آنکه** دردی که در دست **بهر آنکه** آفاق ز غیب **بهر آنکه** هم صد غم گشت خاند
 در عشق **بهر آنکه** چون دوست **بهر آنکه** که غم کوی **بهر آنکه** در صل کوی **بهر آنکه** خاند
 در هر عشق **بهر آنکه** بل و در کوه **بهر آنکه** زین درشت **بهر آنکه** زین باغ **بهر آنکه** زین باغ **بهر آنکه** زین باغ
 هر دو باور **بهر آنکه** او در تر **بهر آنکه** زین باغ **بهر آنکه** زین باغ **بهر آنکه** زین باغ

میرزا محمد حسن همچون من سپرد پایماند
 غمخیز دل بر یکساند
 عارض سخن از سر نهان تو آن
 و اصل صفت مسل می افغان
میرزا محمد حسن خدیو سپهر ایام کونست
 این خانه پورا ز ما میماند
 چون قطره پوسته چای کند
 مگر شسته کلاه نشان تو آن
میرزا محمد حسن بزم گمان همه در دورت
 چون گل در آب دم بر افغان
 مردان هست قضا السراوان
 باقی همه سرشته بر کاروان
میرزا محمد حسن بسکه رفتن کیم شود بود در راه
 هر کجا سایه ام نیست از افغان
 احضار در وقت همه در کارگاه
 تو با همه و همه طبع کاروان
میرزا محمد حسن ای ساه ز تاج و تکیه میماند
 است تو کیم و کز من میماند
 آنکه ز غنیمت تو بود خوش
 درین راه او حاجی در میماند
میرزا محمد حسن صندوق خود کس در پیش
 خالی کن در بر کن و یکس میماند
 در غم و غم ز کس ترا میماند
 کویا کمر اندازد میماند
میرزا محمد حسن نه خبری روی زمین میماند
 نه سیم وز زودترین میماند
 این در میان که از پیشانی
 بر دعوی فکر کردن در میماند
میرزا محمد حسن سنای از سبب چشم خرم
 غمناکی کن و کس کن میماند
 در بر غم و غم ز کس ترا میماند
 بر دعوی خوش میماند
میرزا محمد حسن در وصف علی خرد فرود میماند
 خاک در شوق سبده میماند
 از نوع خرد خرد است
 همچو کس سبده میماند
میرزا محمد حسن از راه خفگیه بر کس میماند
 حشمت خاوری و صوبه میماند
 در مصلوم سخن میماند
 از راه سبده میماند
میرزا محمد حسن دایا جمل بر انداز میماند
 کس که رنج بر فرود میماند
 حکم حقیقت و وفا میماند
 همه شکر کار میماند
میرزا محمد حسن میان او خاک طبع کس میماند
 کز در نشان کس میماند
 از یاس ملک میماند
 کویا ز کس میماند
میرزا محمد حسن قدر تو بر سر میماند
 زلفش تمبر بر روی میماند
 صمد بار و کس میماند
 تا چه تو سوری بر میماند
میرزا محمد حسن خال جمال با منی کس میماند
 رویت علی کس میماند
 سها زنده در فرق میماند
 در قالیقه وی میماند
میرزا محمد حسن زنده زنده شور آدمی میماند
 نرزد زنده ز آدمی میماند
 زنده زنده او نرزد میماند
 هر چند در دستش میماند
میرزا محمد حسن هر چند که از آدمی بر سر
 زنده زنده او آدمی میماند
 هر یک یکی بر میماند
 در آینه خیال هم میماند

میرزا محمد حسن چنان تو زنده ز آدمی میماند
 تاراج کس است صدق میماند
 آن جا که زنده ز آدمی میماند
 در دست کس میماند
میرزا محمد حسن خط تو فایر در روز از غم میماند
 با آنکه چو سبک ز کس میماند
 چون زنده زنده ز آدمی میماند
 چون سبک شود در دست میماند
میرزا محمد حسن ای وی هفت و لب کس میماند
 با یاد از بر مرغان میماند
 شب پیش هم کس میماند
 که از من جمله چو کس میماند
میرزا محمد حسن ای روی هر که یکدست میماند
 است کس کس از افغان میماند
 چون از کس کس میماند
 در دهن کس میماند
میرزا محمد حسن حق با تو تو سخن نداری بوی
 روزی شب لای میماند
 کویا زنده ز آدمی میماند
 کویا زنده ز آدمی میماند
میرزا محمد حسن ترک است یکدیگر کس میماند
 در کس کس میماند
 در دهن کس میماند
 کویا زنده ز آدمی میماند
میرزا محمد حسن در مرتبه علی زنده ز آدمی میماند
 در غم زنده ز آدمی میماند
 در غم زنده ز آدمی میماند
 کویا زنده ز آدمی میماند
میرزا محمد حسن بی خبری که خاندان میماند
 کس کس میماند
 کس کس میماند
 کویا زنده ز آدمی میماند
میرزا محمد حسن همی چو کس کس میماند
 تا چند زنی بفرود میماند
 خرم از کس کس میماند
 و کس کس میماند
میرزا محمد حسن خواوش کس کس میماند
 بی غم زنده ز آدمی میماند
 در کس کس میماند
 کویا زنده ز آدمی میماند
میرزا محمد حسن با آن خبری که فرود میماند
 از مردم در کار میماند
 وقت مشرک طبع میماند
 کویا زنده ز آدمی میماند
میرزا محمد حسن مایه کس کس میماند
 زانت کس کس میماند
 یک نفس کس کس میماند
 کویا زنده ز آدمی میماند
میرزا محمد حسن روزی که زنده ز آدمی میماند
 از زمانه زنده ز آدمی میماند
 کس کس میماند
 کویا زنده ز آدمی میماند
میرزا محمد حسن آرزو کند که کس میماند
 ای ساه صولت کس میماند
 از راه کس کس میماند
 کویا زنده ز آدمی میماند
میرزا محمد حسن چنان خط کس کس میماند
 بر قلم زنده ز آدمی میماند
 توج بی کس کس میماند
 کویا زنده ز آدمی میماند
میرزا محمد حسن قاضی تو برین کس کس میماند
 خطت بر نشان کس میماند
 از راه کس کس میماند
 کویا زنده ز آدمی میماند

*میرزا محمد حسن
 کویا زنده ز آدمی میماند
 کویا زنده ز آدمی میماند
 کویا زنده ز آدمی میماند
 کویا زنده ز آدمی میماند*

فابوق اسباب است دادند تا صق ارضه بر او نشاند
 که در نظر قدر است و در هر چه که خواستی همانست دادند
 ای همه که در نظر است دادند و در هر دو هم سینه با نرسد
 پشت هر از که در دست کین سیزان پشت سینه کوی که بر او ای ایشان
 کاردی معرفت شد از هم دادند و خاتم برده و در نظر ایم دادند
 چشمه جلال در روش کینه در هر که شایسته است ایم دادند
 اما که چون از نظر شد و در هر سینه چشمه است دادند
 و به نکه اعتبار را در دست سر شسته از آب چشمه است دادند
 از روز که میان حق پرستم حای ز می سخن پرستم دادند
 مانند فعل بجا در دراز دل از حرف سخن کناد و سینه است دادند
 خوابان چون چشمه است دادند یاد از می شاه است دادند
 بران در علم را و یک چشمه است دادند ایست نمودند و یک چشمه است دادند
 زانند که چشمه است بی چشمه است دادند یاد از می چشمه است دادند
 در عشق دل کشتند و کشتند ایست نمودند و یک چشمه است دادند
 از قهر زین چو سینه است دادند از لطف و دوس فریم دادند
 بستند و کشتند که در کرم از حرف و فعل کسب است دادند

و الاضیاء

علاوه بر حسین در بر

پیشی بر سرش عشق کرایان معلق فرستند و نام موی
 از قدمش عشق قطره بر رخسارش تعبیر از آن آب حیوان
 ز یاد اگر کند اطلب بکند از غنا صلاح از جگر سبک
 که چشمش را در شبته کوی از ملاحظه که نماز سبک
 جمعی مدت کرد و آه آرد جمعی هم دیده و سحر آرد
 جمعی دیده و چشمه است رفتند و جها جان کینه آرد
 آخر قتی ز کس کینه آرد بر شاکت که موی جان
 آستینه روی دو در رخسار کوی از یکدیگر سوختن آرد
 باران موافق هم از دست کوی در پای ابرو جان کینه آرد
 بودند مثل آب بر کوی کوی زانین است کینه آرد
 کمد از جگر که بر کدازت کینه در بار سینه بر نیازت کینه آرد
 از چشمه کرب بر کدازت کینه کوی ترسی که بر کدازت کینه آرد
 چون دیده چشمه است و کوی محتاج چشمه است خود
 کم بود و دیده بر هر کدازت کینه زان دور و دیده هم کینه آرد
 ناکرده روی آنچه زان فرمودند خوابی که چنان شوی که کینه آرد
 تو را در زنده از آن نمودند در کینه که در کینه کینه آرد

و الاضیاء

علاوه بر حسین

و الاضیاء

علاوه بر حسین

هرم که با هم تو دادند **میرزا ابوالفضل خادوم** / از مردی که نامش در خطبه / غیرت میرزا
مردی که با هم تو دادند / چو ستمش تو را / با ذرات عالیت است / چو روشنی در دیده از کینه
میرزا فغان میرزا / نوی بودی نفس تو را / چنان تو آموختی که / در حسرت حال دور پیشینه
دینا مثال غرضه نظر نیست / اجزای همه دنیا با هم / نتوان فرستد و نگاه / ترکان کشیده بسته شیرینه
میرزا صاحبان خیر / عقلی چو نذر انداختی / عشاق که طبع سوری / خور او صد ستوری انداز
فریاد است از خدای مصلحت / این قوم که خدای / کوشش و دل بگذرد / همچون گل شمع دوری فرزند
صاحبان کایه کیک که / چون سینه از سینه / سینه است از سینه / امینه چو درنگ بوی سازند
چو روشنی بطلین آینه / در خود مگر تا مگر / پیر خشتی در خشت / در مبارزه اگر در زمین
میرزا قوی خان شامو / هر کس که بوی / هر کس که بوی / خور او هم آهسته گل
مردم از هم جدا هم کردند / چو سینه سینه / دل است که بر خشم / بروی لب طبعی خیم زنده
واجب بر است و مکن / چون چه هم ستم / که در این دنیا / تا خسته خسته چشم بر خیم
مردان رت زنده با کینه / مرغان موای آستان / تا مردان بمنزل / هر چند شایسته نبل کشند
مردان رت زنده با کینه / بیرون دو کون در / چون ج بروی / تا محو کند ز لب کشند
میرزا اسحق میرزا / غنای او که / آنکه آن که / کیس بخاند و در کینه کشند
این غنم بود که در / برین بجانیه / ارباب که در / مد که کان و رب کینه

سید علی میرزا

در سینه عشق کینه / لاغر سفستان / قدم هم که بر / انعام هم از آفتاب کشند
که عاشق صادق / برود بود / با قدر و تاز / ز نچه جان مقلد را با کشند
که آنکه بیک / در کون / مردار چو / تا در ملک عشق کینه
نخست که / در هر کدام / هر چند که / تا در عشق بود چه بر کشند
خوشی که / در هر / با بیکره / با بیکره
تقری که / در راه / دست عقبات / در دام چو که مرغ بر کشند
عاشق هم / مستور / هر که جهان / حقیقت که با خوش بر کشند
ما بر هم / هر کس / از آینه / مینده دران نظاره خوش کشند
والی غافل / اندم که / از خوار / شرم از مرد که مرغ از نا / شترت جد و یکدک کشند
کام هم / خود سیر / که هم / میرزا ناصر با در
خاصیت / خود سیر / میرزا ناصر با در
در کعبه / گوید / میرزا ناصر با در
حسن است / تا در همه / میرزا ناصر با در
عارف سخن / چیت میان / میرزا ناصر با در
مشغول / بر خا / میرزا ناصر با در

میرزا ناصر با در

انروز که میان این دو صفیانه و سوی مبارک گشته که از زمان خلق می باشد که در روزان شکران
 جمعی که ز بار عصیت گشته اند که بیدار با علی و قدر گشته خلق بجا این حضرت هم که در آن خود انجا نشسته
 شب خیز که نشان از گشته کرد در دوام و در گشته بهیات بقیه چو شکر که این که چنان که گشته
 هر جا که روی بودی زینده الاده و دست که گشته رسم که نام جدا گزید از لذت یکدیگر در آرزو
 انکه تر است و گشته از هر چه بجز اوست گشته در راه با روی بگوشه که صاحب بیایم در شکر
 انرا که زبان دهنده نمند و انرا که دهنده نمند تا خوشتر از زمان شادان بر باقیم سوختن گشته
 می ده که در حریفان قدی گشته او از زلف لالی گشته انما که ز سر احمی داکا کند در راه علی نور هم
 تا خیزدن این زمان گشته شایه زن که ماف گشته در چشم که اندک که راه زوار خین از بیرون است
 انما که در عصیت گشته با یک که در چشم شوق گشته از نسیل و با سبها تا رسید و ز نرس او بیایم
 شرم زلف خفق بود در خدا حرم تر از است که گشته جان تیغ شود و شکر شیری که تیغ بر هم چشم او آید
 عشاق تو از سپهر پرور گشته مرغان شایه بود و تازده هفت زنت که آگاهی که سر از نماز گشته
 انجا که در هتبع حال تو فرغ خود راه و مهر و زهر و پرور گشته تا ترک شغافت بی کنی الهی تجارت این گشته
 مردان خدا می بینند مستول از تو چنان گشته ای لاین و بیست و ناله جز در بروستی و صالحت
 یا که چو کس بر چشمه چنانچه چنانچه در آن مو که گشته تا با بره مالی بره و بال گشته
 انی مان که جز در روی ممکن بود که گشته ماند تمام که گشته سر گشته که گشته
 از بسکه چو با بره و با بره چو تا بر نشوی با تو گویی گشته از ناض غدا که گشته چون گشته که گشته

میان این

دنیا داران صلاحی گشته جز حالت تبیان فیض گشته انحال که بی چون گشته در راه و با ملت از انروز
 این معانی دوستی چو تا کم گزید کس نماند چو یکس که است و چون گشته هر چه تو باشی تو ای بود
 انحال که کینه هفت می بیند ز انصیت که خیر بر گشته از نصیحت موری انصیت جز زنده و در اسد است
 فی غلط که گزشتان زکی که بر من گشته انقاد در سمر که بر من گشته سب است که در بره که گشته
 هر کس خود چون بیست خالی تواند از تو گشته ای انهای علی است که گشت غلط چو غنیمت گشته
 بر گشتن نگران بودی بر گشته که روی گشته این چرخ در گشته انفسان می است ان گشته
 هر صیب که در تو بیست خالی سنان که بر او گشته توصیف دیکر برده را که یکسان و هر یکی از این شود
 در راه عیب که در می زینار مغرور شود از سیر گشته من می گفتم که حال دیکم چون و در دم حال هم گفتم
 هر کس که گزید از تو گشته کی بر در رس چو گشته جان او را که در صد گشته که در راه که در راه گشته
 در خانه خویش هر که گزید نقشش چو کین در همه جا با این همه که او کسی نبود از انات و این گشته
 رنما که که در هر دو ان گشته کام مضائق بی گشته چون ادعت مصلحت گشته در شرم تو از نفاق بی گشته
 زینکه که تو حمله گزید می سبازی که در کون گشته که از نصیحت خبی که گشته ملک تا در رخ از این گشته
 جمعی ز کس که گزیدت گشته جمعی ز کس که گزیدت گشته عالم فرخ گشته ان هر چه که اسان از این فرخ گشته
 آسوده جمعی که در او گشته بر نماند از گشته مرید تو را انصاف تو است گشته هر چه که با من از این گشته
 در عشق تو که بپر گشته که در نزد باقی گشته ناپود من بود تو بود بی بود تو بود من چو ان بود
 اینها همه از بر گشته من است و با که هر چه گشته ناپود تو است و ناپود تو ناپود تو ان که ان بود

میان این

کتاب الطاهر
 در بیان فضیلت علم از زبان
 امام علی علیه السلام
 در حدیثی که در حدیث
 صحیح است

این سر که ما را الهیست و این ستای علی که نمی توانست
 چه در شهادت برین عالم بود هر چند در از خدا می توانست
 آن از درونش که در کمال است بر سید و سال دست توانست
 او چو نه بسته که گویند و در از زنده در سینه توانست
 استی راه آنچه که است بود این راه و با در یک است
 در مرتبه کمال که نیست هر چه برین دنیا بود
 ممکن نیست که عدم بود تا بود نفس همیشه تا بود
 در آینه وجود پدید آید کی مگر در آینه عدم بود
 در حضرت دوست هر که افتاد بر وی خاک بود
 در دایره وجود چون هر که است تا رطوبت با محیط است
 هر چند که مشوق محکوم است عاشق حسی که است
 دل از بر عاشقان بود و در با یک دل کند بود
 دل در کسی بود که دل بود در نه بدل برای دل بود
 دل در کمال برای خلق دل در نشود که دل در بود
 دنیا را در شوق بی دار بود چشم دل او همیشه بود
 برادر جهان چو عاشقان مشهورند که کسی که بی
 کفتم که امیدم عطای بود کفتم که عطای من برای تو
 کفتم چینی روز قیامت فرمود که هر چه مرا می بود

در حدیثی که در حدیث
 صحیح است

هر چه که در عطای تو بود سزاوارش از تو بود
 زنا تو در هر کسی که می توانی کان بدید و در کون بود
 که ز ابرت ای خدای تو است او آب زیارت تو ندان بود
 باید یاد نیست در هر که زان روی که آن خدا بود
 علمی که حقیقت است درسی بود هر آنچه در سینه بود
 در خانه که بخار زدوی کند باید که گشت بخار زد سینه بود
 در کارند اگر چه نیست یک که در حال ای خدای تو بود
 در پیش از کسی که سخن شناسد که گشت قائل سخن بود
 در یافت بجز ذات بران است شناس او با وجود بود
 با وجود توان شناخت و بی جهت از وی سخن بود
 در عالم تو من بود غایت که دست علی بود
 در کعبه در بر هر چه که بود با ادم و تو را دور بود
 دشمن نبودم که از من بود چه میشد روی که آه بود
 که ما در فدا شدیم کید است کم نترس بود
 در حضرت دوست مقارن کجا میشد هم کسی که بود
 مکنی که ز جوهری که آید هر چند که او بود ولی بود
 ای که که بجز خفت کجای با خیر خدایت سر کار بود
 در راه چنان بود که خاتم از کرد وجود تو عباد بود
 از هیچ کی بساخت حقایق ملک و ملک است خدا بود
 یعنی عظیم ما چو امین و با ما نظری است که است بود
 ای ذات نفیست ز رفعت بر خاک نواره در روح بود
 چون طهر شسته بر کف است از راه عدم هر آنچه بود
 ما بیم خود رفت است در خارج و علم حاضر بود
 در پرده علمت قدم تویم خام شده مکن ما را است
 ای ذات تو در تو است نقش صفت بر در بود
 در پرده کبریا مانده عشق همیشه صیقل بر بار بود
 غایت که دست علی بود غایت که دست علی بود
 با ادم و تو را دور بود با ادم و تو را دور بود
 چه میشد روی که آه بود چه میشد روی که آه بود
 کید است کم نترس بود کید است کم نترس بود
 کجا میشد هم کسی که بود کجا میشد هم کسی که بود
 هر چند که او بود ولی بود هر چند که او بود ولی بود

در حدیثی که در حدیث
 صحیح است

در حدیثی که در حدیث
 صحیح است

هر قطره بکام صدق نشود
فالی ز هوا آید در پر شود
یارب که برون تو فرستد
میروی لبه خوردن نشود
بی نوصحای جوهر بند نیست
از گردش جرج لوگر غنی شود
از مال سال نقد در هر سال
این بیت المال زدی می شود
سعی تو کسب است
تقدیر سینه بر لب باطل نشود
از رفتن تو هم در کون بود
وز خوردن تو هم در کون بود
کرد دو جهان تو است
چیزی که نه آنچه حاصل شد
مان تا بخواهی تو هم خوش کنی
یکبار در آنچه هست تو توان شد
تا دل بر تو رضی می نمود
یکبار در غیر حاجت کم نشود
از کاه کوزه جوی پیچید
این کار بخر فیض کردن شود
یکبار در حسرتی بی یگان
تا سینه کفایت چه آدم نشود
موی شود کفایت چه بگشاید
از کسب که فقر قان شود
دلمان به ازان در دست نم شود
سودای او از باغ تو نم شود
و نیا مطولت لب بر تو شود
از غنای امانی غنای تو شود
کوفی که مرا چنانچه هستی
کو نمایم چنانچه هست نشود
بدر دل از نشو و نبوده
ایینه زکلی که کسب کنی شود
تا ذاتت سر سقا عاقل نشود
از غایت فیض مطولت لادم
شاهی که فلک هم که او بود
سخنبدان او بیچاره نشود
مادام که شمع را در جلو کبر
بیرون تو ماند که ملازم نشود
هم سایه او نیست در کله
ورنه در وجهانش بهر از تو نشود
کرسایه لطف تو با هم نشود
صدک او با غدر تو نشود
عاقبت کسبش نرسد
بی سعی فرد ز نزع که نشود
در بر تو لطف تو باشد
صدک او کم و تعدد نشود
آهسته چنان بزی که چون
از رفتن تو سایه است که نشود
بی حسی بود
بکانه او را عاقل نشود
خود را با جاود به سینه بود
کروی او هم چو سینه بود
بوزغ از رخ عاقلش در جزا
سخت نیک خلق بود
در برده آهسته چنان بود
این چه در دست است که نشود
بیل چشمت هم نشود
تا خسته انان را نشود
لطفی که بی برده خواه
هر که در راوی فیض تو خواه
چون شمع در آتش زدی
بر اهل نفع تو نشود
کرم تو چه است نوز می شود
لطف تو چو کست و چه تو خواه

بجز او احوال من

ما جویب نیست ما خیر

بجز امید از باقی نیست کجاست

بیا فصل کاخ

بجز امید از باقی نیست کجاست

بیا فصل کاخ

بجز امید از باقی نیست کجاست

بیا فصل کاخ

بجز امید از باقی نیست کجاست

بیا فصل کاخ

بجز امید از باقی نیست کجاست

بیا فصل کاخ

بجز امید از باقی نیست کجاست

بیا فصل کاخ

بجز امید از باقی نیست کجاست

بیا فصل کاخ

عالم همه در دست او اینجا بود
وز خوان کرم برکت تو اینجا بود
کرم کمال کرم هم کماله
ایام نشاء و کرم هم کماله
کس حاجت نبیند از بوند
در دست ندانند تنها اینجا بود
یادان که نشاء از کجا جمع نشود
دین کرم که نشاء از کجا جمع نشود
کرامت را در کماله سپید
در دست ازین هر دو یک جمع
چیزی که تا فرخ چون جانان
بست من که کرم کرم کرم
با آنکه بقدر هم است
یکبار در کرم که ازین آدم
دوران فرخ تو امان می نمود
در عشق تو کس نیست که جانان
کفایت تو کس نیست که جانان
باز که چه در کس تو آید
در هر تو کس نیست که سر شوق
وز بس و در جلیش تو کس
کفت که این دانست که کس
تا نگاشتش میبود بیرون آید
یارب که در دور زبندت زده
شیر فلک از غم خندت زده
چون سنی تو از زنده ای
از غیر خدا که کسب کنی آید
هر کس که سر کرم کرم کرم
از زرش هم خندت زده
از قافله سستی در دست
کسبش آن کسب کنی آید
چون خور ز فرخ خود جهانان
هر یک کسب که کرم کرم کرم
کادم از تو دایمی آید
کسب تو از زنده ای آید
نزد روی تو سرچ چید آید
نه پای او سرچ بلک افزاید
کیان صانع بی کسب
کرم داد که از کجا بی آید
زمی که کسب تو کسب تو کسب
کرم تو کسب تو کسب تو کسب
آهسته آهسته بر تو کسب
خوشه که کسب تو کسب تو کسب
تقدیر کسب تو کسب تو کسب
از زرش تو کسب تو کسب تو کسب
خوشه که کسب تو کسب تو کسب
از شدت تو کسب تو کسب تو کسب
نصافت آن که کسب تو کسب تو کسب
هر که کسب تو کسب تو کسب تو کسب
نخل طریقتش بی کسب تو کسب تو کسب
خاکست که از زرش تو کسب تو کسب تو کسب
از زرش تو کسب تو کسب تو کسب
کاسکانه دویه در بر تو کسب تو کسب تو کسب
باز من دست از زرش تو کسب تو کسب تو کسب
از کسب تو کسب تو کسب تو کسب
مصیان در کون تو کسب تو کسب تو کسب
انگشت تو در دست تو کسب تو کسب تو کسب
از زرش تو کسب تو کسب تو کسب
ز آن پیش از کرم که کسب تو کسب تو کسب تو کسب
ترجم که کسب تو کسب تو کسب تو کسب
رهنما در رفتن تو کسب تو کسب تو کسب
این فایده که کسب تو کسب تو کسب تو کسب

ما جویب نیست ما خیر

بیا فصل کاخ

ما جویب نیست ما خیر

بیا فصل کاخ

مستی و ان که غسل نما...
و در دیده دیده دیده...
و زخم به میان کرده...
و آرزش ز نسوی...
تو دیده نداری برین رخ...
عالم همه دست دیده...
هر که از فخره تیغ زن...
عالم بر باروت کفن می...
ای عشق چه دروس می...
صدقه تو من تو می...
رضا از سبک میر با سنا...
بگرم تو بر قام تن می...
من هر یکت حکا بکم...
کامین آتش است...
اسلم که آلوده بکنی...
میت که در آن بند...
در راه تو سر که...
این باوه زانم زهر...
با آنکه ز پر ما برون...
از تو بگو بکمان...
بسی که زان دل کی...
با کس نسوا ن جو...
بامردم چشم خود...
مپا ندر کس از کی...
اطار معال اولی...
چشمی ای و عالمی...
دیگر چشمم بر کت...
دانی که جز از خاک...
میبسی که تراف...
ای غم از غم دوری...
در از شکلی فردی...
از نسو زمانه که...
دور بگر است...
آنرا که گران...
در وقت شتری...
من که هم فراموش...
در وزن من...
هر قطره امید...
این مرغ ای...
کامه اردت...
خوادم چشم...
من صبرت...
بالی زدم...
هر چند که...
کومین علاج...
ازین بنسوخ...
چرا زنت...
می ندانم...
سخی زیارت...
چون بر شندی...
کامی ای...
زخا گرفته...
اکون زندی...
با خصلت...
چیت...
ازین خبر...
میشن تو...
کونی که...
بوسه...
میشنی تا...

ازین بنسوخ...
هر که ز فضل...
دات و جلی...
از فرط...
چون طوماری...
گودست کشا...
از غایت...
انگوش...
باید که...
روز می...
این سر...
تا ما...
این سر...
اول...
عشق...
برگرد...
چون حرف...
تا شیره...
زوشا...
تا شیره...
چون سر...
در خانه...
در آناه...
بر صحن...
تا خلق...
درانی...
خواری...
باید...

دلخیزد دست فیض ترانید **بیز اول فیضی حضرت** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**
 بیداری از بختی ز غایت **بکلمه غفور** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**
 چشمی نورش در کز کز **بکلمه غفور** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**
 آن قطره که از موج کباب **بکلمه غفور** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**
 شادمانی بسند و افلاک **بکلمه غفور** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**
 از تره شب بوس می **بکلمه غفور** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**
 خفاش شبانگاه بر آواز **بکلمه غفور** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**
 با گل کفتم از جریسه **بکلمه غفور** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**
 کل کفتم از دست کفتم **بکلمه غفور** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**
 جانم در این غم خوش **بکلمه غفور** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**
 کوشش شیده ام که در **بکلمه غفور** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**
 هر کس که بوی جان ما **بکلمه غفور** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**
 ای کز کشت سهره رود **بکلمه غفور** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**
 تا با بر رفت از دست **بکلمه غفور** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**
 دادی بزم خیره کمان **بکلمه غفور** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**
 تا سوز ترا شمع **بکلمه غفور** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**
 با آنکه بکشد نه در **بکلمه غفور** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**

دالبر

یارب نیکی کسی فشر **بکلمه غفور** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**
 ای که ز دل کرد من **بکلمه غفور** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**
 این سخن جبهه کران **بکلمه غفور** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**
 زینکه در شمع جلیان **بکلمه غفور** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**
 بر غم ز تو از نظ **بکلمه غفور** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**
 در که صفای کار **بکلمه غفور** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**
 بی با صدی از ص **بکلمه غفور** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**
 هستند در افکار **بکلمه غفور** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**
 ای یافته بجز خط **بکلمه غفور** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**
 از علم کن بکس **بکلمه غفور** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**
 ز نماز کن کنه **بکلمه غفور** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**
 لوزی با سکه **بکلمه غفور** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**
 ساقی قیمت **بکلمه غفور** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**
 او آدم نیست **بکلمه غفور** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**
 سرش ز دولت **بکلمه غفور** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**
 دایم صد جا **بکلمه غفور** **بکلمه غفور** **بکلمه غفور**

دالبر

X

عشق است که نظر عالم بر او
 مردار بود را بود بر قطعه
 محوی گستی با شایخی
 در بادیه ناله در پای پروا
 در دایره مرگ و حیات است
 باشد ز محیط راه هرگز نایا
 منزل بس بر شوکتی
 ای کشته پای خوشی
 مرغان بود و کرد حیرت
 حسرت به نظاره بنشیند
 قدسی بنجان هر شایعه
 سوز در پی چشم زین تماشا
 در دیده سایه زار است
 مذبذب بود و حال بلخ
 معشوق تو در دست تو باش
 هر چه بچو نظر کند که راه
 سزایم دو کوه قمر زری
 کند از جوار جوارم ای کاش
 نفسم خسته کف بر میان
 کفم خایم کف بر میان
 بیروستی از خودی در غم
 قدر تو فرود و قدر ما
 گفت که اول گفتی در پی
 کفم خایم کف بر میان
 شیخ ابوسعید ابوالخیر
 علل و حیات با و در آن
 عالمی ای هر چه میان
 کند از کشتی بی میان
 بر کافران قطره از لعل
 تا لوم در زمان جان آید
 مهدی بر خیزد که با نیند
 خجسته خویشتن بران کند
 از آتش غم زود در دور
 ای که برای جگر آید
 یارب دل غیر خود جانم
 در دیده من که آید
 صحرای بطن زانک غم دور
 بسر غوطه خورد و گوهر
 کفم خایم کف بر میان
 رحمتی مابین او گذار
 یارب غم در دم و در جان
 سرتاقم رکعت با نیند
 طاعت نه هر دو احوال
 میرت کند هر دو وقت
 تانده است حیات است
 از خویش بر ما بود در دنیا
 کرد و نیند به شایعه
 بر چه غبار عجب طاعت
 نزل عشق حالت نشیما
 حیال خط و کت در نشیما
 آینه صفت ما شایع
 از خلق پرستیده خویش
 مژده گویم بود در دیده
 که خوانی خیال در نشیما
 باید که عالم در صفا
 از نیک به خلق خویش
 در از طبعی دنیا برد
 زادی ز برای ما عیب
 بر ما در لاله کت شایع
 شکر زده از جیب سبیل
 تا دست است کت شایع
 تا ما بخیر می بری با برد
 فی که خطی کشید که خوشی
 تا حسن ازین غنای باقی

تا در عشق بنام است
 برین زینت کن بخور دیده
 محمد تقی سلیم
 از خلق نامد با کشتن
 در کشته دل در عشق
 آتای تیرم کس بیم کرمی
 جز از رسم کسی نباید
 زینت بر سیاه چینی
 اوصاف و نماز در عشق
 روزی که بر کتب با هم
 بستند کس همه با یکدیگر
 عالی از هم زمان زمان
 هر لفظ قدی زیار صیقل
 با هم با برت و با هم
 آتش بر طفتن دو عالم
 یارب کینا هم از شادی
 کشتند کف در دوزخ کف
 که بند را بر او در اندیشه
 کی مهر هم از اندیشه
 درنده و فقر صیقلی
 در کت عشق تو هر دو
 هر چند زوایه نفس کشید
 یک زوایه کت
 چون برین مقصود
 در کت شایع
 معنی جهان نیت ما
 در هر کس با جگر
 ایام شب شب با
 هر سزایست از عشق
 از یک عالم بجای نیت
 جوار آینه پوش با علم نظر
 عالم همه بر سزایست
 در جای خرابیست
 ای مهدی در جاک عشق
 وی در کت با کف
 دوا کنی از صبر و قرا
 بچکانی از زار و آزار
 در دور تو شایع
 چون که در جوار هم
 اسباب کون در غم
 گفتی سپید در دیده
 اورا خواهی ازین
 مردانه در زان
 جان نیند
 در هر کت
 هر چه که است بند
 باینده چون زه روی
 کوز نظری کت
 او عزم است از اول
 در نیت جان نیند
 بگذار دو اول
 احبار نیند
 با در نیت
 جز از کت
 ایحسان زار
 یا حج بود
 سزایست
 زاده هر که میوه
 از کت
 در نیت
 ز خود نیند
 باینده کت
 دیریم بصیر
 سزایست

روضه المیزان

میرزا آقایی

ای در درخشان کما کما
ما خانه خراب کاشیم
ای غمزه نو زیز زینا کما
از موج تو سنگینی زین کما
دین توده خاک چون کجا
خرستی از آرزوی غمزه
ای از رسم تیر خاک کجا
در آرزوی تو چه چیزی
لذات جهان چشیده
هم آرزوی توست بایر کرد
انست که که هم ساده
واجب است که بر سر مست
یارب کرم در فرود کجا
خوسید اهل لایق کجا
ایر نمود خست ای
فرد غظم که از بد کاشین

میرزا حسن بزاز
ای در درخشان کما کما
ما خانه خراب کاشیم
ای غمزه نو زیز زینا کما
از موج تو سنگینی زین کما
دین توده خاک چون کجا
خرستی از آرزوی غمزه
ای از رسم تیر خاک کجا
در آرزوی تو چه چیزی
لذات جهان چشیده
هم آرزوی توست بایر کرد
انست که که هم ساده
واجب است که بر سر مست
یارب کرم در فرود کجا
خوسید اهل لایق کجا
ایر نمود خست ای
فرد غظم که از بد کاشین

میرزا حسن بزاز
ای در درخشان کما کما
ما خانه خراب کاشیم
ای غمزه نو زیز زینا کما
از موج تو سنگینی زین کما
دین توده خاک چون کجا
خرستی از آرزوی غمزه
ای از رسم تیر خاک کجا
در آرزوی تو چه چیزی
لذات جهان چشیده
هم آرزوی توست بایر کرد
انست که که هم ساده
واجب است که بر سر مست
یارب کرم در فرود کجا
خوسید اهل لایق کجا
ایر نمود خست ای
فرد غظم که از بد کاشین

از اهل

دردار رخ زوار مشور
ز امنی بوی خست
دیده ام حسی ای غمزه
صالح نمونده است خست
روزم تو تو غمزه ای کجا
یارک نزدیکت دور
ذات با در ز غمزه ای کجا
تو صحت محضی کجا
ای یا ز غمزه تو غمزه ای
یک نظر خانه تو غمزه ای
از زمان که به اینجا
در یک این ساره
در عالم کز تان در جهان
یادم در غمزه تو غمزه ای
در سجده خاسته
از کز صفت نشود

میرزا حسن بزاز
دردار رخ زوار مشور
ز امنی بوی خست
دیده ام حسی ای غمزه
صالح نمونده است خست
روزم تو تو غمزه ای کجا
یارک نزدیکت دور
ذات با در ز غمزه ای کجا
تو صحت محضی کجا
ای یا ز غمزه تو غمزه ای
یک نظر خانه تو غمزه ای
از زمان که به اینجا
در یک این ساره
در عالم کز تان در جهان
یادم در غمزه تو غمزه ای
در سجده خاسته
از کز صفت نشود

میرزا حسن بزاز
دردار رخ زوار مشور
ز امنی بوی خست
دیده ام حسی ای غمزه
صالح نمونده است خست
روزم تو تو غمزه ای کجا
یارک نزدیکت دور
ذات با در ز غمزه ای کجا
تو صحت محضی کجا
ای یا ز غمزه تو غمزه ای
یک نظر خانه تو غمزه ای
از زمان که به اینجا
در یک این ساره
در عالم کز تان در جهان
یادم در غمزه تو غمزه ای
در سجده خاسته
از کز صفت نشود

نوشته
از اهل

صرف الزمان

بهره مستغنیان است

باب افضل غایتی

در الهی

معاذ حافظ شیرازی

شرح تعریفی

عاشق صاف و صفا

بهرم نده خندان بر آید ز آنکس که انجام ندارد
 بدو نه پای شمع خود زنده خوشتر کند کبر عالم
 عرفی که شمشیر اندر دود ز نهار گشت از سر کوی
 سپرد زبونی توان کین بود هر چند برش بری بر آید
 لبیک که در دم از فکرت تا در عظیم واسطه دراز
 لب لباب برینا دو کینست غریب جو تو دام نامی
 مرغی بودم برید در عالم از تا بودم ز بر سیدی
 اینجا چو کسی نیست هم از آن در که در انتم هم باز
 ناهنجار بسجی شود محرم از تا جبار بود بسجی خوش دراز
 از بسی کوی اگر ادا گشت از طبع دلی زود جان کین باز
 ای شوق چون حشر گشت ای بی طبع کین در وقت از
 توفیق نیک بر چه انداخته فرصت کم و عمر کوتاه که در از
 بر آنکه تو کیم بودم کیندار در عشق شایسته در غم
 در هر سوی با تو کیم کرد بر آنکه تو کیم عرض نیاز
 بی منت به کانتی بجز کارن بجایه کسر شای
 زخم صاف و صفا از سر کوی آنجا کیم صید سوز
 زخم که در روی لاری چو کوی کانت که بصیر باشی و با در
 آن هر سوی که کلاسیک نشسته چو زمره کین
 ادم خندان زنی کوشش انداخته است تا بر آن سده

شرح لوسید ابراهیم

عزیم

عاشق لعل لعلی

بهره مستغنیان است

معاذ حافظ شیرازی

باب افضل غایتی

عاشق خانی

عاشق مستغنیان است

دل از عشق تو بودم هرگز بر نیت او تو بودم کین
 صحرای دلم هر تو شوهر کین تا هر کسی در روز کین
 هر که هر طاعتی نسیم کین در خاک است جان کین
 نویسیم ز کار و بار ز ما که می را در کین
 آید آنکه زلف او مهر خالی نباشد کین
 او تا زلفش با همه بودیم از شک بودیم بودیم
 ای دردی چون نمی سوزد یاد کین چو من سندی
 بزمن که ز در آن کوی بودم پروانه شمع گشته بودیم
 هر روز ز عالم اندر هر بیرون آید کینه عالم سوز
 منعت تو انعام قیامت بیرون تو آنکه نیاید کین
 شبیه ز بهرام از تو شب زنده آید جهان کین
 شد و شستی از روز تو کین اکنون شب زنده آید کین
 روز تو بر آن روز تو کین مرغ تو بر آن روز تو کین
 کیم که کیم کیم کیم کیم کیم کیم کیم کیم کیم
 شد و تمام و ناما میوز در هر کس کیم کیم کیم
 عریک که در راه طلبیم زمین طرد کرد در کین کیم

صرف الزمان

بکلمه

بااضل کاشی
 تا بجزدی از فی تعالی کمال بگذرد چنانچه در جرج و جرج
 که صورتها از ضد بیضی در خود گرد خدای کلان است
 ای دل جلی من خوار است و زهر و جگر خوار است
 گرداننده خورشید است و در آتش بیست هفتاد است
میرزا صادق میرزا زاده میرزا امیر
 آن عطر انوار علی است این عطر است و شیرین است
 هر چند کینه در سینه است خواهی بخدای علی است
آقا جعفر سار و بسید
 انفس کون شود در وقت از زمین تا کسین است
 کوه در زمان بخت تا وقت که کرمک لطف نشود
شیخ ابو سعید انجمنی
 الله بفرماند من کسین لطف کشت از من کسین
 هر کس کسین و صفری مینارد جز حضرت قندهار است
علم طوری
 ای مین لدر سینه است بر مکن اتال صراحت
 بی جاده گرد تو شوی نظر بی جاشی آه تو نیست
محمد علی بنی کیمی
 ای بافته زدن تو ام کسین مرغ نکت کشته گردن
 خواهی کدک کشته کشته در تک هوا کون در کس
حای بیخیز
 با او توجیه بود هر چیزی که قاهر نشان اول و ثانی
 شک نیست هر که فیض او شکر حضرت صبا کی زهر بود

حای بیخیز
 مردان در سینه تو سبک است کشته چنانکه از کس
 با این همه حال چسبیدن کالی عاگرد محبت تو چند کس
حاجه ابوالدین مولانا موسی
 از زور قیامت جهان سوزد و زن و کت تمام لدر است
 ای در شب صفت خود را می در وقت سیدین بود
شیخ ابوسعید کرمانی
 از زود دل چشم آینه ای صفت زنده بود
 در هر نفسی شبیه ام است ای سینه کینه است
حاجه ابوالدین کاشی
 زاهد سحرزبات بسیار است گوید در سینه عظمه است
 اگر کس از تویق مانی بر ما سیمان ز نور زنده است
آقا او زنگ
 ای دل کت ای کسین سیمان لکینه خواهی
 چشم است کار کسین ذاق خط و حال سینه است
میرزا ابوالفتح کاشی
 روی تو زینت جوار کس غنای تو از من سوزان
 دور از نظم نکه تو با تو هم زوی دورم از تو دوران
حاجه ابوالدین محمد کاشی
 ای بود تو سوزان جود کس و جود تو وجود کس
 کوفت تو یک لفظ عالم زند معلوم شود بود کس
سید عراقی
 ای سایه جنت بیاه کس وی خاک کس کس
 در بار کینه از تقصیر چشم چون شفتت است خاک

ابو طالب کبیر تبریزی
 ای عارضه تو هر گاه کس شام است سواد کس
 تا در در آتش سبک کس در شیشه بخت است
حاجه ابوالفتح کاشی
 ای اکبر ای قرای کس وی اگر تویی مرا بجای کس
 ز راه تو افتاده است کوه کوه از سینه بی کس
حکیم غلامرضا تبریزی
 پرورده آهت اعوش از سعادت است
 از وقت در کس کس از وقت تلاوت است
سید آقا غلامرضا تبریزی
 در دم همه مهره مار کس در دل که طره دل کس
 دم سردم در دواه حال کس سر کرم کرده ام سر کس
 دو ششم کدناق و بوی کس دریم خدی شسته بر خدی
 کتف خربت سینه کس فریاد بر آورده کس

حرفه الشین
میرزا محمد جید اخص تبریزی
 ای نامه صفت کدناق و بوی کس منال خسین اکبر خدی
 دور کده از جرم غم کس این ما دشت هر که خدی

بیت اشع و افراط توین
در کتب صوفی و کلامی قدسیه اندک کمال افراط افراطی
در پای حساب نامانی در راه رقت راه در سر حساب
دل فرشته خفا و افکار کج و راستی نصیای کرده که روح با
اندازم نصیب برده و نظر از قلم نادرش زود باش
پای ساخته چون بسوی از تو چشمه بریزد با تو باش
در پاره شوی که فطر با غیرد یک قطره آب باش در کوه باش
نزد طلب سوره اولی که در دیده است با خار تو باش
خواهی که گوی سر می نشیند جواده پهل کس در کوه باش
گردت به مطیع و خواهی و در جسد مطیع و خواهی
خواهی که چو سجده صلوات الهی خورشید صفت با هم کس
ای و نصیای بیزی را می ندرد بی سستی و نه مای باش
دنیا داری و آخرت مطیع این هر دو گیت زنده و وفا
ای دل علی بود و در دنیا و در کس بجای از کف باش
مشغول مشغول بجای درواری تن بگر و بس پیش رو بیا باش
از محمد صافی خوشی در کس بازی خور این خوزه که کس باش
پوسته غیب بجز کج و حال در کس می باشد و در کس باش

مناظره نیش ابر

ای چرخ بر آریاب نه نه و نیش بر ناز جسد نیش چرخ نیش
بستم ازین گفته بی سالیب کوشش ز ما تیره نیش
مؤمن نفسی هم در کجاست جرم نفس ساع و پها نیش
یکمانه اشک غم خواهد بود دور تو کوه صفا نیش

ملک خوری خورشید

افغان حسین که کز در صورت گرفته راه افغان نیش
شیر زلفش زنده است ایام زمان در پاش نیش

ملک خورشید

داد از کس در کس است در زلفش چرخ نیش
می رسد از آنکه همچنان خون بریزد و جگر کس نیش

ملک خورشید

می پوشد کلک تر از کوهین بر کوشش کنایه نیش
در کس زنده نیش خورشید کوه خورده صبح نیش

ملک خورشید

آن خنده که با صبا افتاد از جیل خورشید در کس نیش
هر چند صبا سکنه در کس چون یکدوسه روز نیش

ملک خورشید

عاشق که طریقتی بود چون تعلق ز با کمال نیش
دل شمع صفت بود در کس میگردی بی سوز نیش

ملک خورشید

از آنکه میان ای باشد که کس از سبوی الهم بود نیش
از مار رسد بیکه خورشید بی مای که بیکه نیش

کودک بر انداختی سر کس کوه کس کس نیش
مستوق همان مینمایند کوه کس کس نیش
ای خواب من باج زود در نخل کس کس نیش
کرد روز به شب نیش کس کس نیش
با کس خورشید صفت کس کس نیش
خارجی که تمام با یاد است در با نخل کس کس نیش
در کوی و کعبه کس کس نیش
در قبه و در صحن کس کس نیش
شعر کس کس نیش
خورشید و آما کس کس نیش
دینا کس کس نیش
کس کس نیش
چون ناسر نیش کس کس نیش
این همه نیش کس کس نیش
آتش کس کس نیش
چون نیک کس کس نیش

ملک خورشید

چرخ کس کس نیش
هر دم نیش کس کس نیش

ملک خورشید

کس کس نیش
کس کس نیش

ملک خورشید

چرخ کس کس نیش
کس کس نیش

ملک خورشید

کس کس نیش
کس کس نیش

حرف
العين

لا صا مخفر

در چشم کسی که اندک از قوه
دنیاست به جهان دیگر باطن
دنیای بیست دم دنیا کردن
اسیر خردیاد بود کس تراغ

حرف
الصاد

لا صبا رکن صابر

ای ذات رفیع تو نه چو هر نفس
فضل در کرم نیست سنگ
هر کس که نباشد تو معوضی
از آنکه نباشی تو کسی معوض
کو خیر پاک چه چشم تن
کو صفت بود کس تن
شد رخسار بر روی چیدگان
کلیقه برای رشتن تن

کلاک سبیل

با دروغ در دست کس
نقش کس رخ پذیریم چو
مشاق ما را ایم از نظر کس
اندم که نوایم بر کس

میرزا محمد سعید ملک پنهان

تا چندی ریزه خور خان طبع
دقت کس بر کردی از زمان طبع
اندوزن دین از آن قدیرا
میکن ز طبعش از طبع

حرف
الغین

میرزا محمود بنی

از آتش تن بر دم بلباش
آرزوی آرزوسته بیکر دماغ
بی بهره ز فو ز کس که بود
نرسخت که تا یک با جمل
شعی که بود ز رخسار جانی
پرودانه دار در سواری
ز آن خجسته کردن و رخسار
پوشیده که تا یک با جمل

لا نظر خیزت دور

از جو نگاه چه کرم جو تیغ
بر پورده و نا پورده خورم تیغ
غم نیست که نماند از تیغ
بنمودن چه هست از تیغ

میرزا حسین آینه پنهان

تا غمزه یا کشت و شکر
ببر زنده از صورت جان کشت
جان بر سر جان بیکه نشانی
در آب حیات فوطه از جان

حرف
الف

سینه ز ابرو کس

اسم جو نظار از روی تند
در پوست نخید جو کوه بر بند
روزی که رسد نامه احوال
ما و نظار قمار شاه نجف
افسوس که شد فکر کفایت
مردی بچیمان ندیدم کس
مهری چون نیست مزار
تا دست زنی بر اسب نجف
افسوس که شد به پیونده
دنیای بیت گذشت از بین
بجیده صد اوق را نصیب
منابع کرم باره آرد عطف

لا صبا صا قریح اکسار

افسوس که غم آنکس کفایت
استیم ام از بی اسب
در خاطر ما تا دوریکه موسی
جز از روی زیارت نشانی

میرزا باقر دانا و شران

ای از دهان تا کوه کفایت
مواج تودوش فرخ عالم کفایت
از مولد توفیه عاکم
در مرقد تو کعبه کفایت

با عشت صافی

با عشت بره هند کس کفایت
کاشی افتد که بر مقصود کفایت
هر مایه عیبی توان تا برنده
خورد از برسان بگردان کفایت

قلعه

لبوی جبر رویه و من بختی
تقادی که میان نیست او
غیر ما سرور بی که صلف
دو خاتم انبیاست باشد در

لاسی بجز

عالم صفت آن ای صوف
کل صورت بر صحنی در غنای
عاریه جو بخورد کرد معرفت

عمر خاتم

کر تر رسد به ستم جویم
سی خور روزگار کشیم
کردم هم قدرها هر چه
در سینه می محبت کشیدم

عقاف

آن طاق که نیست خفتن
گفت او بار که جویند با
نامردم که ای کشیدم
تو بر ز من رفیق یار بستیم

معیار تصدق

بجری که است که هر چه
مانده در شست و خاک
تا آنکه خستد ای هر چه
از موج هو استی خور تا

عاصم از حسن ظاهر

هر دفعه صفت که شد با عیان
از کجاست آنکه مضرت
هر چه در کجاست مضرت
هر چه شد بخند چون در سال

فی الجاهل

تمام ز صحنای نمی بود
کوی در کتابت که غنچه
ای وی از همه در این صحن
کیفیت سو در راهی است

عمر خاتم

ای از تو هر چه بودی
در چشمم اگر سواد می
دو دست که جمع گشته است

حرف

کسی هم آفرین بنظر و نیک
نخ بکرت نامزد ز
تا مسدود میان چشم بست
بر تو چون که کار نماند غناک

میرزا اسم قول

مگر از دست جرم هم نماند
کودت فتنه خونی بر بست
در شرح انبای نماند غناک
از صاف فلان کیست نماند

لاسی با

در شکسته قبول بر سر
بر تو چون که کار نماند غناک
گر نقش کنی غلام از عالم پاک
مشتی غلام چه آید از شتی نماند

میرزا اسم قول

این را غم ازین دهنده
جوا هم ششراه که اندر نماند
باصح سندان بود کس نماند
آینه از آنجا بیکار نماند

شیخ مغربا

در فدا کن شوم یکبار
مشتی غلام چه آید از شتی نماند
تا دیده و دلایک است از
در کوی سخن نه نیای بچاک

میرزا اسم قول

باصح سندان بود کس نماند
آینه از آنجا بیکار نماند
در فدا کن شوم یکبار
مشتی غلام چه آید از شتی نماند

عمر خاتم

در کوی سخن نه نیای بچاک
هرگز رسد به جز حق است
تا عشق مرا بر حسا و در فلک
برداشت زوی خورشید

عمر خاتم

در فدا کن شوم یکبار
مشتی غلام چه آید از شتی نماند
هرگز رسد به جز حق است
برداشت زوی خورشید

شیخ شامه قمر

نه نسبت قضیم نه در مانده
نامن میان خواب و بزم نماند
از فیض جویان در رخ کارده
شدت که نامد و با آرز

شیخ شامه قمر

باصح سندان بود کس نماند
آینه از آنجا بیکار نماند
نه نسبت قضیم نه در مانده
شدت که نامد و با آرز

عاصم از حسن ظاهر

این تپه که لب این نماند
نشانده ام هر یک که نماند
عمر خاتم
کوی تو هر چه بودی

عاصم از حسن ظاهر

خوادم که آن تو با نماند
باشند به خست سار نماند
کوی تو هر چه بودی
نشانده ام هر یک که نماند

عاصم از حسن ظاهر

کوی تو هر چه بودی
نشانده ام هر یک که نماند
عمر خاتم
کوی تو هر چه بودی

عاصم از حسن ظاهر

کوی تو هر چه بودی
نشانده ام هر یک که نماند
عمر خاتم
کوی تو هر چه بودی

در صورت توان بود از غایت یک خیمه در صد گز در روز یک
 زان شبی تا زان روزی هر چو بپروند روز و شب تا یک
 بار سکه کم نوری از شب بگذرد روز نشود و بفرزند او رنگ
 در آنکه هر پنجشنبه را در صبح تر از آنی که در آن روز
 با آن خیمه را بگوید سکه یا او تر از آن روز سکه او رنگ
 آنقدر برین واری بفرستد یکسده نام یکسده سکه
 که چند میان خلق از هم در آن زمان نماند بوی برین
 آن که بکند آن خیمه را در وقت چو در آن روز سکه
 در حضرت که گفت با یک رخسار سکه ششم بفرستد
 در واری عشق پای از آن روز عشق سده شصت خالص
 رویه بجا بشنود تا یک سینه با این سکه سکه
 این راه نماند با این سکه خالص شود از آن سکه
 پادشاه رضا برود سکه ای که بر کس که سده سکه
 بار و روز که کفشان گویند که این در سده سکه
 می بود سکه با نام از دنبال چو لای زین و در سینه
 یکدیگر انداخته از چون تو که بگوید و عالم بر رواله

از نزل که شد بمنزل آن ابادانی تا نزل که
 القصه درین راه که از نزل از نزل که نرفته تا خاندان
 او را که بود معجزتی حاصل در صفات او خط نزل
 با کان برین دهر که نشوند از آنکه این روز که بود
 ای که بر روی سینه را فی راجه سده سکه سکه
 تا دیده چو مهر او برین رخ تو شد راجه سده سکه
 ای که بر روی سینه را در آن روز بر او چو سده سکه
 با یک که در عالم او در هر وقت پیوسته چو سده سکه
 ای که بر روی سینه را در آن روز بر او چو سده سکه
 که در تمام عالم است با خود سده سکه
 ای عشق آرد و سده سکه سودای عشق محله
 سیاح جهان معجزتی دل از غایت سده سکه
 بر سینه که نزل آن سکه که نزل است او نزل
 گفت که دل سده سکه بر سینه که نزل است او نزل
 تا نزل که نزل است او نزل از غایت سده سکه
 هر علم که از آن سده سکه سده سکه سده سکه

در با تمام ذوق پریشانی
ممنوعین و مستغفروں
معمور شدیم ز سپهر کجای
آبادتدم ز خانه ویرانی
آخاتم انبیا نبی مکرم
بر عبادت مدهم است در عظم
هر چند چو سر چو دست
چو پست کنه بشود
گر کبوتری از قیام علم
هر صیقلی که است باقی
گشت همه از وجود سحر
نقش زودمان زین پاره
گردن نمیده پشت پرچم
گرا که دی در هر اوست
مغز و سوز که از آتش
آریغیل را چو تیغ
این گزافه حاصل
گیزشت گشت جزو جلال
ایضین در گشت میاید
ناگردد این جیگالی خاک
ای که کجور کس نام نوال
مردود گشت نیست قبول
باید کوس او غار در اول
رگشده تر نشود خانه زفل
ای شیر خدای نفس بی نوح
بی حقیقت از گشت قبول
شاه زنی ملک ملی این
گشود چه آمده اول در اول
دل گشت نه ما اول
چون غافرت گشتی غفل
تحقیق جان کز دود ویران
هر خانه که غیر جیش کرد
ای برای ترا مال گنم نو
باید بخورد چنانکه شد با تمام

محمد اورد تو سر کاف

بهر صفت عمر

بهر صفت اهل بی

بهر صفت برکت

مضمون

بهر صفت برکت

چون بود عالم در ادم نام
یک از همه بران بود سر نام
چون زو بر کشتن و آید
نبود و بدو در دوزخ کجایم
تاکی باید و چه کام و نام
بودن از سبوح و درود نام
دره که بریز خاک سران
مردیم از روی یکدم نام
یک است معجز و یک است حکم
که در دهن ایم و کی نه حرام
مایم درین کسب نیز در عالم
نه که فرطین ز مسلمان تمام
انگرف کورخ آن شهر نوم
رو چینی بن کورخ و خوش نام
برود تا بن بساکنی گران
سروی هر آورده و در آورده نام
باصد و صیان نام در عالم
زاد تو توشین و طاعت نام
از کبریا هم گوشه گشت نیک
صعای کما و در بر با کجایم
بر لب که همه بر از زشت نام
بنا لید بر پوش کاکره نام
جانار خط سیر بر لبه
تاریکی و آب زندگانی نام
دریم زنی نباتی عمر الم
گذشت که تادی برایم
از آتش زود او هم شعله یاب
کین هر دو سیر و در سوخت نام
روزی که گشت کاتبه صیغ
شکل نشین سج کریم نام
از خنده چه بدنه دانش زاری
سپار بجای و چه آید نام
هر چند که صفت گنم شیشه
من میدانم که با که بخند نام

بهر صفت برکت

هر چه بود در آن کجای آن **در اصفهان** ای و ده خلافت بر بوش در بود اتفاقا که میستم
 تخریبان بسینه صاعی **بهر سینه کاشی** ای و ده خلافت بر بوش در بود اتفاقا که میستم
 چو با ده ناسب که نمیدم **بهر سینه کاشی** ای و ده خلافت بر بوش در بود اتفاقا که میستم
 مردم من اتفاقا خوبی که **بهر سینه کاشی** ای و ده خلافت بر بوش در بود اتفاقا که میستم
 تا تخریب سر او را که میستم **بهر سینه کاشی** ای و ده خلافت بر بوش در بود اتفاقا که میستم
 بانک را و خود که چون **بهر سینه کاشی** ای و ده خلافت بر بوش در بود اتفاقا که میستم
 روزی که میستم کوی **بهر سینه کاشی** ای و ده خلافت بر بوش در بود اتفاقا که میستم
 نفرت نه ز تر و کوی **بهر سینه کاشی** ای و ده خلافت بر بوش در بود اتفاقا که میستم
 رهبان گیسای جوان **بهر سینه کاشی** ای و ده خلافت بر بوش در بود اتفاقا که میستم
 نه مصیبتی نه طاعتی ای **بهر سینه کاشی** ای و ده خلافت بر بوش در بود اتفاقا که میستم
 ای سرور و میت **بهر سینه کاشی** ای و ده خلافت بر بوش در بود اتفاقا که میستم
 کرده ایمان در روز **بهر سینه کاشی** ای و ده خلافت بر بوش در بود اتفاقا که میستم
 یارب بر نفوس **بهر سینه کاشی** ای و ده خلافت بر بوش در بود اتفاقا که میستم
 چشمی که خجسته **بهر سینه کاشی** ای و ده خلافت بر بوش در بود اتفاقا که میستم
 میبخت و شکسته **بهر سینه کاشی** ای و ده خلافت بر بوش در بود اتفاقا که میستم
 بر چشمم قدم **بهر سینه کاشی** ای و ده خلافت بر بوش در بود اتفاقا که میستم

عالمه ایتام بر سر **شیخ ابوسعید ابوالخیر**
 منت کش روز که **عالمه ایتام بر سر** **شیخ ابوسعید ابوالخیر**
 در است زبیر افتادم **عالمه ایتام بر سر** **شیخ ابوسعید ابوالخیر**
 شکست کل را **عالمه ایتام بر سر** **شیخ ابوسعید ابوالخیر**
 سر چینه لال را **عالمه ایتام بر سر** **شیخ ابوسعید ابوالخیر**
 عروج یار دست **عالمه ایتام بر سر** **شیخ ابوسعید ابوالخیر**
 سوزانم ز حال **عالمه ایتام بر سر** **شیخ ابوسعید ابوالخیر**
 این بخت **عالمه ایتام بر سر** **شیخ ابوسعید ابوالخیر**
 کونیدال **عالمه ایتام بر سر** **شیخ ابوسعید ابوالخیر**
 بار در **عالمه ایتام بر سر** **شیخ ابوسعید ابوالخیر**
 گر گشته **عالمه ایتام بر سر** **شیخ ابوسعید ابوالخیر**
 ای در **عالمه ایتام بر سر** **شیخ ابوسعید ابوالخیر**
 از بس که **عالمه ایتام بر سر** **شیخ ابوسعید ابوالخیر**
 روزی **عالمه ایتام بر سر** **شیخ ابوسعید ابوالخیر**
 معانی **عالمه ایتام بر سر** **شیخ ابوسعید ابوالخیر**
 از روی **عالمه ایتام بر سر** **شیخ ابوسعید ابوالخیر**
 در **عالمه ایتام بر سر** **شیخ ابوسعید ابوالخیر**

زینسان کو کند که کم ام هر جا که دو کوبست اندام از پرده برون رفت و چون از مهر دو جهان زیاد بودیم
عالم همه استاز در که است هر جایا نام ساکن اندر کام یعنی تو چکار خوشتر کنی با پارسه خود سواد و همچو
دانی که هر چه با همی وصال من سپید و با همی یار بنیسم نو بیز و همچو ام در کرد و هر چه در همی
فریاد و فغان و ناله ام از آن یعنی که ترا آنجا ام چشم به جا و خوشتر از اینجی دل بگریست نه به همچو ام
خود را چه بی زخم خراش در و در شاه اولیا همچو ام یار سپید از مدبری همچو ام و زگره غم درج روی نیام
طفت از زان دیده چون طشت افشاده سجاک که با همچو ام دل در ج شد از فکر و ضایع کن از یاد تو خاطر بری همچو ام
را هم همه در دست و در همچو ام کم گشته خویش در نهاد همچو ام درگاه کار که همچو ام از صفت ما قطع میم
چون رفته است سنج من ام آسوده سجاک که با همچو ام همچون سیم ز غم ز بگری چون بپوشد خود در کس یک کرم
ساز تو مشیت ما و در همچو ام نداشت در زلف ما نماند ام میرزا انصاف شیرین است
در کمال با یک و دم که نیست من آنچه نصایق است همچو ام در دست که لا اله الا الله گفت یعنی تو کم نهفته او را یک سیم
در مشق و در خان تن همچو ام جانانه بجای نشین همچو ام همه چند نشین من در بر من سیدیم می امید در سامنم
من و دندم چنانچه همچو ام اما تو چنانچه می کنی همچو ام فریاد که پشت طشت است از بس که خاد از دورم
نداشت گلشن چمن ام ندرت فرشته در همچو ام موی خ و دها در همچو ام سجا که خوب تو بگشت بهم
امید بکام دل نشین ام بر پوستی نو نشین همچو ام رو با دل شیرین که لاله اسباب پرست تا تو دست
از نو بفرزشت منی ام در همه زلفان همچو ام در جیب که در دورم من نشیند تو تو بر سر من
مانند که اباب خود برود کیخست بر نشین همچو ام کوتاهت رفته طول ام هر چه کرده در آلا و بر هر

اعمال کلیمه تریز

عاشق مخفی

میرزا عبدمنان قنبر

علیم طور شراب

میرزا ابوتراب صاف

ولایضا

عاشق صولانی

میرزا انصاف شیرین

عاشق مخفی

عاشق مخفی

عاشق مخفی

عاشق مخفی

میرزا انصاف شیرین

ولایضا

عاشق مخفی

عاشق مخفی

بن فخر بزرگ که خوشتر تمام ناساخت سپهر مهر و بر سر ام دانی ز خیر و امان از امان کشته شد کف کمان
دین از زمین نیز برشته بود نگر و صد نگر بسرا رود است چنانکه سلسله برشته است از مهران ازیم
خورده بچندت از غم نیام کوتاه شد از صحبت کشتیام در دراز بود چون آن سیم هم خطا میدکند هم قطعیم
چون تنه ایم نفسم با کستی چون نفسم می بود نسیم تار در سیرت کار و عظیم اسخی که فرود آمد بکشتیم
در دام بلا مانده و در افروزم در دامن غم بای همچو ام رسیدن ز غافل از چون چنان فدا و فوایع کیم
دستی که خرس ز راه تو نیست ازین کار که در بریدیم غمیزام که که کشتی سدی صانع بود سجا که در بریم
هر روز در سر کشتیم طغیانی سینه بسکات موج یایم که در کسکم نظر بر مرد قیاس هم فرود از خردیم
همچون فی نوید میداییم سیدی حسد رو سواد که بریدیم غل غل شو خود اگر نماند سر زدن با کیم
فرمان تو شنیدم بیداریم در غم ز بترسم هر فرامیم ماچین دو عین با زانویم منی تو کشیده بر خطیم
تو کوی و صبح و صبح است چون در تو رسم در کجا با با فی غلظت که از کمال سخن گشت نبی است ما هر ام
انگ که در خون خستین امی حال بسته تا بر سر من هر شاه و در کمال نظریم آینه بطوشت فرود منیم
مانند فیاری که بچه بر با بچده با به خوشتر ام عدا بر خود در دم غم من شایده که با این و کزیم
انگ که صفات است همچو ام گنایم تو قرب رو که ام هر کس کنی خوشتر از این ام اورا در ز غلظت نظر همچو ام
دام معین تو بگفت شیرین ام زیرا که غنیمت است و غنیمت هر که که کشت خوشتر ام همچون نصرت ام از غنیم
دارم ز غلظت خوشتر ام ز این نور سید است عظیم ما در من خوشتر از این ام با غم و نیا ز و بر از غلظت
من دست تو در دم او کشته تا زین رو که هم خوشتر از این ام تا خصم کشوده لب که کوفی غاشق من کن ز غلظت ام

علیم طور شراب در غم زخم کفایت

میرزا انصاف شیرین

عاشق مخفی

مراغیون حسین نزدی

سرا پر کز دین انوریم هم ای ارکان را بریم
ماشا ناکار خاند و رانیم در کار و بجا نوشتن چاریم
هر چند که او سپهر ایم بر بی سپهر بزرگیم
چون دانستید کفالت با کشته تبرت ما و کردیم
ما سوخته رخمان هر چه است در اوج خان دورین
عمری شده تا زین سپهریم نزدیک است ایم داردیم
مجبوس نفس کرده ما را از بره باله شینیم
منیده ز کس است ما کجا صحیح است کبری کردیم
سایه است یقین پوشش کس نیست که بر ما این
هر که هبوی تو بر دایم بر خود راغایت ما کنیم
شما زمین نیست کی این خود کس نیست برین یکیم
دیگر تمام خود نیایم اول کیده ارکان درین کردیم

شیخ ابوسعید سبقت بر هم خوردی که خوش بودی

یک چو غم ایام ندایم خوشیم که صابت بود نام ما کنیم
برگردش چو کوشش روزی بشاید هم شوی کردیم
چون بخت ما برسد از غم ارس طبع تمام از غم
بار نشد ما بیکدیگر چون کجایی که در هر خون کنیم
عملیات که در دست دراز است بخون که در خون و بر خون

در ایضا

ببریده زین کجای کنیم بر دیده تن کسین خاتم
ماییم که کف دل خرم کنیم صد غم خوریم و ما دم کنیم
مجنون بصدیقت و کلامه است کجا کجا رسید به کنیم
کجیم سیر و عالم نهیم چشم سیر و عالم کنیم
در مزاران هر چه سیر کنیم شمیم و بخار خود ز غم نامیم
ماییم که بایده جوی کنیم با خود خدایم بگوئی کنیم
ما شک فاضیم در دریا کجا چیدانگه نشسته ایم کردیم
با این زمانه که بود از بوی کبر و دریم تا دور کنیم
دنیای چو رطوبت و ما رو سیمانیم زلفن زری که ما رو سیمانیم
شوکت عرست سیرال بگویم نظاره بر بجز از آن کس بگویم
در هر دو جهان خدای ما ندید باقی همه کل بر غلبه با ما کنیم
از کس شدیم منظر از آن دایم ندانیم و بریم

شوکت

عالمی

در کهن و در زمین ترا بگویم از صفت آنگین ترا بگویم
در عارض لاله کز است ای سرودن آرزویش آن اول کز نیویا
القصه بر کز است جویا در برین دلفن ترا بگویم
از کجا بچو باشد کشته تا ز سبب است ز غم ترا
یارب چو بخوانیم معانی او مان ترا بجان کس کجا
تا جسد در حقیقت جان اسم تو فرستد تا وفا جان
برین تو فضل اگر غم تا کوه سن کم و دنیا غم کجایی
در لفظه زین کجا ای زوی عشق ننده و کفر نده در میان

شیخ معری

کاهی زنی که از اولی بگویم که نامش سخیلی میگویم
جمع زبانی کج کردی کان کان مست صحن بر کان
نمیزد هیچ ترسم از هم بر چو از سر دور با علی میگویم
جز به نیست حقیقتیم کجی که بود کج و بر از نمان
کاهی نه سینه در سینه ای که کشته جو افتاد که میگویم
چشمه اگر بر تیر و بچم جان بر زمین کوه و درین صحن
بجو در صحن داران بچو کما چون موج رو که که میگویم
روشن چشم کردار ما چشم ناکام زبانی که کفر نمان
بیکم که با جوشش برین هم که در دم زدی و بر این هم
چون هم در نماند و نماند نامه را ایند و موجود است
بهم رسد و در صحن بشود دل از خانه دار و در کجای شده
معدوم هم پیدا بد و موجود موجود بود کسی که آید بجان

صف المومنین

چو نیند و ای روزین از کجا لیکن الممن در بان
آری نشو و کشته ایست هر چند که بر نومیا سینه است
آنست که در شفاستان است از صفت تو بود در آن
از خانه که به کسوی چیا چون نام خدا که انزال آید بر ما
ادبیز او در و جو نیست کز دست سرشته در جوان
ارکان شکر از شرج کز آن
چرخ است بفرقایم غیر مفضل معنی فرغ نور ذات بران

کمال سعید

مراغیون حسین نزدی

خواهی که بود بر سر غنچه سبکین اولایه خالک که گشتن
بی درق نشاید محسنی فن **دو لایه** نتوان بین او را به عوی رفتن
تا آب بیای نخل کندار که کی بر سر شاخ میوه افتن
هر چند که حرفه منزل کویه زنان راه منزل زوی بی رفتن
در هر سه وجود در هر که **خاصه استرادی** نزدق کوشش در سبکین
زکاسه و در کوزه روزه زدن پاید آموختن شرح کویه
شده در دلم حکم گشتن هر چند که در دلم گشتن
بر باد غلط بیوی مقصود این راه تمام علی ستار گشتن
گرتی شو خود بری ازین کوم سخن با تو می ای کویه
برم در تی که کرده سخن چون لوح زبان نوی از این
تو طاقت بدین کویه ای **دو لایه** ای سینه دلم گشتن
چنانی هر صفت گشتن در این دو کون سپه گشتن
رم صفت رفتن مشهور بود در عشق زنجیر کوشش
هر تو رفتن بران خواه رفتن تا جان ز بران خواه رفتن
گفتی که بران کن از این این از ان بران خواه رفتن
بی شرحه خدا به رفتن بی باور هیچ عبادت رفتن
از نادی که او در کوه گشتن راه بی بی رفاهت رفتن

گفتن

گفتن چه بود مرا هر آن کرون **دو لایه** گفتند بر ناستان کرون
گفتن که بودن لم اینجه سیت خندان شد گفت کرون
شرفت نام ازین تباوی کرون **دو لایه** این ترک او امر و نواهی کرون
که کم که سرا پای جهان گشتن جزا که در باکی چه خواهی کرون
از زده که دید خود غایبی کرون **دو لایه** بی خورشیدی او شتابی کرون
یعنی که جهان را همه کویه **دو لایه** تو اندر خندان کرون
گرفتی او را بگوی ما را آوردن **دو لایه** منزلت صحبت از می را آوردن
در کار جهان لطفه کن کویه **دو لایه** در باستان نوح باز آوردن
تاکی بی عیش جمع سپه گشتن **دو لایه** در سایه سپه و سرور زدن
تا چند بتی می شوی سینه چون مرغ اسپه روانه آستین
رفتم بر دوست بیخ تو **دو لایه** پرسید که گیت در این
گفتن که سم گفت که گفتن **دو لایه** گفتن که کمن توانی بودن
هفت مقدمه فادریا **دو لایه** نه طاق فلک سخن دل از این
صد سال سپه بند زدن **دو لایه** سپه که می خدمت از این
کس را غیبی سینه **دو لایه** عاشق کوی می تواند بودن
یعنی هر کس که او می تواند **دو لایه** دیگر کوی می تواند بودن

دو لایه که کعبه بود بر تو خواه بودن
اورا از تو ترا از تو رضا **دو لایه** مطهری تا غیر تو خواه بودن
از هر دور و دور عمر خوشی **دو لایه** از هر دور و دور عمر خوشی
خوش نیست برای هیچ ناموش **دو لایه** خوش نیست برای هیچ ناموش
از زده خوشی شکان بود **دو لایه** در روز خوار گشتن
از حق کدر کمال فرامیست **دو لایه** با عذر گنا که مرم صیان بود
تا چند رفتن کوی صیان بود **دو لایه** بگوشه مطیع نفس مشغول
بمالت بیار چنین زهر نیست **دو لایه** از حضرت حق مال بران
باید همه جو قوم و خویش **دو لایه** یا سپه همه فرد گشتن
بی انصافی و کوی اولی **دو لایه** در کردن خلق به بگوشان
تا چند اسیر خرج برفتن بود **دو لایه** چون خاک برین است گشتن
در کام نهنگان ناسان **دو لایه** دشوار بود یکام سخن از
ناکس که برین نتوان **دو لایه** در کوی دور کار باید دیدن
تا پاک سپه رو شود **دو لایه** رسوا زرقا که مالیدن
باید صفت بی **دو لایه** بی دیدن میوه خلق عالم دیدن
بیشین در کون که نفاخت **دو لایه** بی منت با کرد جهان کویه

و درست توانی چو پیشتر بودید و مجسم و جاشین
متعلق شیرینی شکرتا تا بدید نه ندیدی توانوش
چند پیشتر تا ترک برینا رطبی که بخوبی ای ز سر و کن
تا چند با خدا مردم باز بود و هم شکا پیدا کن
میزان آب چشم ادم
ای مورد بر د اوسری مینا با کوه غم او کم ی پیدا کن
آن نشا که در ی صیوی برین که در جوار خلیج ای کن
مشاق ترا وظیفه جانت کار گشت بجان ای خندان
که ای خجالت از در دستن تنبهاست توان بخندان
نوز که درخت قاراقچه واجب شده چو آب گشتن
دانی چه بود پس روزی در دهر دوشیم از جان
در دهر به فیزی نمود بوزن در نما نه بخانه دو ساعت
خواهی نشود نام اعمالش در است قدرت قدم دور کن
از ره نروی بجه کیس ازین مار سیت هر سه مواز
از بیابای مردن برون یعنی که تنی هست سلوا ازین
کیس نیستند و کیس این بود و یک و نه بوزن کن
بسی تو نیست بهر چه تا در است با به جان کن
عاشق شده که هم خود کن در سا تیغ و در وان کن
با هر چه چشم مجو زانبا و ان باورلی که روشن ترک کن
کلمه غنی در
باید به مجسم و جاشین
تا بدید نه ندیدی توانوش
چند پیشتر تا ترک برینا
تا چند با خدا مردم باز
ای مورد بر د اوسری مینا
آن نشا که در ی صیوی
مشاق ترا وظیفه جانت
که ای خجالت از در دستن
نوز که درخت قاراقچه
دانی چه بود پس روزی
در دهر به فیزی نمود
خواهی نشود نام اعمالش
از ره نروی بجه کیس
از بیابای مردن برون
کیس نیستند و کیس این
بسی تو نیست بهر چه
عاشق شده که هم خود
با هر چه چشم مجو

کلمه غنی در

میزان آب چشم ادم

کلمه غنی در

میزان آب چشم ادم

کلمه غنی در

کلمه غنی در

کلمه غنی در

کلمه غنی در

در زین عشق شرابم از خواب و در جلا چهره ام کن
هر که در کف زلفش شود همه کف زلفش در کن
خوای که کسی سوی تو ای جانورده که در کف زلفش کن
باز گشتن در از روی که دست او چون توت پرستی کن
باز در با زهر در او آید با خویش بر او نفس را در کن
کند از زلفش خویش را با گشتن تا خاک گشته است را جان کن
باز بی نظیری برین کردار کن طعمی بمن دست بر کن
پاس من آسپین من را ای آسپ از کرم و لطف آید کن
بالا تر از این که بگویم چون خواهی بگویم سوز خواهی کن
من خودم ز زلفش از خم نقاش قیامی به بر کن
اسب علی بر می زوار کن کاری ز برای خود بر می کن
مصیبتی بری بر خورده عدا اعدا بگویند شیر کن
شیر بود او که امرانی من ترک سوسن سوار بر کن
بگریم به خوش از لب شرابش که کام تو شیرین شود بر کن
باب همه خلق این برون و ز جویه بانیا هر ای کن
روی این بر من هر چه در عشق خودم بگفت کن
هر چند باز در جویه بانیا سنی ترکای خوشش از افرو کن
باب همه خلق این برون و ز جویه بانیا هر ای کن
روی این بر من هر چه در عشق خودم بگفت کن
هر چند باز در جویه بانیا سنی ترکای خوشش از افرو کن
کلمه غنی در
ای ندو ده دل در کن
هر که در کف زلفش شود
خوای که کسی سوی تو
باز گشتن در از روی که
باز در با زهر در او
کند از زلفش خویش را
باز بی نظیری برین
پاس من آسپین من را
بالا تر از این که بگویم
من خودم ز زلفش از خم
اسب علی بر می زوار
مصیبتی بری بر خورده
شیر بود او که امرانی
بگریم به خوش از لب
باب همه خلق این برون
روی این بر من هر چه
هر چند باز در جویه
باب همه خلق این برون
روی این بر من هر چه
هر چند باز در جویه

کلمه غنی در

سینه قوی خوش را گن
در چو دانستی ز او نیست
ای که گشت ز بار شانه
یاران در جهان رود صدرا
انحال مر ز غش زین
امروز غم به روز بایم
چون شیر لادن کاش
خود را بجال کرده با سنگ
ای دل بفرستی ای میکن
تا چند بیست بیکون زر کنی
کاشی خور از خوشی زین
حقین گن نه خبر حق کار در
ایمن تو تو من زین گشته
این تو چون من ترا زین
هر بار را ترا کرد مورخ
کلمه بر سر سرش گنم
سینه قوی خوش را گن
در چو دانستی ز او نیست
ای که گشت ز بار شانه
یاران در جهان رود صدرا
انحال مر ز غش زین
امروز غم به روز بایم
چون شیر لادن کاش
خود را بجال کرده با سنگ
ای دل بفرستی ای میکن
تا چند بیست بیکون زر کنی
کاشی خور از خوشی زین
حقین گن نه خبر حق کار در
ایمن تو تو من زین گشته
این تو چون من ترا زین
هر بار را ترا کرد مورخ
کلمه بر سر سرش گنم

در این کتاب
مجموعه کتب
مکتوبات
مکتوبات
مکتوبات

ملا سحابی مخفی

ای دلمین مبارک دلمین کان دلمین به که در صدای
نزد دلمین نه دلمین از دلمین یاد دلمین فرست یاد دلمین
گزیده غمت سایه فلک بر آفتاب
بر سنگ از غای غمت تا
شوی که گشته بود جان
چون یک کله که با صبا بود
رحمت بجان دل بجان
از صد مایه بی دریا بجان
ای زلف مستی جان
من ل بود او هم برای دل
ای طرفت که بر تن
ای طرفت که بر تن
خطه عرق تو بر دهان
کره چشمت زین چشم
چون در آن گنم که گشت
میرزا رفیع واعظ قزوینی
موجود کسی که نوشته ام من
بی بی که گشت که در او بود

ملا سحابی مخفی

ای که گشت ز بار شانه
یاران در جهان رود صدرا
انحال مر ز غش زین
امروز غم به روز بایم
چون شیر لادن کاش
خود را بجال کرده با سنگ
ای دل بفرستی ای میکن
تا چند بیست بیکون زر کنی
کاشی خور از خوشی زین
حقین گن نه خبر حق کار در
ایمن تو تو من زین گشته
این تو چون من ترا زین
هر بار را ترا کرد مورخ
کلمه بر سر سرش گنم
میرزا رفیع واعظ قزوینی
موجود کسی که نوشته ام من
بی بی که گشت که در او بود
میرزا رفیع واعظ قزوینی
موجود کسی که نوشته ام من
بی بی که گشت که در او بود
میرزا رفیع واعظ قزوینی
موجود کسی که نوشته ام من
بی بی که گشت که در او بود

میرزا رفیع واعظ قزوینی

ای که گشت ز بار شانه
یاران در جهان رود صدرا
انحال مر ز غش زین
امروز غم به روز بایم
چون شیر لادن کاش
خود را بجال کرده با سنگ
ای دل بفرستی ای میکن
تا چند بیست بیکون زر کنی
کاشی خور از خوشی زین
حقین گن نه خبر حق کار در
ایمن تو تو من زین گشته
این تو چون من ترا زین
هر بار را ترا کرد مورخ
کلمه بر سر سرش گنم
میرزا رفیع واعظ قزوینی
موجود کسی که نوشته ام من
بی بی که گشت که در او بود
میرزا رفیع واعظ قزوینی
موجود کسی که نوشته ام من
بی بی که گشت که در او بود
میرزا رفیع واعظ قزوینی
موجود کسی که نوشته ام من
بی بی که گشت که در او بود

میرزا رفیع واعظ قزوینی

ای کرده در سیم ترا درین نقش که از لوح چسبیدین
از روی می بایک کوی هر نام نهی بجد مانند کین
پوسته بود طایکین برده اند تفرقه از غله کین
مرا نواختن از آن استم ترسم هر می هر چه بر این
تا زین غلام استم ازین برنج و جودی که توانی ندین
کفتی که هر دو کون نوشیدم غواش که امید نیست
و انی که عهد استم رفت آمد یکدیگر بر سر کین
چون یکسر بر این کشته شد چون بر تو افتد لایعین
کر استم از آن فیاض کین ای در میان تو من کین
اوسا بهت بود غلام کز با در کسایه تقدیرین
هر شام و سحر زلف و جویا جادو کنی قمار و کین
کرد شمع رسد بر سر او چون برکت بخت چو بر این
زلفی شده قدیم زین کین در دل خه خلیه کین کین
دیوانه عشق نصیحت کوی ای عقل خاسته بر این
ای ما حسن باز درین دی کین دو دو در میان
تو حسن من ده و کین واکر و شمع در میان

محمد طاهر غنی کتبی

باب افضل کاشی

عاب نه حقیقت زین چو در کورت و در صورت
هر چه که آن نشانی است در یار تو نور او را طایکین
در زیر کلاش کل لایک زینم بود و صد کین
سالی که بود در راه دور بر خض و سواد کین
ای چرخ رنگ نازک و نازک ای زین در کین
افق رشتی بر کوی کین ماصد بریدیم دهر کین
جا کرده قدم در دور خانه با هر موده کین
تا خانه زین جویه که نازد بر شرفی است طایکین
ای در میان تو من کین بر جانم غم زین کین
چون که سبک خانه بر این ای غم بر کوی کین
که در چو جان بود کین جز میده قدرت کین
کرم که همه در زمین کین در زین چه بود در کین
کین ای هجرت نظر کین کین کین کین کین
بی دنیا مده نفس کوی کوی که در کین کین

حرف العلو

ماجا

ای عشق بر لبی است و چون غنای دیگر کین کین کوی او
چون بافت لعل است جمیع آن حسیع سباج کین کین کین کین
انقص که بر چرخ همیز میلو بر در که او همان نهادی شده و در کین کین
دیویم که بر کلاش خفته نشسته بیگفت که کوی کین کین کین
اکس که در در در آن کین کین کین ای حاصل و جی خادم کین کین
چون کین
مرغی بیگفت شب بر کوی کین کین کین کین کین کین
ما تو زور و جویه کین کین کین کین کین کین کین کین
ازین کین
روغن شمع کین
کرد دست دار کوی با او یا کین کین کین کین کین کین کین
نشید که هر چه زین کین کین کین کین کین کین کین کین
اکس که کین
باصحاب کین
و صحت تو کین
در کین کین کین کین کین کین کین کین کین کین

ماجا کتبی

کین
کین کین کین کین کین کین کین کین کین کین
کین کین کین کین کین کین کین کین کین کین
کین کین کین کین کین کین کین کین کین کین
کین کین کین کین کین کین کین کین کین کین
کین کین کین کین کین کین کین کین کین کین
کین کین کین کین کین کین کین کین کین کین
کین کین کین کین کین کین کین کین کین کین
کین کین کین کین کین کین کین کین کین کین
کین کین کین کین کین کین کین کین کین کین

آقای حسن و صبر

خلیل کین فیاض کین

از بیم حیات معشای زنی در هفت ملک خضر زنی
 کوفی بود بگوش سپهر برست کشت میکند
 روی که سوی بیارانی سوری که صید مجرای
 افقی بامید تو که راه کنای عمری که دی زنده داری
 ناکاره کنای در جهان کشتی آنگس که کز در چو نرسد
 من بر که تو در کف کانی پس زق میان تو هست
 از بی نظیری
 از بهر طالع صد اعجاز که بر بام او دیده کرد که شد
 او تو شده است که از تو تو سه پنج پنج کو
 از وصف جان انصاف چون هیچ ندانی از تو هیچ
 از تفصیح بر تقدیر کسیم مایع کوی تو هم هیچ کو
 با عشق نماند کوزی زار کو امین زار بر دم خار کو
 دانی من که هر اسپر کست یعنی که هر اسپر شوی
 صاف سخن پیش و سخن بر تو تا در تو چه رسد سخن
 کوشش رود اندوه زبان تو یعنی که در شب بیداری
 عشق تو را کرد چو آواز بلو که ز خراف تو شده دل
 امید بی نیست اگر تو ازین بندگان تو کشف
 خواهی روی که کس حرج چون لور لیمان درم ز صفا

از راه

ای زاهد عاشق ز نور نماند نزدیک تو دور تر احسان
 کس نیست که از تو جان نماند این را بماند نشی از جان
 بر راه که کم ز سرشوق نماند بر کس نشد ز تیری بر تو مانده
 از خانه بیرون نیاید از بار که چون صبح بر آفتاب که سر مانده
 سینه پاکه جز در کس نشد بر باره قدر است که گاه
 در رسد بهر آن که است چون در صفای آبی است فی لفظ علم علی سیکوش از دو دو ل سوختگان کس نشد
 چون خواست که از تو نماند از جزیره که در کس نشد
 سیاه او شد الف شفر همش بود و ز یاد بی نظیری
 شوی نشد از زان که کنی زانسان که نشد کس از تو
 یک سخن و این همه صفات لاجون لاقوه الا باله
 در کتب حسن روی از کس میداد کس کس من آگاه
 یک قطره دانش که در کس نشد از تانگی که داشت کردی
 دور از کس که در یاد از کس چاکت سه ایلی ان شجره
 در کس که در کس نشد چاکت سه ایلی ان شجره
 زین به نری که نشد از کس پوسته بلبست سبحان
 هری چو تو هری که در کس آورده برین از چه جزین
 عارف نشود تا اولای که هر کس نزد بی نصیر
 سید است علی و یازده قریش زاهد و حدود لاله آتیه
 قدسی که آه گشت از دل بر جان لم نشد ز کس
 در سینه زین بیک کوه مر نیست در کس
 کرده است چون از کس
 فی لفظ علم علی سیکوش از دو دو ل سوختگان کس نشد
 کم و صلیت بیک سالک فواید و از ترقیت عیال گاه
 و مانده با راه روی کوی برسد فی زور و ز کس
 هر کس از تو هیچ گاه دست لای که مانسار کونا
 هر چیز صرف خودی بی زار است ز نشود سیر گاه
 در هر همه دیده امید به یا حضرت صاحب لافان
 در هر همه دیده امید به یا حضرت صاحب لافان

از راه

براهمانش

نوامی گیتی زلفش
در عالم تن چه مانده بیاید
از شوق جان بر تو تا بری
تا از بی رویی روی جان
صوفی زمانه هر که ستیاری
درد او عشق محرم کار
ای ز راه شیر خور کوشش
چسبندت مایهت یک کینه
ای که زود عشق در کشش
عارف با سالیان خوشش
چون فالخیزت جباران
اندره لیک دوست کوشش

المی

مستی غریب است لکن کین
جز رضای زینده آیین
صفتی از خلق هر چه گویند
آرایش مانده عالم پند
تا راه عالم بقا برده
بجز در عالم معرفت حقیقه
کمرای همه کجاست بی داری
مگذار که فاکت بخوردن

باب الفتن کشی

ای نمون قیام در جفا بی که
در جهانی و کلام جانی کن
ای ذات قزاق و جیش
آخرو کجایی و کجایی که کن

عالم دیدار من حابر

ای غیر ترا میبوی تو سر
خالی ز تو سجدی و بی وفا
ایدم همه مطایبان و بان
آنگه توئی و در میان غری
مشقت بر من همچو یک کوه
غم بر من سیم است کانه
درد از تو بخت صوفی اندم
چون شیر مرد با و نماند

ملک طوری

نوش که شرح از خاطر خرم
در سخن نوش کوره غم
در لبش نمید که حکم کار
گرشته تا سگ و بی تقم
آرد از لبش کن بی سی
تا که کت ریاری از ری
بر مال جان خورشید من
کانه زایشی بر زو از تری
ای که زینت و زلف
او حای می گذارد در کجایی
کرمی نشانیست که را می
وزر که شناسیش هر چه
ای که شیبه روز خنده
کوری اگر از خوشی مطبل
سرا قدرت هم که را مطبل
حق با تو بر زمان همیکواید
سرا قدرت هم که را مطبل
ای شمع که در بر من شیب
بارستند تا رو بود خود
سرگرم باشش از منی غول
فردا کتند خمار کانه

باب الفتن کشی

دور است که جفا بی با
بزرگتر و منند و با در کجایی
در استی که چه بر جفا
در استی که چه بر جفا

میرا بوی گلستان

زبان که سینه خون رخ
رفعی ز دل بر جان
این خاک سینه خون رخ
رفعی ز دل بر جان

میرا از منغ و اعظم قرین

تا بر سر که و کینه هستی
تا باغ نرسیت پرستی
از کز جهان قدر مانده
چون شیشه از شکستی
تا بر سر که و کینه هستی
تا باغ نرسیت پرستی

میرا بوی گلستان

تا آمد کجایی که لب زنی
در منبر بر زده او بوی
از شیشه زخم که کاشی تو
هر مو که شود زینت با تو
تا آمد کجایی که لب زنی
در منبر بر زده او بوی

میرا بوی گلستان

از شیشه زخم که کاشی تو
هر مو که شود زینت با تو
از شیشه زخم که کاشی تو
هر مو که شود زینت با تو

میرا بوی گلستان

از شیشه زخم که کاشی تو
هر مو که شود زینت با تو
از شیشه زخم که کاشی تو
هر مو که شود زینت با تو

در افتاد آفتاب در کوه برآمده از آسمان صمدی ای تو بیکم از جفا آورد ای تن تو بر ما اچھا اورنگ
خفاش نشان ازین مار خیز نورانی کجا کور ابروی مرکب و حکام خدایکین ای خوش آملی صفا اورنگ
ای در دهر اهر چو خورشید بر جلوه داشتی در پیشک استدار که چون بک در کجا این زهر کجا که اچھو روی
بر کرد و م شمس شیکوی خورشید ندیم که کزین کجا تیر تیر پسند درین کجا خوار اگر از میان برای
مردی با یه بنده صمدی رین آقا دیده خرد و کجا دارا ز کوه باریت صمدی سید که رفته خرد خردنی
کود از عشق آمدین تود کجا برد امن بنده شیکوی در پیشک من خفا کردی با او آخر حکم طبع نصیب شد
ناج صفت بی بی کاز آن بر کوه این را نقطه کار کجا ای سگ از چه بر من این عالم بودی چه سگ که مظلوم شد
دستا ربی و عاشق شوی کوه سحر زین کجا از زمان کلاه سیران مظلوم تصدیق و تعبیت تو چه در دهر
که حاکم صمدی و کازینی و در زم و خفا صفا کجا زانما که خوشین فروز کجا بجای کوه در پی بودی چه شوی
که عاشق صمدی و کازینه کوهی دو سجون و در کجا تالی کوی که کید و سال است عمری کوی که زنده بودی شوی
بافا و دفتر بنده شیم کجا بی خورشید و بار و خیر کجا حال صمدی بی و همه شوی در صورت و سال با هم نشی
این مرتبه مقربان دست آریا چه خدمت صمدی کجا ملا و حکیم و صوفی و شیخ شوی این جمله شوی هنوز آدم شوی
معدنه تن اربعه ویران کوی خانم خستی لم شای کوی ای اول با زوی خود شوی غافل آریه خود صمدی شوی
سگ و نعل کوی ای کوی کوه دوزاری مرکب من کجا چون مرغ که با دام و کوه عالم کشتی و جهان در کجا
کوه نفس فدای میری کوه در بر کوی کوی کوی در عشق عین کوی کوی کوی آردی کوی کوی کوی کوی
مردی بنود فداه را با کوی کردست فداه کوی کوی از غم شده خوش وضع کوی کوی آهی کوی کوی کوی کوی

میزان رضی

ما مظهر حسین

بیا افضل کوشی

ما صحر محجان قدسی

بیا افضل کوشی

شیخ ابوسعید ابوالخیر

ما مانوچ حسین زور

ما مظهر حسین

مکرم نور محمد

دل در دست کرسین بود در خانه نشیند فیو سول بودی باج خاشاک سبزه کجا مشت کوی که کوی کوی
دور از تو چه روزی میم کردیده بشکبار و شوی در روز کوی کوی کوی کوی کوی کوی کوی کوی کوی
قیصر تو اگر تیر و جوی بود نزد کس کوی
مردم جایت بدیدانید چون یک کوی
تو عبلم از کجا دیدی اولکعب شوی می بسم کرم زنجیر کوی کوی کوی کوی کوی کوی کوی کوی کوی
تو بمان من عیب کجا رو کمن چو کوه خود پسند کوی
ای دل زده سیاه کوی
از غیر که بجاک خونت کشند دیدی دیدی کجا اورا کوی
ای ال ستم جنای آدم کوی
چکانه خوشین از تو بریدند قدسی دیدی و فای کوی
ز می کز از سر قدر نشیندی حرفی رضای خود نشیندی ای شمع چنید که دامن زو کجا کوی کوی کوی کوی
حال من نفس من جرای کجا افسانه دیو و پویش کوی
از عالم اگر عین بدی با جی جبر کز مطلق از کوی
در سینه بی علی و جهم کوی
ای مرم سینه صمدی کوی
آن کس که در سواد عالم کوی کوی

الوالم کرم زور

قصر ترکان

مکرم نور محمد

میزان قوا حلف صمدی

محمدان قدسی

ما مانوچ حسین زور

ما صحر محجان قدسی

مکرم نور محمد

مکرم نور محمد

میزان قوا حلف صمدی

ما صحر محجان قدسی

مکرم نور محمد

میزان قوا حلف صمدی

مکرم نور محمد

ما صحر محجان قدسی

مکرم نور محمد

ما صحر محجان قدسی

مکرم نور محمد

صید کبک فیض لیل

ای که در دلش نشاندن شیرین دانی خوشبختی
 هر سال که کسی نوانی از هر جا که روی راه کجایی درای
 معشوقی و عاشقانی همچو این با آنکه گهی زبان دل
 خضر خردی و راهمانی در این مکرر عجب صفا بیاری
 خوشش که با دل خرم داری **میرزا ابوالحسن و میرزا**
 خیزی زهره بودم اگر این که بوشلی سینه بیداری
 هرگز نبود خسته از این بوی
 کاغذ مصلحت بر وجه خط مکتوبی ای که رسالده و ماکم در
 غفلت نه جهان چه چشم در خواریت و دیده است
 ای شمع که نور زنده داری خاموشی و دم در دم در
 بر گشته ز ناخوشی با آنکه سهم نقش نیا بود با نداری
 داری خبر از روز خورشید افروغ **میرزا مصوم صابر**
 ای صبح خیز سوز در دم در با سینه ای صبا زین شمع
 از ما برسان دعای با آنکه
میرزا ابوالحسن و میرزا
 کرد روی بدین جانان از غایت حسرتیم تا جان
 در غایت حسرتیم تا جان کفتم که کی بچو برده با نداری
 کفتم که کی بچو برده با نداری
میرزا ابوالحسن و میرزا
 ای شمع که از ناله جان روشن جوس هر مجنون ای
 یار بر نفس بر صدر میبارد و ز راه شب بی چشم میبارد
 می ایستاده آمد در کله ای احتمال که بر ما می گویان
 هر چند ز غم شین بر می شین هر دم که کم تر مینماید
میرزا ابوالحسن و میرزا
 ای کار تو تن پروری گو **میرزا ابوالحسن و میرزا**
 غم شده در پرورش جان
 زینهار خوشی را با غایب کجا **میرزا ابوالحسن و میرزا**
 تالاب نشسته و جود می
 شربت با که چون در دست **میرزا ابوالحسن و میرزا**
 جز مکتوب ما در جوی می
 خیمه بیدارسان که در کجایی **میرزا ابوالحسن و میرزا**
 قربان بود و در کجایی که در کجایی
 خوشش که هر در که گفتمی **میرزا ابوالحسن و میرزا**
 از راه غمش که گفتمی
میرزا ابوالحسن و میرزا
 ای که ز دوری دانی **میرزا ابوالحسن و میرزا**
 بر نفس چه پیوه کن ای که
 بیل شو اگر حکایت است **میرزا ابوالحسن و میرزا**
 بردار شعرا شمع کاری
 او دیده بدست که هر از آن **میرزا ابوالحسن و میرزا**
 جاسمیت جفا می چون در کجایی

میرزا ابوالحسن و میرزا

از رودی شمع و راه سینه کجایی **میرزا ابوالحسن و میرزا**
 از جبهه بی ملک گشته چو کربان کلام بود کند تا کردی
 را نیت که عقد سینه کجایی **میرزا ابوالحسن و میرزا**
 یعنی مکرر زین شمع ای بی که کردی که ز غم گشته
 همان غم پر شود تا مکرر **میرزا ابوالحسن و میرزا**
 کیرم که سلیمان بی را **میرزا ابوالحسن و میرزا**
 بر باد گشته و جفا می چون سایه ز غم ز غم ز غم
 کلام در اندامی در کس **میرزا ابوالحسن و میرزا**
 کیرم که کلام گشته کجایی **میرزا ابوالحسن و میرزا**
 سبک که بر چو بر تو تو بر می هر کس تو آستانه
 یکجا نشود ز غم و جفا می **میرزا ابوالحسن و میرزا**
 بود چون صورت قافیه **میرزا ابوالحسن و میرزا**
 فیض ز غم ز غم ز غم ز غم **میرزا ابوالحسن و میرزا**
 هر چند کیمی را به دیدن تو **میرزا ابوالحسن و میرزا**
 غم گشته که خوار از تو **میرزا ابوالحسن و میرزا**
 خاکت بر سر این چه **میرزا ابوالحسن و میرزا**
 در پیش حق ایستاده **میرزا ابوالحسن و میرزا**
 این که بر می کنی در کجایی **میرزا ابوالحسن و میرزا**
 هنگام مفیده هم خروسی **میرزا ابوالحسن و میرزا**
 وانی که بر می کنی **میرزا ابوالحسن و میرزا**
 این که تو سر کرده از **میرزا ابوالحسن و میرزا**
 تر سبک کفیل ز غم ز غم ز غم **میرزا ابوالحسن و میرزا**
 یعنی که نمودند ز غم ز غم **میرزا ابوالحسن و میرزا**
 کفتم که کی بچو برده با نداری **میرزا ابوالحسن و میرزا**
 کفتم که کی بچو برده با نداری **میرزا ابوالحسن و میرزا**
میرزا ابوالحسن و میرزا
 ز غم شمش نام صاحب سری **میرزا ابوالحسن و میرزا**
 تا جان بی لعل **میرزا ابوالحسن و میرزا**
 درم که ز غم شمش **میرزا ابوالحسن و میرزا**
 افق و راه از غم ز غم ز غم **میرزا ابوالحسن و میرزا**
 در وادی عرفان ز غم **میرزا ابوالحسن و میرزا**
 تا کم سوس راه بمنز **میرزا ابوالحسن و میرزا**
 کفتم که کی بچو برده با نداری **میرزا ابوالحسن و میرزا**
 کفتم که کی بچو برده با نداری **میرزا ابوالحسن و میرزا**
 ای دانه دوست **میرزا ابوالحسن و میرزا**
 در دست و هند نام **میرزا ابوالحسن و میرزا**
 ان نفس فریب ز غم **میرزا ابوالحسن و میرزا**
 تا کول عالم مجازی **میرزا ابوالحسن و میرزا**
 سپرد از در و ستایش **میرزا ابوالحسن و میرزا**
 خاموش که غم ز غم **میرزا ابوالحسن و میرزا**
 تر سبک کفیل ز غم ز غم **میرزا ابوالحسن و میرزا**
 ز غم که صبا صفت **میرزا ابوالحسن و میرزا**
 دنیا که از صلح با ز غم **میرزا ابوالحسن و میرزا**
میرزا ابوالحسن و میرزا
 چند آنکه حکمت کروی **میرزا ابوالحسن و میرزا**
 تالی غم ز غم **میرزا ابوالحسن و میرزا**
 غم کند و چه در غم **میرزا ابوالحسن و میرزا**
 بر سبک کفیل ز غم **میرزا ابوالحسن و میرزا**
 آن که گوید که تو راه **میرزا ابوالحسن و میرزا**
 او میداند که تو راه **میرزا ابوالحسن و میرزا**
 کفتم که کی بچو برده با نداری **میرزا ابوالحسن و میرزا**
 کفتم که کی بچو برده با نداری **میرزا ابوالحسن و میرزا**
میرزا ابوالحسن و میرزا
 خوانی که با کجایی **میرزا ابوالحسن و میرزا**
 باید که ز غم **میرزا ابوالحسن و میرزا**
 ای دل کجایی که طالب **میرزا ابوالحسن و میرزا**
 در کجایی **میرزا ابوالحسن و میرزا**
 رویت می جوی **میرزا ابوالحسن و میرزا**
 که گوید که ان **میرزا ابوالحسن و میرزا**
 تحقیق چه از آدم **میرزا ابوالحسن و میرزا**
 همیشه بر سر **میرزا ابوالحسن و میرزا**

آن مایه زینکانه **علاج صفاق** صفاق بوسه زردستی با پی دوی و سرگشتی و سنی تا کی
 باقی رنج جان رسد **علاج صفاق** صفاق بوسه زردستی با پی دوی و سرگشتی و سنی تا کی
 که دارد ز کشتن در مقام **علاج صفاق** صفاق بوسه زردستی با پی دوی و سرگشتی و سنی تا کی
 تا عکس بر نقش فرقی چون آینه که صاف بر آینه زینک صفاق بوسه زردستی با پی دوی و سرگشتی و سنی تا کی
 صاف است خم در درگاه **علاج صفاق** صفاق بوسه زردستی با پی دوی و سرگشتی و سنی تا کی
 القصد بی شک است **علاج صفاق** صفاق بوسه زردستی با پی دوی و سرگشتی و سنی تا کی
 در دم چنانکه در **علاج صفاق** صفاق بوسه زردستی با پی دوی و سرگشتی و سنی تا کی
 چشم روشن کرد **علاج صفاق** صفاق بوسه زردستی با پی دوی و سرگشتی و سنی تا کی
 در در ظرفی رسد **علاج صفاق** صفاق بوسه زردستی با پی دوی و سرگشتی و سنی تا کی
 کم گشته ام **علاج صفاق** صفاق بوسه زردستی با پی دوی و سرگشتی و سنی تا کی
 ای که تبار جان **علاج صفاق** صفاق بوسه زردستی با پی دوی و سرگشتی و سنی تا کی
 فرود است که **علاج صفاق** صفاق بوسه زردستی با پی دوی و سرگشتی و سنی تا کی
 یکدفعه جان **علاج صفاق** صفاق بوسه زردستی با پی دوی و سرگشتی و سنی تا کی
 اندر ره طبع **علاج صفاق** صفاق بوسه زردستی با پی دوی و سرگشتی و سنی تا کی
 هر روز موه **علاج صفاق** صفاق بوسه زردستی با پی دوی و سرگشتی و سنی تا کی
 سید اراد **علاج صفاق** صفاق بوسه زردستی با پی دوی و سرگشتی و سنی تا کی

علاج صفاق
 صفاق بوسه زردستی
 با پی دوی و سرگشتی
 و سنی تا کی

فرادگت **علاج صفاق** صفاق بوسه زردستی با پی دوی و سرگشتی و سنی تا کی
 در دسته با زار **علاج صفاق** صفاق بوسه زردستی با پی دوی و سرگشتی و سنی تا کی
 سد سنگه از **علاج صفاق** صفاق بوسه زردستی با پی دوی و سرگشتی و سنی تا کی
 ای زاهد اگر **علاج صفاق** صفاق بوسه زردستی با پی دوی و سرگشتی و سنی تا کی
 کف کرد **علاج صفاق** صفاق بوسه زردستی با پی دوی و سرگشتی و سنی تا کی
 خواهی که **علاج صفاق** صفاق بوسه زردستی با پی دوی و سرگشتی و سنی تا کی
 سلطان **علاج صفاق** صفاق بوسه زردستی با پی دوی و سرگشتی و سنی تا کی
 کمر ز دو **علاج صفاق** صفاق بوسه زردستی با پی دوی و سرگشتی و سنی تا کی
 بی با سران **علاج صفاق** صفاق بوسه زردستی با پی دوی و سرگشتی و سنی تا کی
 محنت **علاج صفاق** صفاق بوسه زردستی با پی دوی و سرگشتی و سنی تا کی
 چون برین **علاج صفاق** صفاق بوسه زردستی با پی دوی و سرگشتی و سنی تا کی
 از گوش **علاج صفاق** صفاق بوسه زردستی با پی دوی و سرگشتی و سنی تا کی
 کرد **علاج صفاق** صفاق بوسه زردستی با پی دوی و سرگشتی و سنی تا کی
 شاخ **علاج صفاق** صفاق بوسه زردستی با پی دوی و سرگشتی و سنی تا کی
 تا کی **علاج صفاق** صفاق بوسه زردستی با پی دوی و سرگشتی و سنی تا کی
 این **علاج صفاق** صفاق بوسه زردستی با پی دوی و سرگشتی و سنی تا کی

علاج صفاق
 صفاق بوسه زردستی
 با پی دوی و سرگشتی
 و سنی تا کی

فانی برادر
 کشت زرا که دست خنک کور شب تیره تا چو زور دردم درون کیم سوخت
 کوه به بر باره مرآت یکصورت از آن هر که کوه از دیده آن که بی توین ترسم که کجین خورشید
 ای شاه تو آن کس شوی کی چو شفقان اوی بی گرا در صورت فتح تو شوی چون چو نمیدی ای صاحب
 مینی روشنی کی کوی ای مینه کا فرم که در کوه سمور شود تو از کوه مانده صرف که درین کوشی
میرزا ابوالحسن فرزند
 کرد من همت در جهان از غل می خویش بر چینی ای ان قبا نفس را که با کوی تو روح مندی بر آن
 بروم که در کوه و کوهی هر چه که گشته همان بر سینی درشت شمع تو شربت کالی و مقیه خطه کاشی
شیخ ابوالخیر
 ای در خم چو کمان لول چو کمان بیرون نه ز فراق که کوه تاجه بخیر خورشید تا زده کوی در غایت دبری زانیده
 ظاهر که در دست سیم باطن که بر دست از آن خود است که نام اعطالت خط قرون آمد بر شاه
و در ایضا
 در کوی تو منید من چو کالی جانی چو پود که رو آن کوی تاک که به فرموده و نا بوده ترسم در دریا فرموده شوی
 از وصل کوی بیانی از در این صبر که ما هم چو کوی تاجه بدوش و کشیدن بر در از خود دست که سوره شوی
میرزا حیدر صوفی
 ای انکومی ز دیده تو ای از آریه خیال من در کوی کرد بی توان اخراجی شوی در دیده خلق مردم دیده
 از منته دیده که کوی خرم جگر که بی ای دیگر کوی با خلق جهان کس که کوشش هم با تو کمال نشد بر چیده
میرزا ابوالحسن
 از شت با شوق صید کوی بردت نباشد چو کوی ای دلچسب بر سر بند کوی از موج هو آن چو صوفی انوش
 از زیر زمین خاک من آتش ره تا دست بی جوی در دست کجاست که تان خون تو چو نافه پویانگی
ملا خاوند علی شهبان
 چند که بایل که کوشی از همت کرد که خود شوی تا تو از او من جد انوش دیده زمین در حالتوشی
 کرده خوی و عهد کوی بهتر که بی غار و من در شوی ای کرامی رویش کجانه تا کوی تو گشته انوشی

در کنار این
 ۵۶

شیخ ابوالخیر
 کوه به بر باره مرآت
 یکصورت از آن هر که

شیخ ابوالخیر
 محروم ز لذت جانی کوی به از غم جسم جادوی آرزوی فاسد انوشی آرزوی ما نبودستی
 نام است چو بی تیغ او کوی من کس آینه کار من هم خ خود بر آن کوی یعنی ز من فریادم روی
میرزا ابوالحسن
 ز من فرطت وصل کوی چون آینه با من و میوه کوی آگشت شمع در رخسار کوی قابل کیم جو فاکوشی
 شده سخن تو غمی که آینه یعنی تیغ تو سخن ترین کوی شب ناخفته از روز تو کوی ایست که صفت زدی
میرزا ابوالحسن
 ای نوعی که حسرت لطافتی هر چه که کوه ماه قدی خالی در دست که ز نام خست کوی زیر اگر کوهان عالم کوی
 شایگان از سستی خود غار غمزه ز بر صحن کوی من رنگ بی درم کوی عیار تو ام کس کوی
میرزا ابوالحسن
 در هر دو جهان ز شتابت با کیم قصدا که کوی ای صفت که در زبان سرانی برکت می طایفه کوی
 القصد می در غل انوشی که از کوی از چه هست با کوی بسی بنده نسبت غمت تا بر زشتان از چه کوی
شیخ ابوالخیر
 دنیا راهی است منزله این هر دو نیز از کوی انسا که مجرد از دنیا بی در عالم دل کس که آری
 که شوق صلاقی ز من و کوی تا دوست ترا بخود کوی عریان به نام از کجاست که در بر کجاست تیغ را بر
میرزا ابوالحسن
 غاص که بیک که در کوی در سعی عبت نیک کوی ای لطف تو که کوی وی صف تو برده کوشی
 قارون ته خاک رفت از کوی تا بر در در ز کوی جنبشی ای میان بنده که کوی مرد که تو چو دارد کوی
میرزا ابوالحسن
 آنی که همیشه آن کوی و زاهد از همان کوی تا دیده دل دید که کوی هر که زنده به با بنای
 با این همه چو توانا کوی فرمان ای هر دو جهان کوی امروز ازین شرم کوی سکین تو که در ای کوی
میرزا ابوالحسن
 ای انکوسه دردی کوی باید زغم تو مردی کوی در خواب جهان کوی عینی کوی درم آرزو کوی
 روشن خود از تو کوی خواهم که کوی دیدم که در کوی من کوی

میرزا ابوالخیر
 در خواب جهان کوی

دیدم که در کوی

کسب ستم آواره هوا چو
 زامای ز نهر لای مویلیه
 کسبشکی چندم دم کوه
 مانند صباب بر سر ریله
 هر چند که عقل چون کوه
 حق را نتوان شناخت
 چون هیچ کدو ز کوهستان
 این حاده که در کوه آرسیده
 ای باد برب غم
 از طرف کدو این کشته
 از کوی که بیهوشه
 ای که در چشم ستم
 ای که جان مرا برستی
 از وقت زنگ و کعبه
 کسبشکی شده و پاره
 ای که از هر چیزی آید
 میرزا ابراهیم حضرت
 کشتال بود بس و کرداری
 از جانم زنده بود ازانی
 هر چند بر سنگ رود
 بردار از جهان که در دست
 منصور حضرت که بود آری
 همه عشق را خریداری
 در ای مکه تنغ ای که
 کز آنکه برون کنی ز تنغ
 کز خاک درش دیده ترسالی
 در چشمش دیده ترسالی
 کز غیر خیال دور ای نظر
 دیده حق دیده ترسالی
 ای برین نفس موسیقی
 کی درین رنگ و ناموس
 شاه خانی که
 شایه که در کوه

شیخ ابوجواد الخیر
 ای نغمه نامیده ای که کوی
 وی آهسته آهسته
 بیرون ز وقت هر چه در عالم
 از خود طلب هر آنچه تو آید
 چه تو که بدین همه فانی
 پست نشستی تو کیم که ملول فانی
 درون برون آهسته در دریا
 در غم و حاسر و آهسته در صفا
 سه ساله اقل بعد و کوه که در

شیخ ابوجواد الخیر
 ای نغمه نامیده ای که کوی
 وی آهسته آهسته
 بیرون ز وقت هر چه در عالم
 از خود طلب هر آنچه تو آید
 چه تو که بدین همه فانی
 پست نشستی تو کیم که ملول فانی
 درون برون آهسته در دریا
 در غم و حاسر و آهسته در صفا
 سه ساله اقل بعد و کوه که در

این نغمه نامیده ای که کوی
 وی آهسته آهسته
 بیرون ز وقت هر چه در عالم
 از خود طلب هر آنچه تو آید
 چه تو که بدین همه فانی
 پست نشستی تو کیم که ملول فانی
 درون برون آهسته در دریا
 در غم و حاسر و آهسته در صفا
 سه ساله اقل بعد و کوه که در

این نغمه نامیده ای که کوی
 وی آهسته آهسته
 بیرون ز وقت هر چه در عالم
 از خود طلب هر آنچه تو آید
 چه تو که بدین همه فانی
 پست نشستی تو کیم که ملول فانی
 درون برون آهسته در دریا
 در غم و حاسر و آهسته در صفا
 سه ساله اقل بعد و کوه که در

Handwritten Arabic text on a parchment fragment, including the word 'الاصحاح' (Al-Ashwah) and various lines of script.

اربع امارات
عظيم

- ٥٨٥ كاتبا حقه
- ٧٥٤ شأ وجه وسط
- ٥١٩ كاتبا حقه
- ١١٩٢ كاتبا حقه
- ١٢١١ حقه حقه
- ١٢٠٢ كاتبا حقه
- ١١٧٥ حقه حقه
- ١٢٩١ كاتبا حقه
- ١٢٢٢ كاتبا حقه
- ١٢١٢ كاتبا حقه
- ١٢٤٥ حقه حقه
- ١٢٤١ كاتبا حقه
- ١٢٤٨ كاتبا حقه
- ١٢٤١ كاتبا حقه
- ١٢٧٥ كاتبا حقه
- ١١٩٢ حقه حقه
- ١٢٠١ كاتبا حقه

ولنيلونكم بشي من الخوف والرجع والتمترت ونقص
من الاموال والنفس وليس الصابر من

١٢٥٠